Mercedes RON
30 de apusuri care te fac să te îndrăgostești

Surorii mele Belen, Neri, German, Romy şi Batu. Pentru că ai fost acolo când lumea a decis să se întoarcă cu susul în jos.

CUVÂNT ÎNAINTE

Purta un costum Armani şi pantofi Bemer. Pe reverul jachetei lui zăcea o eşarfă de mătase în valoare de peste două sute de dolari.

Oricine nu l-ar fi cunoscut l-ar fi admirat. Oricine l-a cunoscut ar fi fost suspicios faţă de el. Nu era cunoscut pentru prietenia sau răbdarea lui, ci pentru dimpotrivă. Oamenii se temeau de el. Cum ar putea să nu? Deţinea terenuri, companii, avioane şi clădiri întregi. În cei douăzeci de ani în care fusese proprietarul companiei, totul a decurs bine… Cel puţin pentru el.

S-a aşezat pe scaunul lui nou-nouţ, în faţa unui birou unde douăsprezece persoane puteau lua prânzul fără probleme. Se uită spre fereastră. Pentru Londra, a fost mult mai cald decât de obicei în acea zi. Cel mai probabil l-ar suna să meargă la hipodrom. Deşi se obişnuise cu poziţia lui, o parte din el a simţit mereu că cineva va ajunge să-i ia ceea ce îi era. De aceea avea totul atât de bine legat. Avea cei mai buni detectivi privaţi şi cele mai bune agenţii de informaţii. Ei au acţionat în favoarea lui datorită mitelor astronomice pe care învăţase atât de natural să le gestioneze. Dar în acea dimineaţă se trezise simţind ceva diferit, o altă frică… O senzaţie care nu era ca cea obişnuită.

Telefonul sună şi se gândi dacă să răspundă. Putea să treacă şi să meargă la hipodrom.

Întâlnea o fată drăguţă, se lăuda cu ea prietenilor, bea şi mânca. Apoi o ducea în pat şi petrecea timp făcând ceea ce îi plăcea cel mai mult…

Dar nu putea ignora apelul. Era a lui Jeffrey.

Când a luat ceva, l-a făcut să bănuiască că nu ar fi o veste bună.

— Ce se întâmplă? – a întrebat.

„Este cineva care pune întrebări", a spus el simplu.

Respiraţie adânca.

— Întotdeauna e cineva care pune întrebări, Jeffrey. Altceva? – întrebă el cu o voce obosită.

„De data asta e diferit", a spus el, iar pauza i-a luat nervii.

Căutările vin din Indonezia… Mai exact de pe o insulă la 26 de mile de Bali.

A strâns telefonul strâns.

— Atunci a sosit momentul să-i reamintesc unei anumite persoane de înţelegerea la care a ajuns cu mine acum douăzeci de ani, nu crezi?

Jeffrey dădu din cap.

— Anunţă-mă despre orice ştire şi… vreau numele şi prenumele celui care pune întrebări care nu le aparţin.

A închis telefonul şi s-a uitat la fereastră. Dacă cineva a răscolit chestia asta… A trântit cu pumnul pe birou şi a înjurat pe sub răsuflare. Ar pune capăt oricărei persoane care punea în pericol viaţa pentru care muncise atât de mult. Ar ucide pe toţi.

ALEX

O scrisoare, un apel şi un avocat. Toată viaţa mea tocmai luase o întorsătură de 180 de grade. Într-o zi ai viaţa sub control, sau crezi că o ai. Îţi alegi un drum, îl urmezi, lupţi ca să nu te convingă nimeni că greşeşti sau că ai ales greşit. La naiba, te confrunţi cu lumea întreagă, chiar şi cu oamenii pe care îi iubeşti cel mai mult, ca să studiezi şi să te pregăteşti. Şi tu greşeşti, bineînţeles ca greşeşti. Este singura modalitate de a învăţa, atâta timp cât o faci într-un mediu controlat.

Sunt pilot, mai precis comandant. Prin urmare, ar fi mai bine să faci greşeli în medii controlate… În cazul meu, în simulatoarele care fac parte din viaţa mea de când am împlinit optsprezece ani. Nu vrem să ucidem pe nimeni, mai ales că dacă o facem, probabil că va fi şi ultimul lucru pe care îl facem.

De când îmi amintesc, am crescut iubind cerul. Mi-aş fi dorit să fiu acolo sus, în stele. Mi-am dorit ca norii să-mi fie prieteni şi să fie primii care văd soarele când se uită peste orizont. Filmul meu

Preferatul meu în copilărie a fost *Peter Pan*; Nu pentru că nu vrea să crească niciodată, ci din cauza pudrei magice a lui Tinkerbell. Am visat să pot zbura fără aripi şi să merg acolo unde vântul sufla cel mai puternic.

Evident, acea fază a fost de scurtă durată. Mi-am pierdut inocenţa destul de repede, prea devreme pentru ceea ce cred că este normal pentru orice copil… Am început să mă gândesc la un alt mod, mai realist,

de a ieși spre cer și de a zbura când am început să mă simt mai atras de fizicul lui Tinker Bell decât de magia ei.

Nu mi-a luat mult să descopăr cum e să fii într-un avion. Când aveam zece ani, am călătorit ca copilot în micul avion al tatălui meu și la doisprezece ani practic știam să-l zbor singură. Ce sentiment! Mi-aș dori să te pot face să simți exact ceea ce am experimentat prima dată. Nu pot uita motorul care vibrează sub mine, adrenalina care mă străbătea, vântul care mă lovea pe față, zgomotul elicelor înainte de a decola.

Cred că atunci m-am îndrăgostit prima dată de ceva. M-am îndrăgostit de toate acele senzații, am devenit dependent să mă simt din ce în ce mai departe de pământ și mai aproape de stele. Am fost norocos. Nu este atât de ușor să găsești o pasiune, să fii atât de clar ce vrei să faci cu viața ta. De asemenea, nu este ușor să studiezi și să te pui la punctul de plecare, complet echipat cu entuziasm și energie. La paisprezece ani mi-am adunat curaj. În fața părinților mei, am spus tare și clar:

— Tata, mamă… vreau să fiu pilot.

A fost ceva care ar fi durat câțiva ani sau chiar o viață întreagă pentru a descoperi, dar eram deja clar. Și restul… Ei bine, restul este istorie.

Creierul meu știa că bat la ușă, dar… nu puteau să mă lase în pace doar o zi? Am luat perna și am pus-o deasupra capului. A încercat să înece zgomotele de afară și a blestemat înăuntru în toate limbile pe care le știa și erau destul de multe. I-am dorit rău oricui ar fi fost că nu mă lăsa să dorm liniștit.

— Deschide ușa, Alex!

La dracu'. Era Nate.

Aș fi putut să țip la el că mama lui însângerată va deschide ușa, dar nu i-am putut face asta. Nu el, care mă suportase de când am aflat de… La naiba, de când am aflat de „aia".

O voce interioară m-a certat pentru că nu eram încă în stare să pun nume și prenume problemei mele. În urmă cu doi ani viața mea se schimbase drastic. Ei bine, viața mea și viitorul meu. Dar mi-a fost greu să asimilez că destinul era încă un nenorocit. Nu se saturase deja?

Anxietatea din ultimele șapte zile m-a stăpânit din nou. Am avut un sentiment oribil, de parcă aș fi vrut să-mi părăsesc corpul și să fug să găsesc unul nou. Am adorat acea viață care mă costase atât de mult să o am, dar mi-am dorit să o pot schimba cu oricare alta, pentru că nu va mai fi niciodată viața mea! Vestea aceea o schimbase pentru totdeauna…

și el nu era pregătit pentru asta.

— Deschide sau sparg ușa! – a insistat Nate.

M-am ridicat cât am putut și m-am îndreptat spre ușa camerei de hotel. În fața mea era cel mai mare ticălos din lume. Oh, a fost și cel mai bun prieten al meu: Nate Olivieri. Ne cunoaștem de când am împlinit șaptesprezece ani și am putut începe să fac primele ore oficiale de zbor. Eu și Nate ne-am câștigat certificatul de pilot privat în același timp și de atunci suntem aproape unul de celălalt. E amuzant, în ciuda anilor și cât de bine ne cunoaștem, pare să nu înțeleagă unele lucruri. Ca și când spun clar „Nu te trage cu mine în următoarele câteva zile", vreau să spun doar asta. Nu te băga cu mine în următoarele zile.

— Puștiule… ești trist.

„Lung", i-am răspuns.

Aproape că i-am trântit ușa în față, dar el și-a băgat piciorul și l-a oprit.

— Nimic din toate astea, spuse el. A împins cu putere și a intrat în cameră. La naiba, ce animal a murit aici?!

L-am ignorat complet și m-am întors la saltea. Dacă ar avea noroc, s-ar putea bucura de câteva ore de somn decent.

— Închide ușa când te-ai săturat să spui prostii.

Nu m-a lăsat să mă duc în pat. A pășit în față și mi-a blocat calea. Mi-am apăsat degetele pe puntea nasului. Am încercat să respir adânc. „Nu pot să-mi pierd cumpătul…", mi-am spus, „nu din nou, nu așa".

„Am o veste bună pentru tine", mi-a anunțat prietenul.

— Ai de gând să mă faci să mă întorc în timp doisprezece ani?

„Aproape…", a răspuns el cu un zâmbet radiant. O să-ți pun fundul într-un avion și o să te trimit atât de departe încât, când te vei întoarce la Londra, vei fi un om nou.

— Ce naiba zici?

Nate a zâmbit, arătându-mi toți dinții lui. Știam că nimic bun nu poate

7 5 5 5 X

veni dintr-un entuziasm atât de evident.

— Mergem la Bali! – strigă el, deschizându-și brațele.

— Acea?

— Am cerut.

Parcă ar fi spus-o în chineză mandarină. Este o limbă pe care o cunosc, dar pe care nu o controlez deloc, de aici chipul meu stupefiat.

— Să mergem! Ambii! Am încercat să-l contactez pe Malcolm ca să putem pleca toţi trei, ca pe vremuri, dar nenorocitul ăla încă rătăceşte prin lume.

„Eşti nebun", i-am răspuns. Nu mai aveam răbdare.

— Va fi minunat! „Ne vom bucura de soare, de mare, de valuri bune, de un *naşi goreng delicios*… Vom face snorkeling şi schi nautic", a enumerat el entuziasmat, mergând dintr-o parte în alta. Ne vom întinde pe plajă de parcă am fi marmote şi o să ne deconectam de la toate. Ne vom îmbăta orb şi ne vom dracu' cu o fată drăguţă care vreau să te distrezi, ca noi. Şi apoi… după toate astea… ne vom întoarce aici şi te vei confrunta…

— Taci, Nate, l-am întrerupt. Taci sau jur pe Dumnezeu că data viitoare când mă vei avea copilot, o să deschid cabina, să cobor la două mii de metri şi să te arunc din avion fără paraşută. m-ai înţeles?

L-am prins de braţ, l-am tras pe hol şi am trântit uşa. „Ce trezire nasoală, omule…" l-am auzit spunând în spatele uşii. M-am întins pe pat şi am închis ochii. Am vrut ca totul să fie din nou

Ca înainte. Cu toate acestea, o foarte mică parte din mine ştia că nu îmi doream cu adevărat asta. Ceea ce aveam nevoie era ca acea parte să predomine şi să câştige bătălia.

Câteva ore mai târziu, când am deschis din nou ochii, am simţit pentru o clipă că totul era la fel. A fost un sentiment minunat… Nu trebuia decât să arunc o privire în jurul meu ca să ştiu că nimic nu poate fi mai departe de adevăr. Totul a rămas la fel.

Ei bine, aproape totul. Nate stătea la masa din suită şi tastează ceva pe laptopul meu. Mi-am trecut mâna prin păr şi mi-am ciufulit într-un reflex nervos. O fac mereu când sunt stresat, copleşit sau îngrijorat. În acel moment, eram toate acele lucruri înmulţite cu o mie.

— Ce faci aici?

— Am cerut.

— Îţi reamintesc că acest hotel este al meu? – răspuns. Nici măcar nu şi-a ridicat privirea de pe ecran.

— Este al tatălui tău.

Nate zâmbi.

— Corect.

Nate este fiul proprietarului lanţului hotelier de lux Olivieri. Da, acei Olivieri. Familia lui are hoteluri în toată lumea. În schimb, fiul său primul născut a decis să profite la maximum de afacerea familiei şi să

devină ca pilot de avioane private de lux… Ca mine, mai mult sau mai puţin.

— Îmi poţi explica ce faci în camera mea cu laptopul meu?

Nate s-a uitat la mine peste computer pentru o clipă. Lumina de pe ecran a intensificat culoarea ochilor lui albaştri.

— Încerc să iau două bilete de avion la clasa întâi. Nemernicii de la Qatar Airways sunt plini, sunt doar locuri în Economy.

Mi-am dat ochii peste cap. Nu avea niciun rost să te cert cu el despre călătoria fericită. Nate este aşa. Crede că trăgând înainte o maşină fără roţi o să ajungă undeva… În acel moment, am hotărât că nu pot decât să sper că va obosi.

M-am uitat pe fereastră, era deja noapte. Trebuie să fi tras un pui de somn de cinci ore. M-am lăsat pe canapea şi mi-am trecut mâna pe faţă. aveam de gând să fac?

Viaţa mea nu era pregătită pentru aşa ceva. Nu eram pregătit pentru aşa ceva. Avea douăzeci şi nouă de ani, trăise singur de la optsprezece ani. Am avut o meserie pe care o iubeam şi am călătorit mult, uneori mai mult decât mi-aş fi dorit. M-am dedicat ceea ce mă pasiona, dar mă costase ceea ce era al meu. Întotdeauna am ştiut că nici nu va dura pentru totdeauna, dar să renunţ la toate?! Tocmai începusem să trăiesc!

— Cred că ar trebui să plecăm poimâine… Da, aşa vom ajunge luni. Ce nenorociţi sunt… Îţi aminteşti când Wyatt ne-a cerut să-l ducem pe el şi întreaga lui familie în Maui? Vă amintiţi? Cred că o să-l sun direct, da. Să vedem dacă se trezeşte şi ne pune în următorul…

M-am deconectat şi am continuat să mă uit pe fereastră. A ocupat tot peretele şi luminile clădirilor, maşinilor şi noaptea mi-au trezit simţurile. Am iubit Londra. Este un oraş care nu doarme niciodată, la fel ca Manhattan. În plus, are o notă impunătoare care mi-a plăcut întotdeauna.

Mama ar fi fost mândră de acel gând şi, deşi l-aş nega dacă m-ar întreba, adevărul este că sunt destul de exigent în multe lucruri şi aş minţi dacă aş spune că lucrurile sunt prost făcute sau cu puţină clasă nu mă enerva. Mi-a plăcut ordinea, liniştea şi organizarea. Îşi găsea satisfacţie să ştie unde sunt lucrurile, să ştie perfect de unde provin şi de ce sunt acolo. Nu numai în raport cu lucrurile materiale, ci şi cu viaţa în general.

Trei oameni erau însărcinaţi să-mi păstreze casa Primrose Hill

impecată, ordonată şi organizată. Hannah era însărcinată să-mi facă mâncarea şi să o lase perfect depozitată în recipiente de sticlă. Hainele mele erau perfect împăturite şi călcate când am ajuns acasă şi Dumnezeu să aibă milă de vinovat dacă veneam acasă să găsesc ceva deplasat. Era un maniac. Da, poate suna oribil, dar asta mă făcuse cel mai tânăr şi mai talentat şofer din Anglia. Nu eu am spus asta, ci medaliile pe care le-am primit de când am absolvit Academia de Aviaţie din Oxford.

De aceea ajunsese până aici. Pentru că toată viaţa mea era sub control. Toate capetele erau bine legate iar viitorul lui era perfect organizat.

— O să te sperii când te voi duce pe insula mea, spuse Nate, întrerupându-mi din nou gândurile.

— Insula ta?

— L-am privit condescendent.

— Râzi cât vrei. De patru ani vizitez locul acela. Când vă spun că este cel mai bun loc din lume pentru a vă deconecta, chiar este.

Nate era un tip elegant, cu vibraţii hippie. A ales o insulă pierdută din mâna lui Dumnezeu pentru a „deconecta", aşa cum îi place să spună. A scăpat din viaţa de zi cu zi şi s-a întors cu „chakras" reînnoite, orice ar însemna asta…

Eu, sincer, nu-mi aminteam ultima dată când mi-am luat o vacanţă adevărată, de peste patru zile… Îmi plăcea să lucrez şi mulţi dintre clienţii companiei mă doreau special ca pilot. Asta mi-a lăsat puţin timp liber şi multe nopţi în hoteluri de cinci stele împrăştiate în întreaga lume. Nu mă plângeam. Meseria mea mi-a permis să duc o viaţă destul de confortabilă. M-am fretat cu oameni foarte importanţi cu care venisem să stabilesc prietenii adevărate.

Telefonul lui Nate a sunat şi mi-a întrerupt gândurile.

— Bună ziua? Da, Wyatt, cum merge, omule? – el a răspuns.

Nate şi-a fluturat mâna în direcţia mea, dar l-am ignorat din nou. M-am ridicat de pe canapea, m-am dus la minibar şi mi-am turnat un pahar de whisky îngrijit. Undeva credeam că am auzit că o mahmureală se vindecă cu mai mult alcool… Cine eram eu să pun la îndoială o afirmaţie atât de plăcută?

„Este urgent", îl auzi pe Nate în fundal, „altfel nu te-aş întreba".

Nu… Desigur că nu putem lua unul dintre avioane.

Privirea lui a întâlnit-o pe a mea. Am încercat să mă asigur că

tocmai asta era suficient pentru ca el să înţeleagă ce îmi trecea prin minte, dar a continuat să-şi facă treaba:

— Da… Două zboruri la clasa întâi… la Denpasar, da… Perfect, omule! Mulţumesc foarte mult! Rezolvat!

Am ridicat din nou paharul la buze.

— Ai de gând să schimbi faţa asta? „Mut cerul şi pământul astfel încât…" „Nu mă duc, Nate", l-am întrerupt fără ceremonie. Nu insista… Am

Trebuie să-ţi amintesc de ce nu pot să mă strec acolo şi să mă prostesc ca atunci când eram copii?

Nate s-a uitat la mine de pe canapea calm şi aranjat.

— Tocmai din cauza a ceea ce s-a întâmplat trebuie să te deconectezi de tot. Trebuie să pleci din Londra, să scapi şi să te gândeşti care va fi următoarea ta mişcare…

— Nu va mai fi nicio mişcare următoare, Nate, la naiba! – a spus.

De furie, am strâns paharul de sticlă. A explodat în o mie de bucăţi şi mi-am tăiat mâna. Am blestemat pe sub răsuflarea mea. Nate mă privea fără să tresară.

— Vor fi doar treizeci de zile, Alex. Treizeci de zile pentru a te regăsi.

Treizeci de zile…

— Treizeci de zile să încerc să accept că viaţa mea aşa cum am cunoscut-o până acum se va termina pentru totdeauna.

Nate nu a spus altceva şi am dispărut în baie.

Era timpul să accept noua mea realitate.

NIKKI

Soarele a intrat pe fereastră şi m-a trezit, ca întotdeauna. La fel ca în fiecare dimineaţă, am înjurat cu voce tare. M-am întrebat când voi termina de cusut draperiile la care lucram de mai bine de două luni… Aş putea spune că nu am avut timp, că nu pot ţine pasul cu miile de lucruri pe care le făceam pe zi, dar acestea ar fi fost scuze ieftine. Am avut destul timp să le termin, dar sincer am fost incredibil de leneş.

Cusatul draperiilor nu era unul dintre multele mele hobby-uri, dar ştiam că o pot face singură. Le-aş putea avea gata în câteva ore şi, cu puţin ajutor de la Eko sau chiar de la Gus, le-aş putea pune agăţate. Aş avea chiar timp să mă urc pe motocicletă şi să mă alătur restului

grupului pentru a vedea apusul, sau *apusul*, dacă am urma obiceiul turistic de a-l numi așa.

M-am întins ca o pisică. Am căscat cum n-aș face niciodată în public și m-am ridicat din pat. Încă nu mă obișnuisem să trăiesc singură și nici nu îmi venea să cred că tot ce vedeau ochii mei era al meu și numai al meu. Aveam douăzeci și trei de ani, acum două luni devenisem independent și mă mutasem într-o vilă de lângă o stâncă. Aș fi putut să mă duc să trăiesc singură mai devreme, dar

Mi-a plăcut prea mult să trăiesc cu bunica mea Kuta și cu unchiul meu Kadek. Întotdeauna m-au protejat și avut grijă de mine. Practic crescusem între cei doi, având în vedere că părinții mei muriseră când aveam doar trei ani. Abia îmi amintesc de ei, eram un bebeluș, dar știu golul lăsat de moartea lor în familie. Mama mea a fost lumina ochilor bunicii mele și sora mai mică a unchiului meu. Eu, singura lui nepoată și nepoată, am rămas orfană…

M-a durut să vorbesc despre părinții mei. Deși le cunoșteam de foarte puțin timp, mi-au fost teribil de dor de ei. Am simțit că îi cunosc mai bine decât oricine datorită bunicii și unchiului meu. Întotdeauna îmi spuneau povești despre mama mea, deși uneori le era greu să o pomenească. Știu că au făcut-o pentru a putea avea o imagine clară despre cum era el și cât de mult mă iubea. Au vorbit mai puțin despre tatăl meu, dar ar fi fost doar o fantomă într-un trecut pe care nici măcar nu l-aș fi putut vedea clar dacă nu ar fi fost poveștile lui.

Datorită asta știu multe lucruri. De exemplu, aluniţa pe care o am pe lobul urechii stângi este exact aceeași cu a mamei. Că picioarele mele lungi și metrul șaptezeci sunt în mod clar moștenite de la tatăl meu Jacob, care era englez, așa că asta mă face „de rasă mixtă", întrucât întreaga mea familie maternă este asiatică și de origine balineză.

E foarte ciudat să cred că am sânge englezesc care îmi curge prin vene. Cât despre trăsături, vă pot asigura că genele mamei mele au câștigat. Este adevărat că ochii mei înclinaţi nu sunt culoarea ciocolată care predomină printre oamenii mei. Le am într-o culoare verzuie care mi-a dat foarte multe bătăi de cap când eram mică. Unii de pe insulă chiar au crezut că arată rău, cu asta vă spun totul. Nu în fiecare zi vezi o asiatică cu ochi verzui. Tenul meu este, de asemenea, mai puțin galben, dar în rest, sunt la fel de balinez ca oricine locuiește pe această insulă. Nimeni să nu îndrăznească să spună altfel.

În timp ce mă spălam pe dinți, am început să trec peste lucruri în

minte. ce trebuia să fac în timpul zilei. De când îmi terminasem licenţa în Medicină Veterinară, nu mai părăsisem micuţa mea insulă. Este situat la câţiva kilometri de insula principală Bali. Este suficient de mic încât toţi locuitorii să se cunoască din vedere şi suficient de mare încât să nu ştim numele tuturor. Pentru mine este dimensiunea perfecta.

Am crescut aici. Acest loc a fost casa mea, unde am crescut înconjurat de natură, animale, câmpuri de orez, ocean, nisip, sporturi nautice şi mâncare de casă. Tot de la mulţi turişti, desigur, care vin cu ideea de a trăi visul balinez.

Când a trebuit să-l părăsesc pentru a merge în centrul Baliului să studiez, m-am distrat groaznic. Nu eram nici pe departe obişnuit cu viaţa de oraş, deşi este micşorată de orice alt oraş obişnuit. Dar zgomotul traficului şi al centrelor comerciale m-au îngrijorat. Mi-a fost greu să mă obişnuiesc să port pantofi şi să mă îmbrac peste tot ca şi cum aş merge la o întâlnire de lucru. Deşi cei patru ani în care a durat cursa ar fi trebuit să fie suficient timp pentru a mă adapta, de îndată ce am avut titlul sub braţ, m-am urcat pe barca şi mi-am luat rămas bun de la lumea exterioară cu un zâmbet uriaş de uşurare. Nu am fost făcut pentru acest ritm în niciun caz. Viaţa mea a fost aici, cu familia şi toţi câinii mei…

Singurul lucru care mi-a plăcut să locuiesc pe insula principală a fost să mă pot duce la film şi să o cunosc pe cea mai bună prietenă a mea, Margot, care…

Sunetul unui lătrat plictisitor mi-a atras atenţia şi mi-a întrerupt gândurile.

Am zâmbit şi am deschis fereastra de la baie ca să privesc afară. Casa mea era în vârful unei stânci. Pe lângă vederile incredibil de frumoase ale mării, puteam vedea dealul de unde începeau treptele care duceau la uşa mea. Acolo mă aştepta în fiecare dimineaţă câinele meu preferat, îngerul meu păzitor, preţiosul meu Batu.

Problema animalelor abandonate din zonele de coastă din Bali mă ţinuse mereu treaz noaptea. De fapt, acesta a fost unul dintre motive

M-au condus să fiu medic veterinar. Este foarte trist că aceşti câini sunt văzuţi mai mult ca dăunători. Pentru mine sunt cele mai frumoase, amabile şi credincioase animale care vor exista vreodată în această lume ciudată şi volatilă pe care o numim Pământ.

Sunt sute de animale fără stăpân care cutreieră plajele în căutare de afecţiune şi hrană. Chiar şi mulţi turişti care trec prin ei îi primesc ca animale de companie. Unii le păstrează ani de zile, dar apoi le

abandonează când este timpul să se întoarcă acasă. Din fericire, nu toată lumea este așa. Datorită turismului și conceptului de animale de companie pe care îl au occidentalii, acești câini primesc hrană. Asta nu înseamnă că sunt din ce în ce mai mulți și că băștinașii le văd ca pe o amenințare sau ca pe animale infestate cu căpușe. Cruzimea unor localnici este infamă. Ar face orice ca să scape de ei, chiar să-i otrăvească, și de aici a intrat meseria mea de medic veterinar.

Nu a fost ușor sau ieftin să încerci să ai grijă de atâtea animale. În plus, ele nu se opresc din reproducere, deoarece majoritatea nu sunt sterilizate. Mi-am cheltuit aproape tot salariul pentru a cumpăra ceea ce aveam nevoie pentru a continua să am grijă de ei, ceea ce a fost o concediere destul de curioasă și motivul pentru care mi-am petrecut practic toată ziua lucrând. Era nesustenabil, dar nu găsise altă cale.

Aveam atât de multe locuri de muncă încât uneori pierdeam socoteala. Așa că, pe lângă faptul că sunt singurul medic veterinar atestat de pe insulă, predam în fiecare dimineață cursuri de yoga pentru diferite pensiuni și complexe de vile, de trei ori pe săptămână făceam ca ghid pentru scafandri atestați și, când nu aveam de ales, ajutam la curățenie. cel mai elegant și ponosit complex de pe insulă. Era spectaculos, avea vile cu vedere la mare și toate luxurile pe care ți le poți imagina, deși dintre toate meseriile mele, acesta era cel pe care îl uram cel mai mult pentru că, în ciuda faptului că era complexul familiei lui Margot și era norocos să pot câștiga bani în plus din din când în când, nu era nicio modalitate de a scăpa de mulți turiști care se credeau mai buni decât oricine altcineva.

În locuri precum Bali aceste tipuri de complexe sunt foarte frecvente. Micuța mea insulă este concentrată pe turiștii hippie, care vin cu intenția de a practica sporturi acvatice extreme, de a face retrageri de yoga, de a naviga pe cele mai bune valuri din Indonezia… sau aproape.

Cei mai mulți oameni sunt cei care vin pe insulă pentru câteva zile și apoi pleacă după ce descoperă că nu este chiar cel mai luxos loc din Bali. Cu toate acestea, este din ce în ce mai aproape de asta. Sunt investitori care nu încetează să deschidă complexe pe fiecare bucată de teren neexploatat pe care o văd.

Am auzit mai mult lătratul lui Batu și am revenit să mă concentrez asupra muncii mele. Dacă aș fi vrut să fiu la primul meu curs de yoga la șapte, aș putea să mă grăbesc. Am ieșit din baie și am luat

primul set de top și *jambiere* pe care le-am găsit. Mi-am pus părul drept într-o coadă înaltă. Mi-am pus covorașul de yoga pe spate, împreună cu geanta cu trusa de supraviețuire: hainele în care să mă schimb, sticla de apă și o banană de mâncat la mijlocul dimineții.

Batu a luat-o razna când m-a văzut coborând scările. Deși a întârziat, m-am oprit câteva minute să-l salut așa cum a vrut Dumnezeu. Povestea pe care am împărtășit-o a fost specială. A meritat toată dragostea mea și tratamentul preferențial față de restul câinilor, deși nu a recunoscut niciodată cu voce tare.

L-am mângâiat cu dragoste. L-am lăsat să sară peste mine, încercând să nu-mi păteze ținuta albă, și am râs puțin. Da, susțin că câinii râd, zâmbesc, plâng și fac tot ce fac oamenii, doar într-o variantă de câine. Când Batu și cu mine ne dăruisem destulă dragoste, m-am îndreptat spre motocicletă.

Bietul i-au mai rămas două programe de știri. Unchiul meu mi-a dat-o când am împlinit treisprezece ani. Nu vă speriați, era prea târziu să aveți o motocicletă, ținând cont că aici copiii deja le conduc încă de la zece ani. A mea era o Vespa veche, deși îmi plăcea să spun că e *vintage*, așa trebuie să fi fost și înainte să mi-o dea… Dar m-a dus peste tot, nu mă puteam plânge, și-a îndeplinit funcția și am, în schimb, a primit

Am petrecut o jumătate de rinichi reparându-l la fiecare două sau trei săptămâni. De fiecare dată când l-am smuls, le-am mulțumit zeilor.

— Haide, Batu!

Batu a răspuns cu un lătrat și noi doi am mers pe poteca spre plajă pentru a ajunge la clasa mea. Mergea în spatele meu, cu limba întinsă și mulțumit de alergarea lui de dimineață. Mulți își învață animalele de companie să stea pe suportul pentru picioare al motocicletei, dar Batu nu era mic. Era mai mare decât majoritatea câinilor care locuiau pe insulă, aproape la fel de mare ca un Labrador. Era un amestec, ca și mine, poate un amestec între un Labrador și un Hound, și avea o nuanță portocalie. De fapt, sunt destul de sigur că Batu nu era originar din Bali. Povestea despre cum l-am salvat a fost foarte tristă. Uneori oamenii pot fi foarte cruzi.

Am zâmbit în ciuda amintirilor proaste când l-am văzut în oglinda retrovizoare, avea multă vitalitate și o bucurie pe care o transmitea tuturor. Aș vrea să vă pot transmite fericirea pe care am simțit-o de fiecare dată când am salvat sau am ajutat un câine.

Claxonatul unui camion m-a tresărit și aproape m-a făcut să cad

de pe bicicletă.

— La dracu'! – am exclamat.

În acelaşi timp, Batu a început să latre ca un nebun. Camionul s-a oprit şi a ieşit cineva cu care nu aveam deloc chef de discuţie.

5 5

— Îmi pare rău, Nikki, nu te-am văzut!

Şi de aceea fluierase? De ce nu mă văzuse?

— E în regulă, Jeremy, am spus, forţând un zâmbet prietenesc.

Lângă mine, Batu a început să latre şi să mârâie la el. Era destul de protector cu mine şi avea o fixare neobişnuită cu Jeremy.

— Ce mai faci? – m-a întrebat el, profitând de faptul că nu venea nicio maşină.

Relaţia mea cu Jeremy a fost puţin incomodă. Aveam puţină istorie. Nu era nimic din lumea asta, tocmai ieşisem pentru câteva cate săptămâni. Era un altul dintre copiii turiştilor care se născuseră aici şi crescuseră ca noi, erau „adopţi", aşa cum îi spuneam noi, pentru că nu erau de aici, dar în realitate erau, eu nu. nu ştiu dacă mă înţeleg.

„Ei bine, totuşi am întârziat", am încercat să vorbesc peste lătratul câinelui meu.

— O, sigur! „Îmi pare rău…", a spus el, forţându-şi un zâmbet. Eu câştig?

— Mă întreb.

Am dat din cap.

— Poate o să trec într-o zi pe la clasa ta, spuse el.

A trebuit să mă stăpânesc foarte mult ca să nu-mi arăt pe faţă cât de puţin distractiv mă făcea să-l am din nou la cursuri, pentru că lui Jeremy îi păsa nimic mai puţin decât yoga, dar ştiam că va fi acolo la un moment dat şi concret, şi era singura lui modalitate de a putea fi cu mine fără a fi de fapt, şi toate astea erau… inconfortabile, foarte inconfortabile.

— Grozav, am spus. Ne vedem mai târziu, Jeremy. Să aveţi o zi bună! – am adăugat, accelerând şi înconjurându-l cu motocicleta.

Privirea furioasă pe care i-a aruncat-o lui Batu nu a trecut neobservată. Nici eu nu am fost surprins, cei doi nu s-au înţeles niciodată. De fapt, Jeremy ura câinii. Era un alt motiv pentru care al nostru nu ar fi funcţionat niciodată.

Spun altul pentru că erau atât de multe motive să nu fiu cu el… Aş putea să le notez zile întregi, începând cu cât de controlant şi incredibil

de gelos era el. În ce moment a trecut un tip de la a fi o persoană fermecătoare la un adevărat obsesiv al agendei mele? „Unde vei fi azi la unsprezece?”, „De ce te-am văzut luând micul dejun în Yamu azi?”, „Ne vedem azi la ora unu sau trebuie să iei din nou prânzul cu unchiul tău?” De ce ai vorbit cu Eko azi dimineaţă, nu ai avut un loc de muncă?»…

Ce coşmar!

Să-l părăsească fusese cea mai bună decizie pe care o luase până acum anul acesta, deşi el nu părea să fi realizat încă. A fost păcat. De

Printre toţi băieţii de pe insulă, eram destul de atras de Jeremy… Băieţii occidentali au fost căderea mea. Eram mult mai atras de ei decât orice băiat de aici. Asta m-a copleşit şi mi-a plăcut în egală măsură. Mi-a plăcut pentru că m-a făcut să mă simt mai aproape de mama, după toate că se îndrăgostise de un englez; şi m-a copleşit pentru că aici au venit doar turiştii în trecere. Foarte puţini au decis să se stabilească pentru totdeauna şi nu mi-a plăcut să pierd timpul cu relaţii care nu duceau nicăieri. Prin urmare, Jeremy a fost excepţia şi părea opţiunea perfectă. Era fără îndoială american, cu părul blond şi ochii albaştri. Avea un corp de surfer şi un zâmbet alb, uşor strâmb. Pe deasupra, a fost „adoptat”, dar, desigur, nu putea avea o relaţie serioasă cu cineva ale cărui atribute pot fi reduse la două propoziţii.

Nu mi-a luat mai mult de zece minute să ajung la curs. A dăruit-o într-unul dintre numeroasele complexe turistice de pe insulă, într-o tarabă de lemn cu vedere la mare. Cel mai bun lucru la cursurile de yoga a fost că mă forţau să mă antrenez în fiecare dimineaţă şi, în acest proces, mi-am făcut prieteni foarte buni. De obicei nu stăteau mult, câteva zile sau cel mult trei luni, dacă veneau să facă întregul retreat de yoga.

A fost plăcut să predau un sport pe care l-am iubit din tot sufletul şi ştiam că îi va face foarte bine oricui începea să-l practice. „Yoga este un stil de viaţă”, îmi spusese mereu bunica mea, „ajută la menţinerea minţii calme şi a corpului activat”, o contradicţie delicioasă care dădea şi celor care o practicau în mod regulat un corp incredibil şi posibilitatea de a face posturi incredibile.

— Bună dimineaţa!

— Le-am salutat pe fetele din clasa mea, pentru că toate erau femei.

Nu a fost întotdeauna aşa. Uneori, veneau unii bărbaţi, deşi erau de obicei iubiţi care veneau forţaţi de partenerii lor respectivi. Au venit

și niște curioși care au vrut să încerce și, când și-au dat seama că e greu să urmezi cursul fără flexibilitate, nu au mai repetat-o. Era o chestiune care era foarte pe rol.

De fapt, organizasem deja o zi de yoga pentru bărbați, dar nu a mers deloc bine. Când am făcut poza câinelui cu fața în jos, mi-am dat seama că creierul băieților nu funcționează prea bine când aveau o fată cu fundul în aer așteptând să fie imitată.

Fetele mele au zâmbit cu fețe obosite și s-au poziționat într-o manieră organizată, astfel încât să mă poată vedea clar.

— Vom începe cu câteva salutări la soare.

Acest lucru a fost aproape literal. Cursul a fost programat să dureze atât cât a fost nevoie pentru ca soarele să răsară peste orizont și să-i spună bună dimineața. Era îngrozitor să te trezești atât de devreme, dar când s-a terminat, nu a fost un sentiment mai bun decât asta. A meritat să faci exerciții până când mușchii s-au epuizat și apoi să intri în mare sub tonurile portocalii și galbene ale zorilor.

Uneori mă întrebam cum ar putea majoritatea oamenilor să trăiască departe de mare, de nisip, de apusurile inegalabile și unice. Cum ar putea oamenii să prefere să fie într-un zgârie-nori decât să trăiască în comuniune cu natura?

Cred că așa a fost să crești pe o insulă. Percepția mea despre lume era foarte diferită de cea a restului populației lumii. Din păcate, mulți oameni cred că lucrurile materiale sunt mai presus de orice plăcere pământească… Nu înțeleg ei că un apus este gratuit? Ei bine, cel mult te poate costa un dolar dacă iei o bere Bintang foarte rece…

Am terminat cursul și mi-am luat rămas bun de la elevi zâmbind. Când toți au plecat, m-am asigurat să nu mă vadă nimeni și m-am apropiat de niște pietre oarecum ascunse pe care le cunoșteam foarte bine. Mi-am scos hainele de sport și am fost complet goală. A fost mica mea plăcere secreta, să mă scald gol sub soarele zorilor. A făcut-o ori de câte ori a putut și aproape că nu a fost nimeni acolo. Pentru a ajunge la acele stânci trebuia să treci printr-o zonă cu mușchi pe care turiștii pur și simplu o respingeau.

pentru că sunt verzi. Ei bine, pentru asta și pentru că era șapte dimineața.

M-am bucurat de baia mea preferată ca niciodată sub razele dimineții până când

Am simțit că toți mușchii mei se relaxau după sportul greu. În

Bali, apa este de obicei caldă, ceea ce este grozav… uneori. Cu toate acestea, dimineaţa a fost mult mai răcoare decât restul zilei. De aceea mi-a plăcut ca o fetiţă care primeşte o acadea. Am făcut câteva lansări şi apoi m-am aşezat pe stâncă uitându-mă la culorile cerului. Nu-mi pasa câte apusuri şi răsărituri văzusem cu aceşti ochi, îmi provocau mereu aceeaşi inexplicabilă senzaţie de micime şi emoţie în pieptul meu.

Mi-am terminat scurta meditaţie privată şi am ieşit din apă. M-am ridicat pe stâncă să mă întind de parcă tocmai m-aş fi trezit dintr-un pui de somn scurt. Apoi, s-a întâmplat… Ochii mei au zburat spre stânga, de parcă mi-ar fi fost strigat numele. Dar totul era încă în tăcere întreruptă doar de cântatul păsărilor şi al valurilor.

Privirea mea a întâlnit-o pe aceea a unui bărbat care mă privea dintr-una dintre vilele lui Margot. Era destul de departe încât să nu-mi poată recunoaşte trăsăturile, dar suficient de aproape încât să ştie că sunt goală. A fost ciudat. Normal ar fi fost să mă acopăr alergând şi să ies repede de acolo, dar nu am făcut-o. Am rămas nemişcată, aşa cum mă adusese Dumnezeu pe lume, uitându-mă la acea persoană care mă observa foarte calm, fără nicio scrupule. Braţele ei se sprijineau pe balustradă şi i-am văzut părul mişcându-se uşor în vânt. Era îmbrăcat, spre deosebire de mine. Deşi nu îi puteam distinge trăsăturile, ceva la el mi-a dat o senzaţie de strângere în stomac.

Nu pot să explic, dar era ceva interesant în a-l lăsa să mă privească gol fără să ştie vreodată cine sunt… Era ca un joc interzis în care nu vom şti niciodată cine sunt jucătorii.

Nu ştiu cât timp ne-am uitat unul la altul, dar în sfârşit a trebuit să încep să mă îmbrac. mi-am pus chiloţii şi

Am pus hainele de rezervă pe care le păstrasem în rucsac. Nu s-a mişcat, a continuat să-mi urmărească fiecare mişcare fără măcar să clipească. Ei bine, asta a fost presupunerea mea. De unde eram, nici nu puteam să văd ce culoare aveau ochii lui. Nu cum îi era gura, sau pomeţii, sau zâmbetul, sau dacă avea barbă sau dacă era bărbierit… Nu puteam să-i disting decât trupul sprijinit de balustradă, dar, chiar şi de la distanţă, părea mare şi lucrat.

Pentru o clipă, am simţit nevoia să ridic mâna şi să-l salut. Ar fi fost ridicol având în vedere circumstanţele meciului.

Am coborât de pe stâncă şi am părăsit plaja simţindu-mă că tocmai aş fi trăit cel mai erotic şi îndrăzneţ moment din viaţa mea.

ALEX

„Ce caut aici?" m-am întrebat, uitându-mă la barca din fata mea şi la prietenul meu cel mai bun idiot care vorbeşte amiabil cu căpitanul.

— Hai, Alex! – strigă el de pe mal.

Valurile au mutat barca dintr-o parte în alta. Nu existau cheiurile acolo? M-am apropiat de Nate. Nu am avut de ales, nu după o călătorie de cincisprezece ore, cu o escală în Kuala Lumpur şi puţin timp să mă odihnesc cu adevărat. Da, călătorisem la clasa întâi, dar capul nu mi se relaxase deloc. Creierul meu a tot întrebat acelaşi lucru: „Cum este posibil acest lucru? Cum a putut să fie atât de prost, atât de iresponsabil…?

— Acesta este Nero, ne va duce pe insula despre care v-am spus atât de multe. Am dat din cap. Nu aveam chef să fac conversaţii nesubstanţiale.

cu nimeni. Cu mult mai puţin cu un anume Nero.

— Când mergem? – am întrebat, uitându-mă la mare.

Valul nu era foarte în favoarea noastră, dar am refuzat absolut dormi în orice mic hotel din Denpasar.

— Imediat, domnule, spuse Nero.

Apoi şi-a chemat marinarii, dacă le puteţi numi aşa având în vedere barca, şi au început să pregătească totul.

— Acestea sunt valizele tale? – m-a întrebat el, arătând spre valiza neagră de lângă mine.

Am dat din cap. M-am uitat la Nate, el purta rucsacul acela dezordonat şi am clătinat din cap cu dezaprobare. „În spate", spusese el. Nu aş înţelege niciodată acel concept sau mai degrabă acel stil de viaţă. Îmi plăcea să călătoresc, văzusem cele mai îndepărtate locuri din lume, mă urcasem în maşinile străinilor, îmi făcusem prieteni pe plajă şi mă jucasem să mă îndrăgostesc în douăzeci şi patru de ore. Făcusem tot felul de nebunii de-a lungul vieţii, dar eram deja bătrâni. În schimb, Nate părea să fi rămas la nouăsprezece ani.

— Îţi aminteşti când erai amuzant?

— Mi-a spus Nate când a observat privirea dezaprobatoare pe care i-am aruncat rucsacul.

— Îţi aminteşti când am început să câştigăm cincisprezece mii de lire pe lună? Nate a zâmbit ca un copil.

— Cum să uităm… Dar asta e distracţie! Aici în Bali viaţa este diferită, Alex. Este o altă rolă. Materialul nu contează aici, înţelegi?

— Dacă lucrurile materiale nu contează, atunci de ce ai rezervat la cea mai scumpă vilă de pe insulă?

Nate a zâmbit din nou, arătându-mi toţi dinţii lui.

— Ah, dragă prietene… Pentru că proprietarul este un prieten de-al meu.

— Şi când a spus asta, ochii i s-au întunecat pentru o clipă.

— Da, desigur. „Sunt sigur că tocmai din acest motiv", i-am răspuns.

— Ştii că vin în fiecare an. Ştiţi foarte bine că o lună fug din lume şi că aici mă refugiez mereu.

— Pentru că ţi-e rău la cap, de aceea.

— Niciunul din alea. Când eşti acolo, când vei întâlni oamenii, te vei schimba de opinie.

— Nu plănuiesc să cunosc pe nimeni, Nate. Am fost de acord să vin pentru că nu am vrut să te mai ascult. Adevărul este că nu aveam nimic mai bun de făcut înainte ca viaţa mea să se schimbe pentru totdeauna.

— Ce dramatic eşti.

— Ţi-am spus deja să nu…

— Nate, taci.

Nate a tăcut şi i-am mulţumit cerului că nu a terminat fraza.

5 5

Ne urcăm pe barcă. Valiza mea a fost o durere în fund să mă mişc şi să o aşez corect, dar sincer să fiu, nu a fost problema mea. M-am uitat la apa cristalină din jurul nostru. Nu fusesem niciodată în Bali. Călătorisem prin Indonezia, în schimb… Şi, deşi mi-ar fi fost greu să recunosc cu voce tare, o parte din mine dorea să vadă insula despre care auzisem atât de multe. Nate era o durere. A devenit hippie o dată pe an. Efectul a durat câteva luni şi apoi a revenit la normal. Adică acelaşi tip chic care a venit cu mine în club, a ieşit la petrecere în cele mai bune cluburi din oraş şi s-a îmbrăcat în costume Armani.

Încercarea de a fi ceva ce nu era nu a funcţionat pentru el. Nici la mine nu avea să meargă, oricât m-aş strădui. Dar, pe de altă parte, nu a stricat să te deconectezi puţin, sau măcar să încerci.

— Îţi aminteşti când eram tineri şi erai dornic să ai probleme cu mine? – m-a întrebat el într-un mod relaxat. A scos o ţigară din rucsacul

zdrenţuit şi a aprins-o în timp ce se uita la mare.

Chiar dacă ştiam că nu a vrut să spună asta cu intenţii rele, ceva din interiorul meu s-a supărat. Nu mai fiu acea persoană? Avusese tot felul de aventuri cu Nate. A fost o vreme când mi-ar fi plăcut să iau un rucsac şi să plec într-o excursie improvizată. Chiar aş fi participat activ la organizarea lui.

Înainte să fim cei trei muschetari. Nate, Malcolm şi cu mine făcusem surfing pe toate cele mai bune plaje, vizitasem tot felul de locuri.

locuri, trăisem tot felul de experienţe. Dar acum câţiva ani lucrurile s-au schimbat. Nu mai călătorim împreună decât pentru muncă şi nu l-am mai văzut pe Malcolm de un an. Mai exact, de când hotărâse că nu mai vrea să călătorească cu noi, ci singur. Pentru a se regăsi, ne spusese.

— Uite, ajungem acolo, spuse Nate ridicându-se şi privind înainte.

De acolo vedeam palmierii şi nisipul alb. Ancorate pe mal, mai erau şi alte bărci mici ca cea pe care ne aflam. De unde eram noi, părea că insula nu era prea mare. Era curios că dintre toate călătoriile pe care le făcusem pentru totdeauna, Nate nu insistase niciodată să-l însoţesc până atunci până atunci.

— Eşti gata pentru o lună de deconectare şi relaxare?

Nu am spus nimic, dar ceva din interiorul meu s-a agitat… chiar şi puţin.

Am debarcat şi ne-am dus la o maşină care ne aştepta în apropiere.

Nu era pe nisip, ci pe un drum foarte prost asfaltat.

— Domnule Lenox? – m-a întrebat bărbatul când s-a dus să-mi ia valiza-M-ai lasa?

Am dat din cap şi ne-am urcat în maşină. Era destul de vechi, deşi în acele tipuri de locuri era normal. Nu se vedeau maşini noi, cu atât mai puţin maşini high-end.

Am mers pe străzi cu trotuar puţin sau deloc şi am observat oamenii din jurul meu. Au fost mulţi turişti, da, dar şi numeroşi localnici. Au fost văzuţi pe stradă, în faţa magazinelor lor, vânzând fructe sau legume. Erau tarabe de mâncare stradală, palmieri, motociclete şi mulţi câini. Am încercat să surprind fiecare detaliu. Ceea ce m-a pasionat cel mai mult să călătoresc a fost să învăţ culturi diferite, să văd realităţi

diferite și, mai presus de toate, să vorbesc cu oameni care gândeau, mâncau și trăiau într-un mod foarte diferit.

diferit de al meu.

Mașina a continuat pe un drum, până când am început să ocolim o stâncă. Poteca era destul de îngustă și avea vedere la mare.

— Vilele vă vor uimi, sunt un paradis.

Nu ne-a luat mult să ajungem și abia după ce s-au deschis porțile complexului am putut fi pe deplin de acord cu prietenul meu. Asta a fost o schimbare.

Podeaua era din piatră și era apă între pavajele care marcau poteca spre intrare. Patru muncitori ne-au primit. Toți erau îmbrăcați într-un fel de salopetă albă, cu o curea violet legată în jurul taliei, care am presupus că era uniforma.

„Bine ați venit", ne-au spus ei la unison.

Era târziu. În timpul călătoriei, soarele ajunsese să apune peste mare. Deși încă mai rămăseseră câteva sclipici de culori portocalii pictând cerul, ne-am ratat-o în toată plinătatea în timp ce făceam turul insulei.

M-am gândit că apusurile trebuie să fie ceva de văzut. Pentru o clipă, mi-am putut imagina, întins pe nisip, cu o bere în mână și cu ochii la un apus frumos… Poate chiar aș putea să uit de problemele mele.

„Pe aici, vă rog", ne-a spus unul dintre muncitori.

L-am urmărit până am intrat în *hol* pentru a *face check-in.* Ne-au cerut detaliile rezervării, actul de identitate și un card de credit. M-am uitat în jur. Nu părea deloc un hotel. Din câte îmi vedeau ochii, de cealaltă parte a recepției era o sală de mese incredibil de deschisă. Părea să fie amplasată chiar la nivel cu aceeași stâncă pe care se aflau vilele. De acolo, priveliștile spre ocean erau incredibile.

Nate, lângă mine, se uita înainte și înapoi. Părea să se comporte într-un mod destul de precaut, sau cel puțin mi-a dat această impresie. Chiar când aveam de gând să-l întreb ce naiba s-a întâmplat, mi-a spus recepționera.

a întrerupt el.

— Aici aveți cheile vilelor respective. Dumneavoastră, domnule Lenox, aveți suita privată de lux cu vedere la ocean. Dumneavoastră, domnule Olivieri, suita junior de lângă piscină, ca întotdeauna.

Am râs pentru că nu-mi venea să cred ceea ce tocmai auzisem.

— Suită junior? Acesta de aici?

Când Nate s-a dus să-mi răspundă, o fată frumoasă cu părul roşu a apărut pe o uşă din spate care dădea în holul hotelului. Ne-a oferit un zâmbet angelic şi, în acelaşi timp, rece ca gheaţa.

„Nathaniel", a spus ea fără să-şi ia ochii de la prietenul meu.

— Margot, răspunse el şi, oricât de incredibil părea, păruse brusc… nervos?

Fata se uită la el. Mi-a devenit clar că ea era prietena despre care mi-a spus Nate. Trebuia să recunosc că era frumoasă. Părul ei roşcat era pieptănat pe spate cu o bentiţă, lăsându-i faţa pistruiată complet curată. Ochii lui erau albaştri ca cerul şi nasul aproape la fel de răsturnat ca ai unui desen animat.

„Bine aţi venit la Paradise Villas", a spus el, punându-şi braţele în jurul nostru. Domnule Lenox, am fost informat că aceasta este prima dumneavoastră vizită pe insula noastră dragă şi adorată. Vă doresc ca şederea dumneavoastră aici să fie impecabilă şi satisfăcătoare. Orice ai nevoie, nu ezita să întrebi unul dintre colegii mei, deşi sunt sigur că Nathaniel va şti să-ţi facă un tur destul de amănunţit al celor mai frumoase locuri de pe insulă, nu?

Nate dădu din cap cu câteva secunde întârziere.

— Sigur… Da, ahem, o să-ţi arăt cele mai tari locuri.

— Mulţumesc, Margot. Îmi permiteţi să vă adresez? – a spus. Am încercat să-l ignor pe noul Nate din faţa mea. Părea să aibă capul în o mie de locuri deodată.

— Desigur, spuse ea cu un zâmbet frumos albi.

Ai vrea să te însoţesc la vila ta? Poate fi confuz la început…

— E adevărat… abia îmi amintesc cum să ajung la al meu, spuse Nate, compunându-se puţin. Nu mi-am putut lua ochii de la gazda noastră.

— Komang, însoţeşte-l pe domnul Olivieri. Îi voi arăta domnului Lenox unde este camera lui.

M-am uitat la Nate. Acea tăietură de la Margot părea să-l fi dezamăgit puţin. Totuşi, nici nu am avut timp să spun nimic sau să schimb o privire cu prietenul meu.

„Odihneşte-te", mi-a spus. „Ne vedem mâine la micul dejun", a adăugat el, în timp ce îşi trecuse o mână prin părul blond. Şi-a ciufulit părul distrat.

Am dat din cap în tăcere şi am urmat-o pe fata roşcată. Nu era foarte înaltă şi hainele strâmte pe care le purta îi scoteau în evidenţă

curbura fundului.

Nu trebuia să fii foarte deştept ca să-ţi dai seama că cei doi au avut ceva sau au avut ceva. Tensiunea ar fi putut fi tăiată cu un cuţit, deşi nu era tensiune sexuală, mai era ceva. Nate nu mi-a spus niciodată despre vreo fată de pe „insula lui", aşa cum îi plăcea să numească acel loc. Era evident conştient că atunci când venise în Bali îşi prioriza distracţia faţă de orice altă activitate productivă. Şi, da, când spun „distracţie", mă refer la tot ce se mişcă. Acelaşi lucru pe care l-a făcut şi în Londra sau în orice loc blestemat în care am călătorit, dar nu pomenise niciodată de această persoană Margot. Cel puţin nu până când am pus piciorul pe acea insulă.

— Aici este vila dumneavoastră, domnule.

„Poţi să-mi spui Alex", am spus, privind-o de sus, pentru că eram mai înaltă decât ea.

Ea a zâmbit ca răspuns.

— În interior aveţi un pat, o baie, o bucătărie mică şi o piscină privată. Orice ai nevoie, suntem la recepţie 24 de ore pe zi a zilei. Puteţi forma numărul nouă de la telefon chiar lângă pat.

Am dat din cap. Şi-a dorit să poată fi singur şi să se odihnească. Am fost arestat.

„Mulţumesc, Margot", i-am răspuns.

Ea a dat din cap şi a mers pe hol. Am introdus cheia în încuietoarea uşii şi apoi am intrat în oaza mea personală. Prietenul meu nu a greşit… A fost incredibil.

Întreaga vilă, cu excepţia dormitorului şi a băii, era în aer liber. Dădea direct spre stâncă şi, dincolo, era marea, ale cărei valuri se auzeau perfect. Decorul a fost minimalist şi modern, exact aşa cum mi-a plăcut mie. Mica piscină infinită era chiar la înălţimea unde, vizual, se îmbina cu culoarea mării.

Am intrat în cameră. Avea uşi glisante mari pe o podea de granit şi un pat uriaş alb decorat cu o inimă făcută din flori. Nu m-am putut abţine să nu-mi dau ochii peste cap. Deasupra unui suport de portbagaj, bagajul meu era deja pus, gata de a fi deschis.

Am intrat în baie şi am intrat la duş. Trebuia să scap de mirosul aeroportului şi al avionului. Era ceva ce l-am urât, deşi era ceea ce făceam pentru a-mi câştiga existenţa. Am făcut duş repede, dorind să mă bag în pat. Căldura de afară era insuportabilă, aşa că am fost recunoscător că dormitorul era gata, cu aerul condiţionat pornit.

Mi-am pus nişte boxeri albi şi mi-am trecut rapid prosopul prin păr. Am lăsat-o complet răvăşită, fiecare şuviţă îndreptată într-o direcţie diferită şi am căzut în pat, fără să-mi pese câtuşi de puţin că era şapte şi jumătate după-amiaza.

Trebuia să mă recuperez pentru a putea gestiona şi accepta noua mea realitate de atunci… sau cel puţin pentru următoarele treizeci de zile.

Am uitat să închid perdelele, la naiba. Mintea mi se trezea încetul cu încetul, în ciuda ordinelor creierului meu, care m-au încurajat să rămân adormit. Am înjurat în timp ce mă răsturnam pe patul imens ca să-mi acopăr capul cu una dintre perne.

Am încercat să mai dorm câteva ore, dar a fost imposibil între ciripitul păsărilor, lumina care trecea prin fereastră şi zgomotul valurilor.

M-am uitat la ceasul de pe noptiera. Doamne… dormisem mai mult de douăsprezece ore? Am clipit pentru a mă asigura că ceasul nu era stricat şi am arătat o oră care nu era corectă. Am înjurat din nou în timp ce mi-am limpezit mintea, nu puteam face nimic pentru a evita asta. Nu oboseala am simţit, ci mai degrabă *jet lag*.

Era deja zori şi m-am întins, căscând ca un animal care tocmai ieşise din hibernare. Priveliştile au fost spectaculoase. Am deschis uşa glisantă către cameră. Geamurile erau încetate din cauza cât de jos fusese setat aerul condiţionat şi, când am ieşit afară, un val de căldură m-a lovit din plin.

Cum au evitat oamenii acestei insule să se incendieze până la moarte? Noi englezii nu suntem obişnuiţi cu genul ăsta de vreme caldă. În Anglia temperatura maximă era de treizeci de grade şi Doamne fereşte să devină mai mari decât atât. Cu toate acestea, şansele unei vremi atât de plăcute erau foarte promiţătoare.

Am ieşit pe terasă să apreciez priveliştile incredibile. De acolo puteam vedea oceanul cum nu mai făcusem până acum în niciun alt hotel. A fost uimitor, mai ales cu acele culori care au încadrat zorii într-un mod spectaculos. M-am sprijinit de balustradă cu antebraţele şi am inspirat pentru a-mi umple plămânii cu acel aer curat.

Nate ar avea dreptate? Câteva zile pe insulă ar fi suficiente pentru a mă ajuta să accept noua mea viaţă?

În timp ce mă gândeam la problemele mele, ceva în depărtare mi-a atras atenţia. Am văzut o fată înotând, scăldată în lumina zorilor. Am

stat observând-o. Am văzut-o punând capul sub apă şi dispărând pentru câteva clipe, până când a revenit la suprafaţă. Stătea pe spate, plutind în apă şi arătând… absolut totul, la naiba. Sânii ei goi ieşeau generos din apă, ca două mici plutitoare. S-a scufundat din nou şi apoi a înotat până la nişte stânci.

Am devenit brusc nervos, nu prea ştiam de ce. Educaţia şi bunele maniere m-au îndemnat să nu mă mai uit la ea. M-am gândit că ar trebui să-i ofer intimitatea pe care probabil că credea că o are, dar cui s-a gândit să facă baie goală în mare? Da, suna foarte romantic pentru suflete libere precum Nate. Nu era pentru oameni normali, pentru oameni cu decor, cu educaţie, cu maniere… Pentru câteva clipe, mi-am imaginat că fac acelaşi lucru şi doar gândindu-mă la asta m-a făcut să mă simt inconfortabil.

Cu toate acestea, ochii mei au refuzat să se îndepărteze. De fapt, parcă totul ar fi dispărut şi lumea mea s-a învârtit să se concentreze doar pe acel moment. Nu era nimic mai mult decât acel moment şi intimitatea pe care o împărtăşea cu un străin.

S-a căţărat pe stâncă şi a scos la iveală picioare lungi şi un abdomen plat. Părul ei lung şi întunecat îi cădea umed pe spate. Apoi a devenit conştient de prezenţa mea. Ar fi putut fi intensitatea cu care o uitam? Cu toate acestea, nu a făcut ceea ce m-aş fi aşteptat. Nu şi-a acoperit trupul gol cu mâinile. De asemenea, nu s-a grăbit să apuce prosopul pentru a se ascunde sau hainele pentru a se îmbrăca. Doar m-a văzut şi s-a tot uitat la mine.

La distanţa la care eram, era practic imposibil să ne vedem feţele. Mi s-a părut că l-am văzut muşcându-şi buza inferioară şi picioarele strângându-se uşor împreună în timp ce ne uitam unul pe celălalt. Am intrat unul în intimitatea celuilalt. Fiecare dintre noi a trăit un moment diferit şi o viaţă

diferită, dar în acel moment am împărtăşit acel moment unic de simplitate carnală… şi vizuală.

Pentru o clipă, mi-am permis să-mi imaginez o întâlnire cu asta fată frumoasă, ceva fără angajament… Ne-am vizualizat râzând şi împărţind o bere. Ne-am văzut făcând baie sub lumina lunii, mângâindu-i trupul cu limba noastră. Mi-am imaginat făcând-o să râdă.

Am creat o fantezie complet departe de o realitate care m-a avut ca protagonist. Pe măsură ce făceam asta, culorile din jurul nostru au

încetat să mai fie cele ale zorilor şi au devenit o lumină prea intensă pentru a fi visată şi imaginată. Parcă i-am vorbit la ureche şi i-am spus că asta se va termina.

Fata goală şi-a întors privirea. S-a aplecat să-şi ia lucrurile. S-a îmbrăcat şi a coborât de pe stâncă fără să se uite înapoi.

Aş fi dat orice să mă întorc în acel moment. Nu doar pentru că a fost începutul unei poveşti demne de spus, ci pentru că a fost începutul. Acolo a început ceva atât de special încât îmi este greu să găsesc cuvinte pentru a-l spune, pentru că inima mi se strânge când îmi amintesc tot ce s-a întâmplat şi avea să se întâmple mai târziu.

Oh, Nikki, cum aveai de gând să-mi perturbi lumea şi… cum aveam să o deranjez pe a ta.

NATE

Trecuseră deja douăsprezece luni. Nu o văzuse şi nici nu ştia nimic despre ea în acel moment. Acolo era şi, Doamne, cât de frumoasă era. Părea distant, ca întotdeauna. La ce mă aşteptam? îi frânsese inima în cel mai rău mod posibil.

Eu şi Margot ne întâlnisem prima dată când am mers pe insulă. Pe atunci, eram un copil, un ticălos şi un idiot. Nu sunt sigur că m-am schimbat mult. Când am ajuns în Bali, mi-am dorit să trăiesc viaţa la maxim. Era un tip frumos, bogat, care dorea să încerce totul şi să experimenteze cât mai mult posibil. Insula a captivat, avea ceva ce nu puteam explica. Parcă ne-a dezbrăcat de orice rău şi ne-a lăsat goi pentru a putea trăi emoţii pe care nu le-am putea trăi altundeva.

Am cunoscut-o la acelaşi hotel. Pe atunci nu ea era cea care conducea vilele, avea doar nouăsprezece ani şi urma să înceapă anul doi la universitate. Era în Bali şi îşi petrecea vacanţa de vară. Îmi amintesc de parcă ar fi azi momentul în care i-am văzut silueta alunecând sub apă. Părul ei de culoarea focului mi-a atras atenţia.

şi apoi ea a făcut totul. A ieşit din piscină îmbibată şi îmbrăcată într-unul din acele costume de baie. Nu era deloc sexy, dar arăta grozav la ea.

Îmi amintesc zâmbetul ei când m-a văzut acolo privind-o. Aveam prosopul atârnat peste umăr şi uitasem că intenţia mea era să mă scald în piscină.

— Eşti chiriaşul vilei cu grădină, nu? – m-a întrebat în timp ce se

usucă.

Am dat din cap. Am revenit la realitate şi m-am apropiat de ea.

— Şi tu eşti fiica proprietarilor, greşesc?

— Este atât de evident? – el a răspuns. Ea s-a acoperit cu prosopul şi şi-a strâns părul cu un colţ.

— Cred că tu şi tatăl tău trebuie să fii singurele roşcate care conduc o vilă în Indonezia.

Ea a râs.

— Nu crede… Turiştii au cucerit totul.

— Sunt britanic şi nu am văzut niciodată o fată la fel de morcov ca tine. Sunteţi pe deplin în Pipi Longstocking.

— Nu ştiu cine este, spuse ea, oarecum jignită.

Din anumite motive pe care încă nu înţeleg, furia lui m-a făcut să zâmbesc.

— Nu v-aţi inclus în grupul „turiştilor". Asta înseamnă că eşti de aici? – a întrebat.

M-am uitat la multiplii pistrui care i-au umplut aproape toată faţa. A fost minunat, ca o galaxie infinită.

„Sunt adoptat", a răspuns ea simplu. M-am uitat la ea ciudat.

„Aşa ne numesc pe cei care ne naştem aici, dar suntem copii ai străinilor", a explicat el. Părinţii mei s-au mutat în Bali înainte de a se căsători. Li s-a dat pământ pentru a putea construi toate acestea şi nu era nimeni care să-i ţină departe. M-am născut nu departe de această insulă, în Denpasar. Tocmai m-am întors a merge la facultate.

Am dat din cap, interesat, pentru că mi s-a părut fascinant ceea ce îmi spunea. Mai ales modul oarecum defensiv în care îmi explicase originile sale. Parcă ar fi vrut să declare clar că acesta era locul lui. Nici măcar nu mi-am putut imagina părinţii mei făcând ceva asemănător, dar mi s-a părut o aventură uimitoare. Să-ţi părăseşti viaţa, să te muţi în Bali, să începi o afacere, să ai o fiică şi să o creşti atât de departe de tot ce ştiau ei.

— Pot să te întreb ce studiezi?

A legat prosopul strâns chiar la nivelul decolteului. Ochii mei nu s-au putut abţine să nu se uite la el. Am fost destul de uimit de umflarea sânilor ei.

— Afaceri. Într-o zi, eu voi fi cel care se va ocupa de toate acestea… Părinţii mei aşteaptă cu nerăbdare să se pensioneze.

Am dat din cap în tăcere.

— Şi tu? – m-a întrebat atunci-Ce studiezi sau ce ai studiat pentru a-ţi permite să-ţi permiţi una dintre cele mai scumpe vile de pe această insulă?

Îndrăzneala lui m-a surprins şi mulţumit în egală măsură.

„Sunt un gangster", i-am răspuns. Privirea lui era automat nuanţată de respingere. Glumesc, glumesc! Sunt pilot.

— De avioane?

— Despre ce altceva?

— Asta ultima!

Am râs.

— Dacă îţi place să zbori, da, este, da.

— Trebuie să fie uimitor, nu? Fiind acolo sus… M

am uitat la ea curios.

— Nu ai fost niciodată într-un avion? – a întrebat.

— Desigur, nu sunt marţian, dar nu are nicio legătură cu asta. Una este să stai în spate, cu un scaun care abia îţi permite să-ţi întinzi picioarele şi o fereastră mai mică decât fundul unei sticle, dar este cu totul alta.

du-te cu un avion… Ce explozie, serios! Te-ai prăbuşit vreodată sau ai avut un accident?

La naiba, cum vorbea morcovul.

— Nu m-am prăbuşit niciodată, nu. Dacă aş fi făcut-o, şansele mele de a supravieţui ar fi fost practic zero.

— Oh, chiar aşa?

Am dat din cap în timp ce mi-am scos cămaşa şi am mers spre treptele piscinei. Ea mă urmat cu privirea.

— Deci, pentru ce sunt centurile de siguranţă?

— Deloc, am vrut să-i spun.

„Mai ales în cazul în care există turbulenţe", am răspuns în schimb.

M-am scufundat în apa cristalină şi mi-am lăsat răsuflarea, creând bule în timp ce înotam. Când m-am întors în acelaşi loc făcând ture, ea era încă acolo. De data aceasta stând pe marginea piscinei şi privindu-mă cu mii de întrebări pe vârful limbii.

— De ce eşti aici?

— Mă întreb.

M-am apropiat de ea până am ajuns chiar în faţa locului unde stătuse ea. I-am observat trăsăturile, picioarele scufundate în apă şi felul

în care, cu braţul drept, avea grijă să ţină strâns prosopul de sânii ei incredibil de voluptuoşi.

— Am venit să mă odihnesc. Să te deconectezi şi să navighezi pe câteva valuri…

— Cât timp stai?

— Două săptămâni. Apoi trebuie să iau din nou în cer", i-am răspuns. Am observat ochii ei albaştri şi genele frumoase. Erau roşcate şi pe scurt, au dat un aer de nevinovăţie care a stârnit ceva foarte adânc în mine. Deodată, am simţit nevoia să o duc în locuri atât de departe de naivitatea pe care o emana, încât a trebuit să mă controlez. Nu era o chestiune ca ochii mei să arate gândurile deloc inocente care începeau să se formeze în capul meu.

La naiba… Ar putea cineva să simtă o atracţie fizică atât de intensă pentru o fată?

persoana imediat?

— Vrei să-ţi arăt insula?

— Mă întreb.

Zâmbea, deşi am observat că era puţin nervoasă. Ştiam asta după felul în care ţinea strâns prosopul.

Am vrut să-l smulg ca să-i pot vedea din nou trupul atletic şi incredibil de atractiv.

— N-aş mai vrea nimic, morcov mic.

Zâmbetul i s-a evaporat.

— Nu-mi mai spune aşa.

„Este în regulă", am spus. M-am împins în sus cu braţele şi m-am aşezat lângă ea pe bordură. Îţi voi numi doar morcov.

Nu a putut opri un zâmbet să-i scape de pe buze.

Privind în urmă, nu-mi vine să cred că am tratat-o aşa cum am făcut-o. În ce moment crezusem că am dreptul să-l distrug? În ce naiba de moment îmi pasă de mine mai mult decât de ea, care era singurul lucru corect?

Uneori, fiinţele umane fac lucruri de neimaginat din cauza fricii şi a nesiguranţelor. Mereu m-aş fi crezut cineva cu o mentalitate puternică şi stabilă, dar viaţa ne pune în situaţii cu care nu ne-am fi imaginat niciodată că va trebui să ne confruntăm. Soarta era cea care mă făcuse să întâlnesc acea fată incredibilă şi el însuşi mă făcuse să o rănesc foarte mult.

Mintea umană este complexă, întortocheată şi imensă. Este un loc

plin de sertare în sertare. Este un spaţiu plin de colţuri despre care nici măcar nu ştim că există, ca nişte cufăruri care se deschid brusc fără permisiune şi ne fac să acţionăm în moduri în care nu am fi crezut niciodată că putem acţiona. Tot acel spaţiu încetează să mai fie virgin chiar în momentul în care deschidem ochii şi lăsăm imensitatea care ne înconjoară să ne invadeze. De acolo, suntem supuşi oricui ne ia în braţe, ne călăuzeşte şi ne învaţă. Problema este că uneori, mult mai mult decât credem ar vrea, cine ne ţine nu ne doreşte binele. Atunci încep problemele.

Da, mintea umană este foarte complexă, şi a mea a fost înşurubat. Mult mai mult decât mi-am imaginat iniţial. Prima mea victimă a fost cea care, cu toate sertarele lui preţioase deschise, mă lăsase să intru. Care îmi oferise cheia fiecăreia dintre colţurile sale.

Margot habar n-avea în ce se băga oferindu-mi compania ei şi nu m-am gândit niciodată că ar putea răni cel mai preţios lucru pe care viaţa mi-l pusese înaintea ochilor.

NIKKI

Am petrecut restul dimineţii la clinica veterinară. Era un loc mic care se afla în vârful dealului şi departe de centrul insulei. Împreună cu Gus, unul dintre cei mai buni prieteni ai mei, am încercat să fac din acel loc un centru adecvat. Până în prezent, reuşisem să curăţăm camera de consultaţie, să creăm o sală de aşteptare oarecum respectabilă şi să punem patru rafturi în zona de depozitare. Ţi-am spus deja că abia mă duceam la capăt? Adevărul este că clinica a fost destul de tristă, dar asta era mult mai bine decât să nu ai nimic. Eu şi Gus păream să fim singurii oameni cărora le păsa suficient de vieţile animalelor de pe insulă. Deşi, desigur, nu era medic veterinar, ci doar un iubitor de animale. A încercat să mă ajute cât a putut având în vedere că lucra şi într-un bar de pe plajă numit Mola Mola.

„Câinele lui Wayan este însărcinată", a spus Gus, intrând în clinică cu o cutie mare în mâini. A pus-o deasupra „tejghelei" făcând mult zgomot.

— Uite, l-am avertizat! – i-am spus lui Gus, clacându-mi limba Aceasta ce ne lipsea, mai mulţi căţeluşi liberi acolo. Ţi-a spus ceva? Ca: „Spune-i lui Nikki că are perfectă dreptate"?

Gus s-a uitat la mine fără să spună un cuvânt.

„Da…” am răspuns.

Am ignorat exasperarea tăcută a prietenului meu. Gus era un băiat musulman, s-a născut în Gili Air, în provincia Lombok. Este o insulă frumoasă și unul dintre puținele locuri musulmane din Indonezia unde era permis consumul de alcool din cauza afluxului mare de turiști. Gus își părăsise orașul natal când s-a îndrăgostit de Eko, un alt dintre cei mai buni prieteni ai mei. Eko era un băiat spaniol care și-a dedicat întreaga viață călătoriei în lume cu doar un rucsac în spate, până când l-a cunoscut pe Gus. Amândoi s-au întâlnit în Gili și de atunci nu se mai puteau despărți. Sau mutat pe insula mea când familia lui Gus a aflat despre homosexualitatea lui și a încetat să mai vorbească cu el. Cât de supărată m-am simțit când nea mărturisit printre lacrimi că familia lui nu vrea sau plănuiește să accepte persoana pe care o iubește! În acel moment, locuiau împreună de patru ani și aici, în Bali, ajunseseră la acceptarea pe care nu l-ar fi găsit niciodată în Lombok.

„Va trebui să treci peste câteva săptămâni să arunci o privire”, a revenit el la subiect. Biata stă întinsă toată ziua, burta abia o lasă să se miște.

Am scos din cutie pungile cu mâncare pentru câini pe care le comandasem din Bali. A trăi pe o insulă atât de mică însemna să trebuiască să comanzi sau să cumperi totul afară. Navele încărcate cu marfă, mâncare și tot felul de produse au ajuns foarte devreme dimineața și ne-au aprovizionat casa cu ceea ce aveam nevoie. Au fost momente când mi-am dat osteneala să merg eu în Bali, dar dacă i-am putea încredința Donei, „Amazonul nostru uman”, așa am procedat. A fost cel mai ușor. Dona era responsabilă de a face comisioane pentru cei dintre noi care aveam nevoie de lucruri din afară și a luat un procent mic pentru muncă.

— Azi ar trebui să trecem prin zona de est și să continuăm cu vaccinurile antirabice, nu? – l-am întrebat pe Gus.

S-a întors spre mine cu o față tulburată.

— Nu cred că te pot ajuta astăzi, Nikki. Trebuie să ajut la bar. Dani este încă bolnav și e rândul meu să mă ocup de prânz.

La naiba, fără Gus avea să fie mai greu să-i vaccinez pe cei blăniți de unul singur. Dar nu i-am spus.

— Nu vă faceți griji.

— Dacă vrei, pot să-l rog pe Eko să-ți dea o mână de ajutor, deși știi deja că are multe probleme cu câinii…

Am zâmbit.

— Chiar crezi că vreau să repet ce s-a întâmplat acum o lună? Nu, mulţumesc.

Îţi voi spune doar patru cuvinte: Eko, bazin, lătrat, cădere. Restul îl las imaginaţiei tale.

Gus m-a ajutat să pun sacii de furaj şi să termin inventarul de medicamente înainte de a pleca.

„Ne vedem la *apus*", a spus el şi a plecat, lăsându-mă în pace.

Momentul *apusului* a fost ceva sacru. Ne-am întâlnit cu toţii acolo în acelaşi timp pentru a ne bucura de cel mai mare spectacol natural. Văzând soarele dispărând peste orizont, ne-a ajutat să numim asta zi. O bere în faţa mării cu prietenii a fost ceea ce mi-a plăcut cel mai mult înainte de a merge acasă să mă odihnesc, a fost momentul în care totul s-a oprit şi ne-am putut simţi parte din ceea ce ne înconjura. Apusul este un adevărat spectacol pe care natura ni-l oferă zi de zi şi nimeni nu ar trebui să-l ia de la sine înţeles. Presupun că pentru cei care nu au crescut înconjuraţi de mare, poate că această nevoie de a privi un apus de soare poate suna puţin simplist, dar pentru mine şi prietenii mei, urmărirea apusului a făcut parte din viaţa de zi cu zi, la fel ca să luăm micul dejun, să mănânc. prânz, duş sau periaţi-vă pe dinţi. Era pur şi simplu „necesar".

Mai era un drum lung până la *apus,* aşa că mi-am luat servieta, am încărcat-o cu tot ce aveam nevoie, inclusiv benzile roşii pe care le tăiasem şi le pregătisem săptămâna trecută şi am încărcat totul pe bicicletă. L-am găsit pe Batu moştenind la umbra unui palmier, dar s-a ridicat imediat de îndată ce m-a văzut părăsind clinica. A lătrat în semn de salut şi am pornit amândoi. Deşi Batu era câinele meu, era liber să vină şi să plece oriunde dorea. Cunoştea insula mai bine decât oricine şi nu era neobişnuit ca el să

5 5 5

dispară câteva ore pentru a se plimba pe plajă sau a se petrece cu prietenii săi câini. Deşi normalul era că mă aştepta mereu sau mă însoţea oriunde

5 5 U 5

mergeam.

Am făcut turul unei părţi a insulei, oprindu-mă la case şi colţuri unde erau animale. În case, cu proprietarii lor, era mult mai uşor să-i vaccinezi. Dar uneori era greu să fac animalele abandonate să aibă

încredere în mine.

Batu i-a ţinut pe toţi la rând. Era cel mai mare de pe insulă şi un fel de lider. Ceilalţi ştiau asta, chiar dacă nu-l cunoşteau. Batu era puternic şi robust. Avea un caracter al naibii, şi-a marcat teritoriul şi nu a lăsat niciun câine să-l confrunte.

A pus banda roşie în jurul gâtului fiecărui canin vaccinat, astfel încât toată lumea să ştie că este protejată împotriva rabiei. Mi-aş fi dorit într-o zi să pot face un recensământ al tuturor câinilor de pe insulă, care să mă ajute foarte mult… Între timp, acest lucru era foarte necesar, mai ales pentru a opri oamenii care îi tot otrăveau. Mulţi vecini au făcut-o de teamă că copiii lor sau ei înşişi vor fi muşcaţi, deoarece o muşcătură de la un animal turbat poate fi fatală. De aceea am subliniat obţinerea de donaţii pentru vaccinarea câinilor, era o chestiune care ne preocupa pe toţi. Eu şi Gus, deşi Eko ni s-a alăturat uneori, am ţinut şi discuţii în diferite zone ale insulei. Obiectivul a fost de a creşte gradul de conştientizare cu privire la importanţa de a avea o insulă fără rabie şi căţei în exces, iar mesajul să ajungă la toată lumea.

Am luat prânzul puţin târziu, dar am fost bucuros să mă întorc la clinica veterinară cu servieta goală. Am schimbat hainele pe care le purtam într-un costum de baie cu mâneci lungi pentru surfing. Am întins mâna pe spate până am găsit cureaua care închidea fermoarul. Am încărcat placa de surf pe care o ţineam în depozit pe suportul pe care îl adăugasem bicicletei în urmă cu peste un an. Fusese cea mai fructuoasă achiziţie din viaţa mea, deşi oarecum costisitoare, dar mi-a permis să-mi aduc propria placa şi să nu fiu nevoită să închiriez a altcuiva pentru a naviga.

Începusem să fac surf de când îmi amintesc şi adevărul este că nu eram deloc rău la asta. A fost bine, un aparat de surfing. Mi-a plăcut pentru că mi-a trezit cel mai competitiv instinct, chiar dacă acesta era un sport total individualist.

Când eram mic, unchiul mi-a spus că parcă am intrat în lume cu o scândură sub braţ. Cred că este adevărat, din moment ce mama era la fel de bună ca mine, sau cel puţin aşa îmi spusese bunica. Insula mea era faimoasă pentru valuri. Surferi din întreaga lume au sosit în cele mai bune vremuri în căutarea valului visurilor lor. Era ceva ce l-am urât, mai ales când au început să descopere cele mai îndepărtate locuri, unde mergeam noi, nativii. Dar, desigur, de la sosirea internetului, au existat mii de bloguri care dezvăluiau cele mai bune plaje pentru a naviga pe

insulă. M-a supărat extrem de mult, pentru că turiştii nu ne-au înţeles regulile şi nici nu au respectat modul de surf al celor care trăisem acolo mereu.

Am decis ca în acea după-amiaza sa nu merg pe plaja mea preferata, ci în faţa Mola Mola. Acolo lucrau Gus şi Eko, aşa că puteam să beau ceva cu ei înainte *de apus*. Nu era la fel să faci surf pe plaja principală unde aproape toată lumea era ca să faci surf în golful meu secret, dar în acea zi se făcuse deosebit de târziu.

Am lăsat motocicleta în spatele magazinului, într-o zonă cu puţin nisip pe care aproape toţi am folosit-o ca parcare. Am mers direct la mare. L-am auzit pe Batu lătrând în spatele meu şi am zâmbit. Când am intrat în apă, câinele s-a întors de mai multe ori pe el însuşi lătrând pentru a-mi atrage atenţia. Batu ura apa, nu se scălda aproape niciodată în mare şi o parte din mine ştia că îl deranjează să mă piardă din vedere în orele în care face surf.

M-am aşezat pe tablă cu corpul orizontal şi am început să vâslesc până am ajuns în zona ideală pentru a prinde un val bun. Eram mândru că am braţe puternice care îmi permiteau să vâslesc fără să obosesc, lucru pe care mulţi surferi entuziaşti şi cu puţină experienţă nu l-au ştiut până când au început să practice acel sport. Toată lumea crede că a sta în picioare pe tablă este cea mai dificilă provocare, dar se înşală. Adevărata provocare este să poţi vâsli împotriva curentului şi să nu te epuizezi încercând. Pentru asta, yoga a fost cel mai bun aliat al meu.

M-am bucurat de mare în acea după-amiază. Nu ştiu cât timp am prins valuri sau doar mă uitam la unii dintre prietenii mei se testează şi îşi asumă riscurile maxime. Diferenţa în modul în care am navigat în comparaţie cu majoritatea turiştilor care au vizitat insula a fost foarte vizibilă. Era logic, am crescut în mare. Apa a fost elementul nostru, iar valurile, pasiunea noastră.

M-am uitat cu ochii pe jumătate închişi la un grup de turişti, puţin mai departe ei râdeau încercând să prindă un val destul de mare. L-am văzut pe Milo, un prieten de-al meu din copilărie, prinzând valul fără nicio problemă şi, în acelaşi timp, un turist a încercat să-l imite.

Asta era marea problemă a turiştilor, nu înţelegeau regulile. Acesta a fost valul lui Milo! Şi nu a spus-o din egoism, ci din bun simţ. Dacă se ciocneau în val, s-ar putea răni foarte mult. Acel sport nu trebuie luat ca o glumă, cu atât mai puţin făcut în stare de ebrietate.

Am văzut cum Milo a căzut în apă pentru a nu se ciocni de turist.

Am vrut să mă duc acolo şi să-l duc pe acel adolescent cu urechile la mal.

Prietenii lui au izbucnit în râs.

„Idioţi", am spus, încercând să mă reorientez.

Am mai prins câteva valuri şi, pe măsură ce soarele apunea, erau mai puţini oameni în apă. Am observat că puţin mai departe erau doi bărbaţi aşezaţi pe scânduri, aşteptaţi. Unul era blond, iar celălalt era întunecat. Primul era cu spatele la mine, dar cel întunecat îmi părea cunoscut. Mi-a atras atenţia datorită dimensiunii sale şi cât de înalt trebuie să fie având în

5 5

vedere lungimea plăcii de surf.

M-am uitat la el o perioadă nepotrivită de timp. Presupun că în sfârşit a simţit că cineva îl urmăreşte pentru că şi-a întors uşor faţa până şi-a aţintit

5 5 v 5 5 5 V 5 5

ochii asupra mea.

Ne mai văzusem înainte? În ochii lui mi s-a părut că văd şi o oarecare curiozitate şi poate o oarecare recunoaştere, dar nu am avut timp de multe altele.

Ochii lui au plecat undeva în spatele umărului meu. M-am întors şi am văzut-o. A fost valul perfect. M-am întors şi am început să vâslesc din greu. A fost al meu! Ultimul înainte de a ieşi din apă şi de a savura o bere binemeritată în faţa mării.

Apoi am simţit-o. Tipul acela… se apropia din spate. Dar ce făcea? Am vâslit mai tare. Urma să ajung primul, era clar. Nu a fost conştient că eram mai aproape?

Nu ştiu cum a făcut-o, dar în câteva secunde l-am avut pe călcâie. Cum reuşise să vâsle atât de repede? A trecut pe lângă mine şi atunci am înţeles. Era la fel de înalt şi de mare pe cât bănuisem când l-am văzut. De aceea sosise înaintea mea, braţele lui erau de două ori mai lungi decât ale mele. Ei bine, poate că exagerez puţin, dar înţelegeţi ce vreau să spun. Am continuat să vâslesc din greu, m-am simţit atrasă de el. Parcă mă trage, de parcă el ar fi polul opus al unui magnet, iar eu eram opusul.

Am reuşit totuşi să mă ridic în picioare înaintea lui. Dorinţa de a nu lăsa un străin să-mi fure valul perfect mă biruise. L-am văzut făcând la fel. Repede, se uită înapoi. Doar unde trăgeam în direcţia lui. S-a uitat la mine furios. Mi-a aruncat aceeaşi privire pe care probabil i-am dat-o

puştiului idiot pe care voiam să-l trag de urechi.

A trebuit să sară jos chiar înainte ca placa mea să-l prindă şi aproape că ne-am prăbuşit. Am trecut pe lângă el, cu genunchii uşor îndoiţi. Corpul meu era aliniat cu tabla, braţele mele ajutându-mă să menţin echilibrul. Am zâmbit când valul s-a îndoit şi mi-a permis să mă strec prin centru. Am întins mâna să ating peretele de apă de lângă mine. Am râs în hohote şi m-am bucurat ca o fetiţă.

Da, fusese valul perfect, atât de puternic şi atât de înalt încât m-a dus direct la ţărm, scutindu-mă de sarcina obositoare de a trebui să vâsles.

M-am lăsat să cad când a dispărut spuma şi mi-am pieptănat părul pe spate cu ajutorul apei. Am luat tabla şi am ieşit din mare, îndreptându-mă spre bar.

— Hei, tu!

— Apoi am auzit o voce în spatele meu.

M-am întors şi l-am găsit…

— Poţi şti de ce ai făcut asta? – m-a întrebat în engleză cu accent britanic.

S-a apropiat şi s-a oprit la doar un metru de mine. Eram conştientă că era cu mai mult de un cap mai înalt decât mine. Suspiciunile mele fuseseră mai mult decât corecte. Tipul era imens şi, dintr-odată, m-am simţit foarte mic.

— Fă ce? – am întrebat în limba lui. Bunica mea insistase întotdeauna să păstrez o parte din moştenirea mea culturală cu mine şi, lucrând aproape 100% din timp cu turişti, vorbea engleza aproape perfect.

Şi-a fixat ochii căprui pe ai mei.

— Chiar ai de gând să faci prostul? Mi-ai furat valul.

— Nu am făcut aşa ceva!

— Am răspuns.

— Ai văzut perfect că o voi lua. Chiar ai mers înainte şi am fi putut să ne prăbuşim.

„Cine prinde valul primul îl păstrează", am spus fără ezitare.

Tipul clipi, de parcă nu-i venea să creadă.

— Am ajuns primul! – mi-a răspuns, ridicând vocea.

— Am fost înaintea ta! Tu ai fost cel care a mers înainte!

— Am spus, dar am regretat imediat.

— Deci, recunoşti că te-am depăşit şi am luat-o prima.

— Nu am spus asta.

Unchiul a făcut un pas înainte.

— Exact asta ai spus.

I-am simţit apropierea ca pe ceva care m-a ars. A trebuit să-mi înclin uşor capul pentru a-i putea ţine privirea. Dintr-odată, am vrut să-l împing înapoi ca să mai pot respira adânc.

„Am fost mai aproape", am insistat, încercând să găsesc argumente solide.

— Dar te-am depăşit, repetă el.

— M-am ridicat primul.

— Am văzut-o prima.

— Şi?

— Văzând-o, mă face proprietarul ei.

— Proprietarul unui val? Cine eşti, Moaña?

— OMS? – m-a întrebat de parcă i-aş fi vorbit în chineză.

Moaña… Filmul Disney… Cel despre fata care…

— Arăt de parcă mă uit la filme Disney?

— M-a întrerupt.

Adevărul era că nu. Nu părea să te uiţi la filme Disney, ci altceva. De exemplu, să te ridic şi să te trântesc de un perete şi apoi…

— Te cunosc, spuse el atunci, întrerupând unele dintre cele mai tulburătoare gânduri. De unde a venit o idee atât de fierbinte?

„Ei bine, nu eu", am răspuns.

După cum am spus, creierul meu a intrat în exces. Nu am vrut să recunosc, dar am crezut şi că am văzut-o pe undeva.

O secundă. Nu putea fi…

„Nu Nu NU NU…"

„Tu eşti fata goală", a spus el atunci.

M-a lăsat uluit. Nu numai că îşi dăduse seama în acelaşi timp cu el, dar avea dreptate. Nu ştiam cum a avut-o atât de clar, pentru că era şi prea multă distanţă pentru a ne recunoaşte, dar noi o făcusem… Părul negru care bate în vânt, lăţimea umerilor, felul lui de a pronunţa cuvântul „gol"… m-au derutat. Deci fata goala…

„Aşteaptă sa?"

„Nu sunt o fată goală", am spus. Am vrut ca tonul meu să sune credibil, dar s-a întâmplat invers.

Ochii lui nu au putut să nu zboare peste tot corpul meu. Am simţit că mă văd fără nimic. Era ca şi cum aş fi din nou în faţa lui, doar fără

distanţă, cu sânii mei în vederea lui şi…

— Pentru!

— Hei calmează-te! Tu ai fost cel care a stat gol privindu-mă la mine, îţi aminteşti?

— Eu… eu nu…

— Bună băieţi!

— O voce ne-a întrerupt în spatele lui. Când adversarul meu s-a întors, am văzut că avea un tatuaj uriaş cu un soare mayaş pe umărul drept. Ce faci? Pierzi un spectacol incredibil.

Ne-am întors amândoi spre locul în care arăta băiatul care vorbise. Am privit cum soarele a început să apune, scălând totul în culori incredibile. Am rămas o secundă uimit de cât de frumos era, până mi-am amintit de vocea care tocmai ne întrerupsese.

— Nate? – l-am întrebat, privindu-l cu atenţie.

— Nicole?

— El a spus.

— Nicole? – repetă tipul înalt şi nemernic.

— *Ce* faci aici? am întrebat cu o uşoară încruntata. Margot ştie că…?

— O cunoşti? – l-a întrebat tipul nemernic pe Nate.

Acesta din urmă se uită la el. Brusc, părea nervos.

— Da, ei bine… Nikki este o prietenă cu Margot, proprietara vilelor în care am ştat.

— Roşcată?

— Aceeaşi.

„Nu trebuia să te întorci", i-am spus lui Nate, încrucişându-mi braţele. Cum a putut să se întoarcă?

— Hei, Nikki, acum nu este momentul… Eu şi Alex…

— Alex? – am întrebat, savurând între buze numele străinului care mă văzuse goală.

— Sunt eu.

— Am bănuit.

— Am schimbat amândoi din nou priviri „Trebuie să plec…" am adăugat.

Apoi m-am uitat la Nate şi apoi la Alex. Numele i se potrivea ca o mănuşă.

— Stai… Încă îmi datorezi scuze, spuse acesta din urmă, privind acum amuzat la mine.

Doamne, am vrut să șterg acel zâmbet superior cu o palmă, dar evident că nu am făcut asta.

— Îți pare rău că mi-ai furat valul, Alex. Acum, dacă nu te superi, prietenii mei mă așteaptă.

M-am întors cu tabla într-o mână și călcând pe nisip.

Am simţit două perechi de ochi care se uitau la spatele meu, unul poate puţin mai jos.

Ce făcea Nate aici? Oare Margot știa cu adevărat și stăteau la hotelul ei? Și cine era tipul ăsta Alex…? În afară de un unchi care mă văzuse ca Dumnezeu mă adusese pe lume.

M-am dus la tejgheaua barului și m-am așezat. Am lăsat tabla pe podea lângă mine.

— Cu cine vorbești?

— M-a întrebat Eko, care era și el acolo, cu o bere Bintang pe jumătate beată în mâna dreaptă și o țigară în gură.

— Cu nimeni, am spus, luând berea pe care mi-a dat-o Gus. S-a sprijinit de bar cu braţele și s-a uitat peste umărul meu.

— Stai., asta nu e…?

„Nate Olivieri”, ne-a întrerupt o voce blândă în spatele meu.

M-am întors către Margot, care stătea lângă mine pe scaunul care era liber în stânga mea. Gus se ridică și se grăbi să-i mai aducă o bere, deși ea clătină din cap.

— Mulţumesc, Gus, dar astăzi prefer să rămân cât de treaz pot.

— Ce caută aici? – întrebă Eko, uitându-se la el.

M-am întors să văd dacă Nate ar îndrăzni să vină pe aici. Am fost surprins să văd că a fost. Atât Alex, cât și Nate mergeau spre noi atât de calmi. Lângă mine, Margot se încordă.

— Două Bintangs, te rog, întrebă Nate.

S-a comportat de parcă nu eram noi acolo. S-a prefăcut că fata pe care o saliva în ultimii ani nu era la cinci metri. Cel de care jurasem că îl îngrijesc, îl iubesc, îl protejez și nu știu câte alte lucruri.

Apoi, puterea unei prezenţe masculine m-a atras, de parcă m-ar striga pe numele meu. Ochii mei și cei ai lui Alex s-au întâlnit din nou. Am simţit 5 5

ceva fierbinte în mine.

— Maggie? Spune-mi ce vrei să fac cu această filtrafilla… începu Gus fără să se mişte de pe scaun, uitându-se la prietenul nostru.

Alex clipi și privi în altă parte. L-a deturnat către prietenul meu.

Nate, pe de altă parte, părea incapabil să ridice privirea la Margot. El a continuat să se comporte de parcă ea nu ar fi fost acolo. Cum ai putut să fii așa de ticălos?

— Servește-le ce vor ei, Gus. Oricum, plecam.

Prietenul meu a coborât de pe scaun şi a început să se îndepărteze spre parcarea motocicletelor.

— Dar ce naiba…? – a început să spună Alex.

Nu a terminat fraza pentru că ne-am uitat cu toţii cumnate lăsa berea pe bar şi mergea după Margot. M-am uitat la prietenii mei.

„Acest lucru se va termina prost", am prezis eu.

— Mai rău decât anul trecut?

— Ce s-a întâmplat anul trecut?

— I-am simţit vocea mult mai aproape decât mă aşteptam.

M-am întors pe scaun şi m-am uitat în sus până i-am întâlnit ochii. Dumnezeu, de la acea distanţă şi în lumina serii, era chiar mai atrăgător decât mi se păruse la început. Nu era tipul tău tipic alb, blond, britanic cu ochii deschişi, ca Nate, de exemplu. Pielea îi era deja uşor bronzată, de parcă surf-ul în acea după-amiază începuse să-şi facă plăcere. Avea gene lungi şi ochi întunecaţi, la fel şi părul castaniu. Îşi pusese o cămaşă de in alb pe jumătate descheiată şi, prin golul lăsat deschis, părul de pe piept îi era uşor vizibil. Doamne… Ar putea fi mai bărbătesc? Era genul acela de om care putea capta atenţia oricui doar intrând într-o cameră.

Am privit în altă parte şi m-am concentrat pe ceea ce era important.

„Va trebui să-l întrebi pe prietenul tău", i-am răspuns.

Am coborât de pe scaun şi l-am forţat pe Alex să facă un pas înapoi.

MAGGIE

Am plecat pentru că m-a durut prea tare să-l am atât de aproape. Era destul de rău că stătea la vilă, dar pe deasupra a trebuit să-mi împart spaţiul de agrement cu el… Am preferat să plec. Nu m-am simţit suficient de puternic pentru a-mi apăra teritoriul şi nici să mă enervez. Am înţeles că prietenii mei erau, eram perfect conştientă de privirile provocatoare pe care i le aruncau şi cât de protectori deveniseră faţă de mine. La urma urmei, Nate mă abandonase cu o zi înainte de nunta noastră şi, la naiba, nu uiţi atât de uşor.

X /X

Îşi putea aminti exact acel moment. În momentul în care prietena mea Nikki intrase în camera mea cu o scrisoare. Numele meu era scris pe spatele plicului. Da, în timp ce se pregătea să-mi rupă inima, chiar se deranjase să cumpere un plic.

— Ce este asta? – a întrebat.

Nikki a ridicat din umeri şi s-a uitat la mine îngrijorată.

— Era deasupra comodei tale.

Nu am înţeles privirea îngrijorată a prietenului meu. La început, la

Văzând acel scris de mână, am crezut că este o altă dintre multele scrisori pe care Nate şi eu ne-am trimis unul altuia de când ne-am întâlnit cu trei ani mai devreme. La urma urmei, aşa am continuat să ne adâncim relaţia. Am folosit poşta de melc pentru că a crezut că va fi distractiv şi eram dispusă să fac orice ca să-l văd zâmbind.

Dragă Maggie:

Mâna îmi tremură doar când mă gândesc la ceea ce am să fac. Ceva în mine mă îndeamnă să fug şi nu pot face nimic ca să dispară. Mi-e frică, Margot. Eşti tot ce este bun pe care nu m-am gândit niciodată că aş putea să o merit. Fără să-mi dau seama, am început o viaţă paralelă în două locuri atât de diferite şi atât de îndepărtate încât îmi este imposibil să ştiu să continui fără să ne distrug pe amândoi.

În ce moment am ajuns să te iubesc atât de mult încât am uitat tot ce am construit singur şi cu efort? Cum pot să las toate astea în urmă şi să urmăresc viaţa pe care ţi-o doreşti fără să mă pierd pe drum?

Nu sunt pregătit pentru această Maggie. Dragostea asta a devenit prea mare pentru mine. Eşti prea mare pentru mine pentru că eşti cea mai perfecta femeie pe care am cunoscut-o vreodată şi nu ştiu dacă sunt demna să fiu lângă tine.

Îmi pare rău că te-am adus în acest punct. Îmi pare şi mai rău că nu am putut să ţin promisiunea pe care ţi-am făcut-o cu săptămâni în urmă cu inima în mână.

Îmi pare rău, Mags. Sper că într-o zi mă poţi ierta, dar în adâncul meu ştiu că fac ceea ce este mai bine pentru amândoi.

Meriţi pe cineva mai bun decât mine. Meriţi pe cineva care îşi ţine promisiunile. Amândoi ştim că nu va fi niciodată punctul meu forte.

Te voi iubi mereu.

T u N ALE

Erau atât de multe lucruri în neregulă cu scrisoarea aceea, încât nu ştiam cum să procesez cât de nenorocit era până la câteva minute după ce am citit-o.

Primul meu gând a fost: „Nu poate să-mi facă asta din nou".

Al doilea: „I-am permis să-mi facă asta din nou".

Nu a fost prima sau ultima dată când Nate Olivieri m-a părăsit. Desigur, a fost prima dată când a făcut-o prin scrisoare. De ce nu mi-am ascultat instinctul? Nate era genul de tip care nici măcar nu putea să se angajeze la o companie de telefonie, aşa că când am crezut că se va angaja faţă de mine?

Poate că era felul în care mă privea, sau mângâierile degetelor lui pe spate ori de câte ori terminam de făcut dragoste, sau acel zâmbet răutăcios care m-a făcut să şterg orice furie, pentru că eram incapabil să mă enervez pe el…

„Margot", l-am auzit strigând din spatele meu.

M-am oprit aproape prin reflex.

— Ce vrei? – am întrebat fără să mă întorc.

Nu aveam să-mi dau seama decât mai târziu cât de tare ţineam cheia motocicletei în mână, până când nu vedeam semnul ei pe pielea palmei.

— Aş vrea să vorbim.

M-am întors cu faţa la el.

— Să discutăm despre ce?

L-am observat… Părea diferit, mai bătrân. Poate că anul care trecuse de când ne văzusem ultima oară îşi făcuse taxe asupra aspectului său băieţel. Nu avea prea multe în comun cu băiatul pe care îl întâlnisem cu patru ani în urmă. Eram încă un copil pe vremea aceea. Eram îndrăgostită şi aveam vise ridicole, iar el profitase de asta luându-mă drept un prost. Îi dădusem tot ce aveam şi se hotărâse să-l arunce fără să-mi dea măcar o explicaţie.

— Despre noi… Despre ce s-a întâmplat acum un an…

— Nu există noi, Nate, am răspuns răspicat. Nu a existat niciodată, de fapt. Mi-am dat seama de mult.

„Nu spune asta", a răspuns el, făcând un pas înainte.

„Nu", l-am întrerupt imediat şi l-am forţat să se oprească. Nu ştiu ce cauţi aici. Habar n-am ce vrei, darămite la ce te aştepţi, dacă stai în casa mea, dar o să te întreb doar un lucru: stai departe de mine, Nathaniel.

„Am vrut doar să…” a încercat el să-mi spună ceva din nou cu o voce chinuită.

— Nu-mi pasă ce vrei! Nu mai!

— Am ţipat. Mi-am pierdut puţinul stăpânire pe care mi-a mai rămas. M-ai rănit… Ne-ai rupt toate planurile şi iluziile. Te-ai jucat cu mine. Acum vrei să vii aici şi să vorbim despre ce s-a întâmplat de parcă am fi fost prieteni vechi care luăm o pauză? cafea?

— M-am înşelat, bine? – a mărturisit el. Şi-a lăsat braţele de fiecare parte a corpului. Am regretat în fiecare zi de când am plecat. Nu am reuşit să mă opresc să mă gândesc la tine… Mă tot întrebam dacă ţi-ar fi bine, dacă vei continua să trăieşti pe insulă deşi ai vrut să pleci…

— Atunci continuă să-ţi pui toate acele întrebări, Nate, am spus, uitându-mă la el. E tot ce a mai rămas din noi. Întrebările despre ce s-ar fi întâmplat cu noi dacă nu ai fi fugit ca un laş adevărat.

Nu i-am dat ocazia să-mi răspundă. Nu am vrut să aud sau să văd. Am vrut să ies de acolo şi să şterg toate amintirile care se repetau în minte ca un film de diapozitive infinit. Îmi luase mult timp să încerc să uit toate acele amintiri, dar cel puţin le păstrasem într-un loc foarte îndepărtat în mintea mea. Erau încuiate cu multe chei şi lacăte, iar eu jurasem că nu le scot niciodată.

Nate nu era nimeni pentru mine. Mi-am repetat-o iar şi iar când m-am urcat pe bicicletă. L-am smuls şi am ieşit de acolo să-l las în urmă.

„Nate este doar dragostea vieţii tale”, mi-a răspuns subconştientul, zgâriindu-mi cea mai adâncă parte a inimii.

Aproape că auzeam spargerea primei încuietori dintre multele care îmi păzeau amintirile. Şi cel mai rău dintre toate este că acesta ar fi doar primul dintre multe.

ALEX

În ce dracu’ se băgase Nate? Lucrurile începeau să capete un nou sens, mai ales dacă era implicată o mătuşă. Cu toate acestea, nu mi-aş fi imaginat niciodată pe Nate traversând jumătate de lume pentru o fată. Am înţeles deja insistenţa lui de a merge la Bali! Nenorocitul era deranjat de problemele mele. Ceea ce voia el era să vină să repare orice făcuse. Mă adusese doar să-şi acopăr spatele.

L-aş prinde singur şi l-aş ruga să-mi explice ce naiba a făcut, dar în acel moment îmi captase atenţia o altă persoană mică. Fata goală.

Avea deja o faţă, trăsături frumoase şi un corp ucigaş, deşi deja reuşisem să văd asta pentru mine în acea dimineaţă. Am observat-o din bar. Berea de acolo nu era rafinată, dar rece era plăcut de băut. Apusul de soare a fost uluitor, dar tot nu mi-a captat atenţia la fel de mult ca acea fetiţă cu picioare lungi. În acel moment, stând pe nisip, privea apusul *înconjurată* de o grămadă de câini. M-am uitat în ambele părţi. Erau aproape toţi acolo

Se apropiaseră de ea dând din coadă. Nici măcar nu eram conştientă că un mic zâmbet ştergea grimasă care părea să fi fost tatuată pe faţă timp de o lună.

Am luat berea şi m-am îndreptat spre locul în care era ea. Chiar înainte de sosire, cel mai mare câine, de culoare portocalie, s-a ridicat imediat. S-a stat între ea şi mine şi a început să latre.

Nikki se întoarse să vadă ce se întâmplă. Văzând că sunt eu, un zâmbet i-a apărut pe chip.

— Batu acţionează ca un filtru pentru mine, ştii?

m-am încruntat.

— Un filtru? – am întrebat, fără să îndrăznesc să mai fac un pas.

— Posibil băieţi proşti, a răspuns el, aşteptând cu nerăbdare. Nu am avut timp să răspund, pentru că deja se întoarse din nou. Eşti un tip prost?

— Ce înseamnă pentru tine un tip prost?

— Cineva care stă lângă mine fără voie, începe să înceapă o conversaţie fără să mă întrebe dacă vreau să o am… Un tip care crede că are dreptul să mă complimenteze deşi nici nu ne cunoaştem… Pot continua, dacă nu mă opreşti.

M-am uitat la câinele ei şi apoi la ea din nou.

— Pot să stau lângă tine fără ca prietenul tău să mă ciugulească de călcâie? Nikki a zâmbit din nou.

— Aş mușca anumite părţi mai nobile din tine… Am învăţat-o bine. Şi, da, poţi sta.

Ea i-a numit Batu şi el a ascultat-o imediat. M-a lăsat în pace şi s-a întors la locul lui în nisip, lângă el. Am stat de cealaltă parte şi am încercat să mă simt confortabil. Nu mi-a plăcut niciodată să stau pe podea. Ai putea spune că nu am avut prea multă flexibilitate şi privirea amuzată pe care mi-a dat-o fata m-a făcut să mă simt brusc inconfortabil.

— Eşti în regulă?

— Mă întreb. Mi-a observat postura, destul de forţat.

— Grozav, am răspuns.

Mai mult sau mai puţin, reuşisem să mă acomodez. Am ridicat berea la buze şi am luat o înghiţitură.

„Pot să-ţi dau câteva sfaturi pentru a obţine puţin mai multă flexibilitate dacă ai chef, a spus el, încă zâmbind, aş spune chiar evitând un râs puternic.

— Sunt bine aşa, mulţumesc.

— Vorbesc serios, sunt profesor de yoga. Ştiu despre ce vorbesc.

M-am uitat la ea puţin mai atent. Era frumoasă… Părea a fi genul de fată pe care nu o vezi în fiecare zi. Nu era uluitoare, ca cele cu care obişnuiam să mă culc din când în când la Londra şi nici nu îndeplinea standardele de frumuseţe pe care eram obişnuită să le caut la femei. Dar avea un apel… dulce. Da, părea o fată dulce.

Avea un zâmbet frumos şi drept, un nas răsucit şi buzele pline. Asiatică, dar în mod clar era ceva diferit la ea. Dintr-odată am fost foarte curios să-i cunosc originea. De la cine ar fi moştenit acea nuanţă verzuie a ochilor sau înălţimea lui neobişnuită printre indoneziani? Mi-ar fi plăcut să ştiu multe mai multe, dar mi-a fost teamă că voi deveni definiţia lui de băiat plictisitor dacă îi puneam prea multe întrebări.

M-am hotărât pe cel mai evident.

— Deci eşti profesor de yoga? Sună ca şi cum ai face posturi imposibile şi adormi în timp ce meditezi.

Părea jignită de cuvintele mele şi o mică ridă i-a apărut între sprâncene.

— Yoga este un stil de viaţă. Este mult mai mult decât a medita sau a face posturi imposibile.

Am scăpat un râs.

— Mod de viaţa? Dar nu este yoga ceea ce fac cei patruzeci şi ceva de ani pentru a se simţi ca nişte sportivi, chiar dacă de fapt stau pe un covoraş şi respiră?

Şi-a aţintit ochii verzi asupra mea. Şi un fior m-a zguduit complet. La dracu'. Reuşise să o enerveze. Jur că nu a fost deloc intenţia mea. Nikki s-a ridicat, şi-a şters nisipul de pe fund cu mâinile şi s-a uitat la mine.

— Tocmai ai reinventat definiţia unui băiat plictisitor… şi a unui idiot.

Pa! Pa.

— Aştepta!

— Am încercat să mă ridic cu aceeaşi agilitate ca ea şi am eşuat. răsunător.

Până când am reuşit să mă ridic, Nikki aproape dispăruse în acelaşi loc cu prietena ei şi Nate cu aproximativ douăzeci de minute în urmă.

Ce idiot era, avea dreptate. Nu este că n-aş fi vrut să spună ceea ce am spus, dar aş fi putut să ţin asta pentru mine.

Am încercat să merg după ea, dar am regretat. Mi-am dat seama că habar n-am cum să-mi justific cuvintele şi chiar atunci Nate m-a văzut şi a venit spre mine.

Era roşu de la soare. Spre deosebire de mine, el era alb ca zăpada şi primele zile de soare şi-au luat amprenta asupra lui. Chiar dacă a folosit cea mai puternică protecţie solară de pe piaţă, nu a putut evita să se ardă.

— Ai vrea să mănânci ceva la cină? – m-a întrebat el fără alte prelungiri.

Mi-am încrucişat braţele şi m-am uitat la el.

— Ce-ar fi să-mi spui mai întâi ce naiba s-a întâmplat cu acea Margot?

Nate s-a uitat la mare şi apoi s-a uitat înapoi la mine.

— Este o poveste lungă…

— Am tot timpul din lume, îţi aminteşti? Sunt în vacanţă.

Mi-am văzut prietenul foarte copleşit şi asta m-a îngrijorat. L-am urmat până la parcarea motocicletelor şi toată lumea şi-a pus casca. Ne luase mult timp să găsim o motocicletă decentă, dar reuşisem în sfârşit să închiriem câte o Harley. L-am urmat, el cunoştea insula pe dinafară. Ne-am oprit în vârful muntelui în faţa unei uşi din frunze de palmier sau ceva asemănător.

— Haide, o să-ţi placă.

L-am urmat. După ce am trecut uşa şi am mers puţin, am ajuns la nişte scări. Au condus la un restaurant cu vederi spectaculoase ale oceanului. Aproape totul era din piatră şi era o atmosferă foarte relaxată. În mare parte erau surferi care tocmai ieşiseră din apă, ca noi.

L-am lăsat să comande la bar. Când a venit la masă cu încă două beri, am aşteptat cu răbdare să vorbească.

„Am greşit”, a spus el ca introducere.

— Mi-am dat seama deja de asta. Continua.

— Margot… Sunt implicat cu ea de ceva vreme. Ei bine, nu mai suntem implicaţi. Am părăsit-o acum un an… după ce am cerut-o în căsătorie.

Am deschis ochii surprinsă.

— Ai fost beat?

— Acea? „Nu, nu”, se apără el. Desigur că nu. Am întrebat-o pentru că o iubeam. Încă o iubesc.

Nate Olivieri îndrăgostit… Cineva m-a ciupit de braţ.

— Dacă ai iubit-o, de ce ai părăsit-o?

— M-am copleşit. Deodată, m-am văzut ajungând acasă mână în mână cu o fată ca Margot. La naiba, nu are nicio legătură cu mine… şi mi-am dat seama ce greşeală am făcut.

— Margot este o fată normală ca oricare alta…

— Nu înţelegi, bine? Oamenii de aici… nu înţeleg modul nostru de viaţă. Sunt diferite, mai mult… Nu ştiu, sunt conectate la lucruri pe care nu le voi înţelege niciodată. Mi-am imaginat-o pe Margot la Londra, cu traficul, ploaia, frigul… Şi deodată am simţit că smulg o floare dintr-o grădină frumoasă pentru a o pune într-un frigider cenuşiu, rece şi trist.

— Ai vorbit despre asta? Ce zici de a trăi la Londra?

— Am cerut.

Ceea ce mi-a spus a rezonat cu mine într-un mod pe care nu m-am gândit niciodată că este posibil. Metafora florii mă făcuse direct să mă gândesc la acea fată, Nikki.

— Am vorbit despre asta şi a fost foarte încântată. Întotdeauna mi-a spus că a trăi pe insulă nu este ceea ce îşi dorea. Am vrut să văd lumea, să trăiesc aventuri şi să merg mai departe.

— Dincolo?

— Am întrebat fără să înţeleg.

— Nici eu nu prea am înţeles ce vrea să spună cu asta, dar m-am speriat. Dintr-odată, căsătoria nu mi s-a părut o idee atât de bună. Am avut îndoieli, mi-a fost frică şi am devenit foarte copleşită.

— Ai simţit greutatea responsabilităţii de a nu mai fi unul şi de a deveni doi.

Am înţeles foarte bine ce simţise prietenul meu.

— Exact, omule… Şi am plecat. I-am scris o scrisoare şi a trecut un an de atunci…

— La naiba, am spus. Mi-am ciupit puntea nasului. Chiar ai greşit, da.

Nate s-a lăsat pe spate și s-a uitat la mine cu o față îndurerată.

— Ceea ce fac?

M-am uitat înapoi la el, serios.

— Nimic, am spus, uitându-mă la el.

— Nimic? Ăsta e sfatul tău să mă ajuți să o recuperez?

— Da, am răspuns senin. Lasă-o să se distanțeze. Oferă-i spațiul de care are nevoie pentru a-și limpezi capul și poate cu timpul te va ierta.

Nate se încruntă mai adânc.

— Nu pare a fi un plan bun.

— Pentru că nu ești obișnuit să iei lucrurile încet, Nate. De aceea ți-a revenit. I-ai cerut-o în căsătorie fără să stai pe gânduri, ai plecat și ai dat peste cap, și toate astea mergând prea repede. Nici măcar nu sunt sigur că o iubești cu adevărat.

— O iubesc, bine?

— Nu a spus-o defensiv, ci ca cineva care afirmă ceva ce știe că este adevărat, punct.

— Ei bine, atunci va trebui să vă păstrați distanta. Veți ști când să *7* **1 5 5 5 5**

contactați, Nate. Dar nu o forța… Nu o forța.

Nate a oftat și apoi și-a ațintit ochii asupra mea.

— De cât timp ești expert pe aceste subiecte? Am adus berea la buze.

— Din moment ce nu am lăsat niciodată o mătușă să-mi întunece judecata.

„Touché”, a răspuns el. Nate și-a ridicat berea și mi-a prăjit.

M-am trezit în zori. Primul lucru pe care l-am făcut imediat ce m-am ridicat din pat a fost să mă uit pe terasă și să caut fata goală în apă. Nu a fost.

visasem la ea. A fost cel mai ciudat vis: câinele ei portocaliu nu s-a oprit din lătrat în timp ce eu încercam să încep o conversație cu ea. Până la urmă, am ajuns amândoi să ne scăldăm goi în apa caldă a zorilor unei noi zile.

M-am trezit greu și am vrut să trag. Trecuse mai bine de o lună de când nu avusese relații cu cineva. De când îmi dăduseră vestea, îmi pierdusem pofta. Până în acea zi nu mai simțise niciodată apetit sexual pentru nimeni. Și-a dorit el pe fata aceea cu părul negru și buze frumoase?

Am intrat la dus. La început mi-a venit ideea să fac un duş cu apă cu gheaţă şi să scap de căldură, dar până la urmă am cedat dorinţei. Am început să mă ating în timp ce mă imaginam făcând nişte lucruri destul de explicite cu „fata goală". M-am simţit greu, mult mai mult decât în mod normal. Tocmai când eram pe cale să esperma, uşa băii s-a deschis şi un „rahat, îmi pare rău!" Mi-a scurtat orgasmul.

— Ce naiba?!

— Nu m-am putut abţine să nu ţip.

Am închis robinetul şi mi-am legat prosopul în jurul taliei. Intenţionam să-i spun adevărul acelei servitoare. Nu avusese decenţa să bată la uşă sau măcar să se asigure că nu era nimeni în cameră înainte de a începe să cureţe. Am ieşit furioasă din baie şi iată.

Fata goală… Nicole.

— Îmi pare foarte rău!

La început am fost surprins când am văzut-o acolo. Pentru o clipă, am crezut că sunt încă în fantezia mea. Nu am putut pune cap la cap imaginea pe care o aveam în cap cu fata aceea îmbrăcată în uniforma de servitoare. Îmi făcea patul, acelaşi în care cu câteva minute înainte făcusem un vis erotic cu ea.

— Ce faci aici? – am întrebat, mai supărată decât mi-am propus. Toate acestea mă puseseră într-o stare foarte proastă. La naiba, fusesem Eram pe cale să am un orgasm bun şi l-am întrerupt în ultima secundă.

— Lucrez aici, spuse el pe tonul acela sfidător.

„Ieri ai spus că eşti profesor de yoga, i-am răspuns fără să mă gândesc.

— Şi eu sunt, spuse el.

A dat drumul foaia pe care o avea în mâini cu o oarecare nervozitate. Ochii lui mă măturau în sus şi în jos, cred că nici măcar nu era conştient de asta, iar obrajii lui au devenit o nuanţă deschisă de roz.

„Din fericire", a adăugat el, „mai sunt mulţi oameni care preţuiesc şi apreciază acest sport.

Bine, nu intru.

— Îmi pare rău pentru ce am spus ieri, am spus. Am încercat să folosesc tonul meu cel mai prietenos. Habar n-am de yoga. Nu ar fi trebuit să mă grăbesc să-l judec.

— Nu, nu ar trebui, spuse ea încăpăţânată. De fapt, ar trebui să încerci o clasă. Nu ţi-ar răni corpul.

Când vorbea despre corpul meu, s-a uitat din nou peste mine. S-a

oprit la marginea prosopului meu legat în jurul taliei mele. M-am gândit că vrei să vezi altceva.

L-a atras.

Am fost dintr-odată într-o dispoziţie foarte bună.

„Nu exclud oferta ta", am minţit. Deci ai două locuri de muncă?

— Am cerut.

„Patru, de fapt", a răspuns el de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Am deschis ochii surprins.

— Patru locuri de muncă?

— Am cerut.

— Şi câteodată cinci, dacă mă lasă să ajut la spa de pe drumul principal.

— La naiba… Şi aici am crezut că treaba mea este grea.

— Trebuie să-mi autofinanţez clinica veterinară.

Am clipit uluit. Bine, acum chestia cu câinii a căpătat un nou sens.

— Sunteţi şi medic veterinar?

5 5

— Da, dar aproape nimeni nu mă plăteşte, spuse el cu aparent calm.

Am observat cum era îmbrăcată. Cu uniforma, curbele ei discrete erau ascunse. Părul ei avea un coc înalt, iar faţa ei era spălată şi incredibil de bronzată.

— De ce nu te plătesc?

Nu ştiam când m-am interesat de viaţa acelei fete, dar eram curioasă.

— Această insulă este o insulă săracă… Majoritatea hotelurilor şi restaurantelor sunt deţinute de străini. Ei investesc aici şi devin milionari, dar nouă nativii o avem mai greu. Oamenii nu fac din aceasta o prioritate să-şi cheltuiască banii pe un animal de companie.

— Deci nu crezi că ţi-ai ales greşit profesia?

S-a uitat ciudat la mine.

— Pentru că aşa ai spus?

— Aţi studiat ceva care nu vă va permite să menţineţi…

— Am studiat Medicina Veterinară din cauza dragostei pe care o am pentru animale. Banii nu contează pentru mine. „Pot să-l câştig lucrând la alte lucruri", a spus el, în timp ce îşi continua sarcina de a-mi face patul.

„Cu patru joburi, da… Aşa am auzit", i-am răspuns zâmbind, deşi

ceea ce a spus mi s-a părut total nebunesc. Nu te-ai gândit să mergi în Bali? Cu siguranţă sunt multe familii dispuse să plătească.

pentru serviciile dvs.

S-a oprit din ceea ce face şi s-a uitat la mine.

— Şi să las animalele de pe insula mea neglijate? Sunt mulţi aici care ar muri dacă n-aş fi eu şi ajutorul pe care îl primesc de la diverşi vecini şi prieteni.

— Vrei să spui că trăieşti pentru a putea avea grijă de ei?

Fata asta îşi pierduse minţile.

„Trăiesc din multe alte motive, Alexander". Mi-a pronunţat numele cu oarecare accent. Deşi există oameni incapabili să înţeleagă cât de incredibil de sensibili sunt câinii şi atrocităţile pe care oamenii sunt capabili să le facă, mă bucur să cred că există şi oameni ca mine. Salvarea vieţilor mi se pare un scop de viaţă destul de important.

M-am apropiat puţin de ea. Determinarea lui m-a amuzat şi m-a uimit. M-am ghemuit puţin ca să fiu la înălţimea lui.

— Îţi admir scopul în viaţă, Nicole, am spus. Şi eu am savurat simţirea numelui său complet pe limba mea.

A înghiţit. Pentru o secundă, a rămas fără cuvinte. Mi-a făcut plăcere să văd că prezenţa mea, într-un fel, a reuşit să o facă nervoasă.

Clipi de câteva ori şi făcu o jumătate de pas înapoi.

„Toată lumea îmi spune Nikki", a spus ea atunci.

„Nikki, ei bine", am răspuns, deşi mi-a plăcut mai mult de Nicole.

— Şi care este al tău? – a întrebat. M-a lăsat confuz pentru o clipă. Scopul tău de viaţă, care este?

Nu mi-a plăcut această întrebare. M-am îndepărtat de ea şi m-am dus la valiză. Era deschis pe un suport de portbagaj, aşteptând să mă demn să pun hainele în dulapuri. Până în acel moment nu fusese conştient că era încă pe jumătate gol în faţa acelei fete.

— În zilele noastre, singurul meu scop vital este să trec peste această lună de vacanţă.

— Vorbeşti de parcă nu ai vrea să fii aici.

— Nate m-a făcut să vin.

— Am luat nişte boxeri, o cămaşă şi nişte

5 – 5 5 5

pantaloni scurţi din valiză şi se întoarse către ea. Te superi?

Nicole s-a întors să-mi ofere puţină intimitate. Simplul gând că sunt complet gol cu ea în cameră m-a făcut să am o erecţie din nou pe

loc, așa că m-am îmbrăcat cât de repede am putut.

„Nu pari genul de om care se lasă târât în ceva ce nu-și dorește", a spus el, uitându-se în continuare la perete.

— A fost suficientă o zi ca să știi ce fel de om sunt?

— Am cerut. S-a întors când a observat că m-am apropiat de ea și a presupus că și eu am terminat de îmbrăcat. Mi-a observat repede hainele și m-a înjunghiat din nou. uită-te în a mea.

— S-ar putea să mă înșel, dar instinctul meu îmi spune că ești un om tipic dependent de muncă.

— E ceva rău? Ai patru locuri de muncă…

El a zâmbit și am simțit o căldură ciudată în pieptul meu, de parcă tocmai aș fi luat o înghițitură dintr-un scotch bun.

— Muncesc pentru a trăi, nu trăiesc pentru a lucra.

Cuvintele lui mi-au stârnit ceva în minte… Nu am vrut să-l ating, cu atât mai puțin în fața unui străin.

„Îmi place meseria", am spus.

Chiar am vrut să spună ceea ce a spus, deși știam în adâncul ființei mele că acea pasiune pentru zbor se stingea cu ani în urmă. Totul în jurul meu se stingsese și el, de parcă trăiam brusc în modul „low power". Cel mai rău lucru este că nici nu știa de ce.

„Încă nu mi-ai spus ce faci", a spus el apoi cu o voce dulce. Parcă și-ar fi dat seama că tocmai a lovit o anumită coardă și a vrut să-mi distragă atenția.

„Sunt pilot de avion", am spus.

Cădem automat într-o tăcere incomodă care nu

Am înțeles. Parcă i s-ar fi turnat peste cap un ulcior cu apă cu gheață. Nicole se încordă și culoarea păru să i se scurgă de pe față.

— Ești în regulă? – am întrebat, apucând-o de braț din instinct.

Părea de parcă avea de gând să leșine în orice moment. Atingerea mea a făcut-o să reacționeze.

— Da, da, spuse el.

S-a îndepărtat de mine și a traversat camera până a ajuns la ușă.

„Trebuie să fac curățenie în continuare", a adăugat el fără alte prelungiri. Aproape fără să-și dea seama, își luase lucrurile și plecase.

— Dar ce dracu' tocmai s-a întâmplat?

NIKKI

Chiar dacă în adâncul meu ştiam că reacţia mea era nedreaptă, eram recunoscător că aveam o scuză să plec. Revelaţia lui mă luase atât de neprevăzut… Fusese o surpriză. Dintre toate joburile şi profesiile care existau pe această planetă, băiatul fierbinte a trebuit să se dedice singurei profesii pe care o ura din tot sufletul meu? Pilot de avion. M-am înfiorat doar gândindu-mă la asta şi, deşi în fundul capului ştiam că reacţia mea era nedreaptă, eram recunoscător că am avut o scuză să părăsesc acea cameră; O cameră spectaculoasă într-una dintre cele mai bune vile de pe insulă şi ocupată de un tip care a fost grozav.

Îl văzusem deja fără cămaşă, de când ne întâlnisem cu surfing, dar asta fusese altceva. Era cel mai chipeş tip pe care am avut plăcerea de a-l întâlni vreodată şi era în faţa mea, într-un cadru impresionant, cu prosopul legat în jurul şoldului şi cu apa care picură pe corpul bronzat şi incredibil de lucrat…

Era acel tip de corp atletic care este atletic fără să vrea să fie. El nu era el trupul băiatului obişnuit care se sinucide în sală, dar al celui care face sport din plăcerea de a face, sau aşa îmi imaginam, din moment ce nu ştiam nimic despre el, doar că îl cheamă Alex, era pilot, venise în Bali târât de prietenul său şi că a avut o bună…

M-am înroşit doar gândindu-mă la ceea ce văzuseră ochii mei.

Era conştient că văzuse clar ce făcuse sub duş? Nu reuşisem să-l văd

5 5 5

decât pentru o secundă, dar fusese suficient să fiu uimit de acea imagine bărbătească şi emoţionantă…

5 5

Doamne, ce a fost cu mine? De când am început să mă gândesc la un tip care se masturbează? Îmi pierdeam minţile… De când sosise acel tip, comportamentul meu era foarte voluptuos. L-am lăsat chiar să mă vadă goală! Era adevărat că am crezut că distanţa era suficient de mare pentru ca el să nu mă recunoască. De asemenea, era evident că habar nu aveam cine era tipul care mă urmărea de la balcon, dar acţionase complet neregulat.

Dar nu numai că avea un corp ucigaş, mai era şi aspectul ei… A fost incredibil, am simţit că a arătat foarte puţin din ceea ce era în spatele ei. Părea că era obişnuit să construiască ziduri cu toată lumea şi să ţină totul

5 5 5

Înăuntru.

Când a fost întrebat care este scopul lui în viaţă, el a răspuns că este să treacă peste acea lună de călătorie. Avea de gând să stea treizeci de zile pe insulă. Fără să vreau, am simţit o emoţie pe care o trăisem rar. Ca atunci când aveam paisprezece ani şi m-am îndrăgostit de Gede Yogi, un băiat foarte frumos din clasa mea.

Era grozav la surfing şi ne-am întrecut să vedem cine poate prinde cel mai bun val. Am crezut că am o şansă cu el. Îmi amintesc de senzaţia incitantă care mi-a străbătut corpul când mi-a aruncat un zâmbet sau când am bătut cinci după o sesiune bună de surf. Până la urmă, a ajuns să se întâlnească cu un coleg de clasă şi acolo s-a terminat totul, deşi eu

Am continuat să tânjesc după el luni de zile.

Cu Alex a început să mi se întâmple exact acelaşi lucru, dar înmulţit cu o mie. Aveam senzaţia că între noi s-a creat o anumită intimitate, născută din întâlnirile sporadice în care unul dintre noi fusese gol din întâmplare.

Întotdeauna am fost clar că îmi doresc o relaţie serioasă cu cineva care mă iubeşte cu adevărat. Nu mi-am dorit curtari sporadice şi secrete cu un final aproape întotdeauna trist pentru unul dintre cei doi. Nu voia să sufere frângerea inimii, nu când avea atâtea lucruri de făcut.

Cu toate acestea, nu s-a putut abţine. Începeam să-mi imaginez multe scene în care Alex şi cu mine ne întâlnim din greşeală şi ajungeam să discutăm… Ca prima dimineaţă sau cu o seară înainte, înainte ca el să fie idiot şi să-mi critice munca.

Aceşti străini nu au înţeles nimic! Au făcut viaţa complicată fără sens şi apoi ne-au privit cu dispreţ. Ştiam că nu avem absolut nimic de-a face unul cu celălalt, absolut nimic, dar nu m-am putut abţine să nu mă entuziasmez când îmi imaginam o nouă întâlnire. L-aş mai vedea? Cu siguranţa ca da.

M-am întrebat cum ar fi să ai o relaţie cu el, precum cele pe care ştiam că Margot le-a avut cu mulţi bărbaţi de-a lungul vieţii. Cum ar fi să ne întâlnim doar pentru a ne distra, fără angajament, doar pentru plăcerea de a ne distra? Aş fi în stare să fac aşa ceva?

Educaţia pe care o primisem m-a determinat să fac invers. În Indonezia, era normal să aşteptăm căsătoria; au existat chiar şi politicieni care au vrut să penalizeze relaţiile extraconjugale. Nu am fost

deloc de acord cu asta, dar mi-a plăcut ideea de iubire pură, de a crea o relaţie bazată pe încredere şi intimitate. De ce mi-aş da trupul cuiva despre care ştiam că nu mă vrea altceva decât să mă culc?

„Îi vreau doar şi pentru asta", răspunsese el.

Margot odată.

După ce mi-a povestit în detaliu despre o întâlnire sexuală cu un turist, i-am pus aceeaşi întrebare. Educaţia lui fusese diferită. Nu numai pentru că părinţii ei erau din străinătate, ci şi pentru că urmaşe o şcoală internaţională în Bali. Pentru ea nu fusese neobişnuit să vadă că anumite fete tinere au avut primele experienţe sexuale la şaisprezece ani. eu pe de altă parte…

„Trebuie să o faci ori de câte ori ai chef, Nikki", mi-a spus prietenul meu. Este corpul tău. Nimeni nu vă poate spune ce să faceţi sau să nu faceţi cu el. Dacă vrei, fă-o, dar nu te aştepta la nimic în schimb.

Sfatul lui mi-a rămas în memorie. A fost ridicol să visezi la o relaţie de dragoste de modă veche? Am fost prost pentru că voiam să fiu iubit nu doar pentru ceea ce corpul meu putea oferi o perioadă?

Capul meu era în mizerie. Mă consideram o femeie liberă, era un lucru pe care îl proclamam cu mândrie, dar uneori mă temeam că educaţia primită mă condiţiona de multe lucruri.

Bunica şi unchiul meu fuseseră întotdeauna clari despre acest lucru: fără sex în afara căsătoriei. Cu toate acestea, de-a lungul timpului şi datorită unui jurnal pe care îl găsisem al mamei, am descoperit că ea nu a aşteptat până se căsătorească pentru a se culca cu tatăl meu. Am înţeles, ca mulţi alţi prieteni de-ai mei, că uneori regulile erau menite să fie încălcate…

Am oftat, confuz şi am decis să nu mă mai gândesc la asta. Mi – am petrecut restul dimineţii predând cursuri de yoga în diferite locuri de pe insulă. Apoi am fost la clinică să tratez nişte animale bolnave. Mi-au adus trei găini care se pare că nu au depus ouă de o lună, evident din cauza absenţei semnificative a calciului în alimentaţia lor. După aceea, mi-am luat servieta şi, însoţită de Batu, m-am dus să-l vizitez pe câinele însărcinat al lui Wayan, Blackie. Am petrecut ceva timp cu familia. Nu aveau mulţi bani şi erau îngrijoraţi pentru ea, dacă erau complicaţii, nu aveau de gând să să-şi permită cheltuielile veterinare.

Le-am promis că, de îndată ce va intra în travaliu, voi veni să mă asigur că puii sunt bine. Erau trei şi, din cauza dimensiunii lui Blackie, se temea că nu vor supravieţui toţi. Dar era încă devreme să gândeşti

negativ. Le-am dat gratuit nişte pastile cu vitamine şi, după mii de mulţumiri şi un coş mare de legume din grădina lor, am plecat.

O întâlnisem pe Margot la La Bakery, o cafenea de brutărie care făcea cele mai bune gogoşi de pe insulă, pentru a vedea cum se descurcă după toată drama lui Nate. A trebuit să trec pe lângă ea cu motocicleta până să găsesc un loc unde să parchez. Mi-am văzut prietenul stând cu o cafea aburindă aşteptându-mă. Batu a lătrat ca un nebun când a văzut-o şi s-a dus la ea să-l mângâie.

„Bună, Mags", am salutat eu cu un zâmbet precaut.

Nu voia să emane o fericire excesivă când ştia că ea era o mizerie. Mi-a zâmbit, dar fericirea nu i-a ajuns în ochi.

— Ce mai faci? – m-a întrebat în timp ce continua să-l mângâie pe Batu.

— Puţin obosit, am spus, aşezându-mă în faţa ei. Azi a fost o zi grea.

— Câţi?

— Mă întreb. Ştia exact la ce se referă, fără să fie nevoie să întrebe. „Doar trei", i-am răspuns,": yoga, curăţenia vilei şi clinica veterinară".

— Uneori nu ştiu cum faci asta.

Am zâmbit şi m-am întors către chelneriţa care tocmai sosise.

„Un latte şi o gogoaşă roz, te rog", am întrebat. Ştiam că acesta va fi momentul meu fericit al zilei. Şi tu ce zici?

— Am cerut. Ma referem şi la evident.

Margot oftă.

— Mă hotărâsem că nu aveam de gând să-l mai văd niciodată.

— Cu toţii am crezut că aşa va fi.

5 5

Tăcerea prietenului meu m-a făcut să realizez că sunt mai rău decât credeam.

pe care mi-l imaginasem.

— Mi-a spus că regretă. Că nu se putea opri niciodată să se gândească la mine. Am putut vedea entuziasmul din ochii lui. Era o mică flacără în fundul ochilor săi albaştri adânci, care începea să dea acele scântei mici care nu aveau decât văzut pe ea când Nate era prin preajmă.

„Maggie, s-a jucat cu tine", i-am amintit. Am încercat să fiu clar, dar subtil. Şi nu a fost prima dată… De câte ori tu şi cu mine am fost aşa acum? De câte ori am încercat să le analizăm acţiunile şi să căutăm

justificări?

— Știu, știu.

— Chiar trebuie să-i dai drumul, Mags. Nu vreau să te văd din nou suferind pentru el, nu merită.

Margot amestecă cafeaua distrat. Cine știe unde era capul lui?

— Te-ai oprit vreodată să te gândești dacă este adevărat că avem doar unul?

dragoste adevărată?

— Cred că dragostea nu ar trebui să doară, Maggie.

— Dar nu totul este întotdeauna idilic, Nikki. Așa cum nu ar exista lumină fără umbre, nici soare fără lună, nici lumină fără întuneric… Este jumătate dintr-un întreg. Nu cred că există iubire fără durere. Deși cred că ar trebui să existe cel puțin un echilibru. Cu Nate…

„Cu Nate a fost întotdeauna mai multă durere decât dragoste, Margot", am terminat propoziția pentru ea.

„Știu, știu…" Se opri o clipă înainte de a vorbi din nou:

De ce s-ar fi întors? – repetă el.

„Habar n-am", i-am răspuns și am acceptat cafeaua care tocmai mi-a fost adusă.

— Știe el că…?

— Am făcut o pauză care a clarificat la ce mă refeream.

— Va ajunge să afle singur, răspunse el pe un ton destul de sec. – Când se întoarce?

Margot și-a ridicat privirea de la cafea și s-a concentrat asupra mea.

— Săptămâna viitoare, spuse el.

O parte din mine tremura puțin la ceea ce se putea întâmpla în câteva zile.

— Nu cred că o ia prea bine.

„Nu e vina mea", s-a scuzat ea.

— Desigur că nu! – am spus eu imediat – Margot, nu ești de vină pentru nimic.

— Hai să vorbim despre altceva, te rog. Deja îl plâng după Nate de mai bine de jumătate de an, ca să ocup acum puținul timp pe care trebuie să-l petrec cu prietenul meu vorbind despre acel idiot.

— Ai dreptate. Despre ce vrei să vorbești?

Margot zâmbi ciudat.

— Mi s-a spus că zboară scântei între băiatul acela înalt și tine.

M-am simţit că roşesc imediat.

— Acea? Ce băiat?

Margot a zâmbit.

— Hai, Nikki, ştii perfect că vorbesc despre Alexander Lenox.

— Păi, ca să vezi cât de puţine pot să-ţi spun despre el, nici nu ştiam că numele lui de familie era Lenox.

— El stă la vilele mele, cu Nate.

„Ştiu", am spus-o în aşa fel încât a sunat alarma prietenului meu.

— S-a întâmplat ceva? – m-a întrebat ea, moartă de curiozitate.

— În niciun caz! – a spus. Am luat o muşcătură din gogoaşă ca să-mi dau timp să mă gândesc dacă să-i spun sau nu.

— Descarcă!

— Cine foloseşte acest cuvânt?

— Am cerut. Am râs şi am înghiţit în sec, având grijă să nu mă sufoc.

— Încetează cu poveştile şi spune-mi totul! – el a insistat.

— Nu este nimic de spus. Doar…

— M-am înroşit ca o roşie.

— Dumnezeul meu! Din faţa ta presupun că s-au întâmplat mult mai multe decât o simplă conversaţie la *apusul* de ieri!

— Apusul?

— Gus mi-a spus că Alex nu s-a putut opri să se uite la tine şi că s-a aşezat lângă tine în timp ce voi doi vă uitaţi la marea îndrăgostită.

— Ah, da, da… S-a aşezat.

— Ce s-a mai întâmplat?

Am tuşit puţin şi am băut cafea ca să-mi dresez glasul.

— Poate că azi a intrat în camera lui să cureţe crezând că el nu era acolo…

— Ai făcut curat în camera lui?

— M-au sunat pentru că erau în vârf.

— Suntem în vârf, da.

— Şi am spus că a fost grozav pentru mine. Oricum, am intrat în camera lui. La început, am crezut că nu e nimeni acolo, iar când am intrat în baie, l-am văzut…" M-am oprit. Nu prea ştiam cum să exprim ceea ce văzuseră ochii mei.

— L-ai văzut gol?! – m-a întrebat, ducându-şi mâinile la gură.

— Mai rău, am spus. Am simţit că devin mai roşie ca niciodată în toată viaţa mea.

— L-ai văzut făcând caca?!

Cafeaua mi-a ieşit din nas.

— Idiotule, desigur că nu! – am spus râzând împreună cu Margot. Batu lângă mine a scos un lătrat fericit.

— Ce făceai atunci?

„Ei bine, am fost…", am spus după ce mi-am revenit din atacul de râs. Se… se atingea, ştii.

— Se smucea?

— Nu fi nepoliticos!

— Se masturba? – a întrebat. Deci mai bine?

Am dat din cap în tăcere. Prietena mea şi-a acoperit din nou gura cu mâna, râzând.

— Şi ce ai făcut?

— Nimic! aveam de gând să fac? Am închis uşa fugind, dar a venit după mine!

— Cum a avut-o?

— Mă întreb. Apoi am revizualizat acea imagine incredibil de interesantă în capul meu.

— Pot să vă spun doar că înălţimea lui, picioarele şi mâinile lui sunt perfect proporţionale cu…

„Hai, e uriaşă", m-a întrerupt el.

Am râs din nou şi mi s-a alăturat prietenul.

— Ţi-a spus ceva? – m-a întrebat după ce am râs o vreme ca nişte fete mici şi imature.

— A ieşit arătând furios, dar de îndată ce m-a văzut, furia i s-a evaporat.

— Nu sunt surprins, spuse el zâmbind dulce.

— Am vorbit o vreme despre munca mea şi ei bine…

Brusc, distracţia dispăruse din atmosferă. Prietena mea a dat din cap, m-a înţeles.

— E pilot, ca Nate, nu?

Am dat din cap.

„Îmi pare atât de rău, dragă, dar ştii că nu e vina lui…" „Ştiu, ştiu", am oprit-o. Oricum, asta s-a întâmplat, Mags.

E un tip din lume, vezi că a venit pe insula unde vin toţi turiştii şi ştii deja că eu…

Margot îşi dădu ochii peste cap.

— Când ai de gând să te trezeşti? Nikki, bucură-te! Ştiu că ai

crescut aici și bunica și unchiul tău ți-au insuflat toate prostiile astea, dar la naiba! Ai douăzeci și trei de ani! Ar trebui să fie momentul să te regăsești, să încerci lucruri noi, să experimentezi cu ceea ce îți place și ce nu…

— Știi ce cred despre toate astea, Margot.

Prietenul meu a oftat.

— Sunt sigur că acel tip te-ar putea învăța atât de multe lucruri…

Am simțit o smucitură în burtă în timp ce îmi imaginam lucruri pe care nu le-aș spune niciodată cu voce tare. Dacă Margot avea dreptate? Dacă ar fi să uit ce mi-au insuflat ei și să încep să gândesc pentru mine, să-mi creez propriile valori? La sfârșitul zilei, ceea ce am făcut sau n-am făcut ar fi doar între persoana care mă însoțește și mine. Nimeni nu a trebuit să știe ce am făcut în timpul liber și în privat… Nu?

— Te gândești la asta?

Am clipit, revenind la conversație.

— Cine a spus asta? În plus, nici nu știu dacă mă place… –

Deci, te gândești la asta!

— Șst! – i-am spus, uitându-mă în ambele direcții pentru a mă asigura că nimeni nu ne aude-Nu am spus asta!

— Oh, Nikki, îți place de el… Hai, îți spun, și ție îți place de el.

„Nu poți ști asta", i-am răspuns.

Dintr-odată, toate nesiguranța mea s-au revărsat înapoi la mine.

— Știu pentru că ești cel mai bun prieten al meu și știu cât de uimitor ești. Mi-am dat ochii peste cap.

azi *apus*, spuse el apoi, amestecând cafeaua cu lingura. I-am auzit vorbind cu ceva timp în urmă în hol. Alex a spus că a vrut să repete sesiunea de surf și că acea plajă a fost incredibilă.

— Asta pentru că nu cunoaște plajele cu adevărat bune, am spus. Eram nervos de perspectiva de a-l revedea.

— De ce nu le arăți? – îmi spuse el pe un ton insinuant. „Foarte amuzant", am răspuns, terminându-mi cafeaua. Să știi perfect bine, nu lăsăm turiștii să meargă pe acele plaje.

— Ei bine, poate că este timpul să încălcăm niște reguli, nu crezi? Nu i-am răspuns, dar m-am gândit mult la asta.

timp după.

NIKKI

M-am uitat în oglindă mult mai mult decât aş fi făcut-o în ocazii normale. Nu a fost deloc zadarnică. A fost o zi rară în care am decis să mă machiez sau să mă îmbrac mai mult decât de obicei, dar acea după-amiază a fost diferită. Aveam de gând să-l văd din nou. Chiar şi creierul meu acţiona diferit decât în mod normal… la fel ca şi alte părţi ale corpului meu.

Mi-am periat părul şi l-am lăsat jos, contrar obiceiului meu. Era foarte lung, aproape până la brâu, mă zgâria fundul şi foarte neted. Bunica a insistat mereu să o tai, dar îmi plăcea să-l port aşa. E părul subţire şi, cel puţin cu acea lungime, aş putea să fac coafuri puţin mai cool, precum coci sau o împletitură lungă.

Hotărâsem că nu voi naviga în ziua aceea. Aş trece pe la Mola Mola, aş discuta cu câţiva prieteni şi m-aş bucura de un *apus liniştit*. Dacă s-ar dovedi că Alex Lenox face surfing acolo, atunci mi-aş saluta şi…

„Oh, haide!" mi-a ţipat creierul.

Bine, am avut dreptate, nu aşa am simţit. La naiba, mă pusesem chiar şi o rochie! Una simplă, roşie cu flori mici, una dintre cele care sunt încrucişate în faţă şi legate la spate. Nu era nimic special, dar ştiam că îmi arăta bine şi îmi dădea picioare frumoase. Ei bine, asta îmi spusese Mags odată. Cum a reuşit acel bărbat să mă pătrundă atât de adânc în două întâlniri simple?

Citisem odată într-o revistă de bârfă că uneori ne îndrăgostim de ideea pe care o avem în cap despre cum poate fi o persoană. Putem chiar să devenim obsedaţi de ea şi, când vedem singuri că nu seamănă cu dorinţele noastre, încercăm să o schimbăm sau să forţăm ceva care cu adevărat nu este. Obsesia, de exemplu, vine de acolo, din idealizarea unei persoane pe care încă nu o cunoaştem pe deplin…

Nu îl cunoşteam deloc pe Alexander Lenox, dar ideea pe care o aveam despre el în cap era foarte atrăgătoare. Atât de mult încât mă îmbrăcasem şi eram nervos să merg să văd un apus care nu mi se părea atât de interesant de mult. Inima mea mergea cu o milă pe oră.

Am ieşit din casa şi am urcat pe motocicleta. Batu nu era prin preajmă şi am presupus că scotoceşte prin coşul de gunoi. Oricât i-am dat de mâncare, era imposibil să scap de acel obicei urât pe care îl imitase de la ceilalţi câini de pe insulă.

Am dat viteză bicicletei aproape din instinct, de parcă aş fi vrut

să ţin pasul cu ritmul puternic şi rapid al bătăilor inimii mele. Am trecut pe lângă mai multe tarabe, am lăsat cimitirul în dreapta, am coborât dealul, am trecut de plajă şi am continuat pe drumul principal până am ajuns la destinaţie.

Insula avea multe baruri, restaurante, *warung-uri* sau restaurante locale şi, de asemenea, baruri pe plajă, dar Mola Mola era specială. Noi, nativii, fără îndoială, l-am preferat celorlalţi. Avea saci de fasole coloraţi împrăştiaţi pe plajă, un bar mare făcut din trunchiuri de palmier şi sute de luminiţe care se aprindeau noaptea. Atmosfera te invita să stai la cina contemplând apusul şi valurile marii.

Cel mai bun lucru a fost însă mâncarea. Aveau cei mai buni cartofi prăjiţi din lume, ca să nu mai vorbim că era singurul loc care avea bere adevărată rece ca gheaţa.

Imediat ce am ajuns, cei care erau deja acolo m-au întâmpinat zâmbind. I-am întors salutul în timp ce mă uitam repede în jur în căutarea tu-ştii-cine. Nu era de găsit nicăieri.

— Hei, dar ce frumos! – a spus prietenul meu Gus de la bar.

M-am apropiat de acolo cu un zâmbet.

— Ce mai faci, Gus?

— Lucrez şi cert cu acesta, spuse el, arătând spre pământ. Deodată apăru Eko, cu faţa roşie din cauza efortului.

— Eşti în regulă?

— Sunt bine?

— Întreabă-l, spuse el furios.

— A pierdut cheile motocicletei mele şi nu este în stare să recunoască.

— Nu le-am pierdut! – spuse iubitul ei, aplecându-se din nou.

— Şi atunci de ce ai stat acolo ghemuit o oră căutându-i?

Gus şi cu mine am schimbat o privire amuzată. Eko a pierdut mereu totul, a fost un dezastru total.

— Pot avea o bere?

— L-am întrebat pe Gus şi automat mi-a luat un Bintang din frigider.

— Aici, spuse el. Ştii ceva despre Margot?

— Mă întreb.

— Azi am băut o cafea cu ea, da.

— Şi cum e?

am ridicat din umeri.

— Păi, după cum îţi imaginezi… Nu e prea bine.

— Îţi spuneam pentru că cei doi sunt în apă. În cele din urmă vor căpăta obiceiul să vină aici…

Inima mi-a sărit câteva bătăi.

— Unde sunt? – am întrebat, prefăcându-mă că sunt distras.

— Acolo, a indicat el, arătând cu mâna spre un punct îndepărtat.

„Ah, da", am răspuns practic în timp ce i-am localizat în apă.

Am identificat automat care era spatele lui Alex.

— Nu faci surf?

— M-a întrebat Eko, sprijinindu-se de bar cu un gest de epuizare.

— Nu azi, am spus, evitându-i privirea.

Eko a avut capacitatea de a-mi citi mintea şi intenţiile. Habar n-aveam cum a făcut-o.

— Arăţi foarte drăguţ… Rochia aia este nouă?

Am roşit. La dracu'.

— În niciun caz, este unul pe care l-am avut în fundul dulapului.

M-am întors spre ei şi i-am surprins uitându-se unul la altul.

— Ce se întâmplă? – am întrebat eu scurt.

— Nimic, nimic, spuse Eko zâmbind.

— Lasă-o, du-te. „Continuă să-mi cauţi cheile", a încercat Gus să mă ajute. Vrei nişte cartofi?

Am dat din cap zâmbind. Când au fost gata, am luat castronul într-o mână şi berea în cealaltă şi am mers până am ajuns la fasolea cea mai îndepărtată de prieteni. Nu am vrut să mă simt urmărită, o parte din mine a început să-şi facă griji pentru rochie. Era atât de evident că mă hotărâsem să mă îmbrac pentru Alex?

În timp ce beau berea, am observat felul în care a navigat. Nu o făcea deloc rău… deşi era evident că era un sport pe care nu îl practica în mod regulat. Era mai bun decât Nate, da. Fără să vreau, mi-am imaginat că facem surf împreună, luându-l pe plaja mea secretă şi dându-i sfaturi despre cum să-şi îmbunătăţească virajele sau cum să intri mai repede în val.

Au stat o vreme până când lumina a început să se estompeze şi cerul a început să-şi schimbe toate culorile. Am devenit nervos când s-au apropiat. Amândoi erau încărcaţi cu scânduri, ude şi incredibil de atractive.

— Hei, Nikki! Ce mai faci?

— Am auzit o voce familiară în spatele meu.

Nu, la dracu'! Era Jeremy.

— Uh… Bună, am spus, înjurând înăuntru.

Fără să mă întrebe, a apucat sacul de fasole de lângă mine şi s-a aşezat. Avea o bere proaspăt deschisă în mâna dreaptă.

— *Ce apus de soare*, nu? – a spus.

Se aşeză pe sacul de fasole de parcă ar fi fost un pat. Îmi venea să-l dau afară, mai ales că Alex şi Nate veneau acolo unde stăteam noi. Ochii mi-au zburat spre Alex şi am văzut că se uita la mine. Ochii ei mi-au zâmbit, dar s-au răcit puţin când a văzut că este însoţită de un băiat.

„Hei, Jeremy…" am început să spun.

— Ieri vorbeam cu unchiul tău, m-a întrerupt el. Faptul că a fost implicat cu familia mea m-a făcut să fiu în gardă. Mi-a spus că vrea să mergem la el acasă la cină, iar asta m-a lăsat puţin confuză. Nu i-ai spus că l-am părăsit?

„Vrei să spui că te-am părăsit, aş fi vrut să răspund.

— Încă nu am găsit timpul, i-am spus, uitându-mă din colţul

Ai grijă când Alex şi Nate şi-au părăsit scândurile şi au venit să comande o bere.

— Exact ce credeam, a adăugat Jeremy. A trebuit să mă întorc să mă uit la el.

direct. Nu crezi că ne-am grăbit, Nikki?

— Ne-am grăbit cu ce? – a întrebat. Începeam să-mi pierd răbdarea.

„Ştii, noi…", mi-a explicat, de parcă ar fi fost necesar. Cred că am făcut un cuplu incredibil şi, deşi ne-am întâlnit… „Jeremy, cred că am fost clar în privinţa asta", am început eu. Nu cred că personalităţile noastre se potrivesc. În acest moment îmi vine să fiu singură, am multe lucruri în cap.

— Dar, Nikki, unchiul tău ne-a aprobat. Până şi bunica ta s-a întâlnit la prânz cu mama mea. Nu le poţi arunca pe toate.

M-am ridicat.

— Nu arunc nimic peste bord pentru că nu a fost niciodată nimic între noi, Jeremy.

Jeremy s-a uitat înapoi la mine furios.

— Te-am întrebat dacă vrei să ieşi cu mine şi mi-ai spus da.

— Ei bine, acum vă spun că nu, îmi pare rău.

M-am dus să mă întorc, dar Jeremy s-a ridicat şi el şi m-a prins de încheietura mâinii ca să mă oprească.

— Nu-ţi pasă de sentimentele mele? – m-a acuzat el, strângându-mi strâns încheietura mâinii-Dar toţi banii pe care i-am donat clinicii tale veterinare stupide? Cine o să-mi dea asta înapoi, nu?

— Cum îndrăzneşti?

— Am fost revoltat-Chiar îmi spui să returnez bani pe care nu i-am cerut şi pe care i-ai donat de bunăvoie?

— Nu-mi pasă de câini, Nikki! Am făcut-o pentru tine!

— Nu te-am întrebat!

— Oh te rog! Trebuia doar să te asculţi în fiecare zi vorbind despre acelaşi lucru.

— Doar pentru că sunt pasionat de ceva nu înseamnă…!

— Ar trebui să-mi mulţumeşti!

5 5

— Şi o fac! Ţi-am spus!

— Şi acum mă părăseşti? – a răspuns el, strângându-mă şi mai tare de încheietura mâinii-Ai profitat de…!

„Hei, omule, cred că ar trebui să o laşi să plece…" am auzit o voce adâncă în spatele meu. Acum.

Am simţit un fior curgându-mi coloana vertebrală. Jeremy s-a umflat ca un pui şi s-a întors către Alex. Stătuse lângă mine şi părea foarte, foarte furios.

— Şi tu cine naiba eşti?

— Dă-i drumul şi poate îţi spun eu.

Jeremy mi-a dat drumul încheieturii. M-am uitat la locul în care strânsesem de parcă nu aş fi făcut-o şi-ar fi dat seama până atunci. Am făcut un pas înapoi în timp ce mi-am mângâiat încheietura mâinii cu palma pentru a calma durerea. Ce idiot!

— Avem o conversaţie privată, se apără Jeremy, evaluându-l pe Alex cu atenţie.

Alex nici nu clipi când m-a întrebat fără să se uite la mine:

— Nicole, vrei să plec şi să te las în pace?

M-am întors către Jeremy.

— Cred că e mai bine să pleci, Jeremy, am spus, uitându-mă la el între rănit şi supărat.

Chiar mă învinovăţise pentru donaţiile pe care le făcusem către clinica veterinară? Cum ai putut să cazi atât de jos?

— Ai auzit, prietene.

— Acum ieşi afară, insistă Alex.

Jeremy se uită la el. Apoi mi-a aruncat o privire plină de trădare amestecată cu altceva pe care nu l-am putut identifica. Când a plecat, m-am întors către Alex.

— Mulţumesc.

Degetele lui m-au prins de încheietura mâinii. Când i-am simţit frecându-se de pielea mea, totul a reacţionat şi s-a făcut pielea de găină.

— Eşti în regulă?

— Mă întreb.

Degetul lui mare mă mângâia acolo unde fostul meu nemernic mă strânsese strâns. Am clipit pentru a încerca să-mi limpezesc gândurile. Deodată am simţit că m-am îmbătat.

— Eh… Da, da, am răspuns cât am putut. Mi-a fost greu să-mi găsesc vocea. „La naiba, el doar mă freacă încheietura mâinii şi corpul meu reacţionează deja?”

aşa?”

— Este prietenul tău? – m-a întrebat el serios.

Mâna lui încă mă peria pielea. Am clătinat din cap înainte să pot vorbi din nou.

— A fost… Dacă ceea ce am avut poate conta ca o relaţie.

Ne-am întâlnit doar câteva săptămâni.

Alex a dat din cap şi mi-a dat drumul încheieturii. Mi-a fost frig acolo unde degetele lui tocmai mă atinseseră.

— Pot să te întreb de ce ai fugit în această dimineaţă?

— Nu am fugit, aveam doar treabă…

Alex s-a uitat la mine aşa… Eram pierdut. A fost aceeaşi privire pe care mi-a dat-o unchiul meu când i-am furat bomboana preferată şi l-am minţit spunând că nu ştiu cine le-a mâncat.

— Am spus ceva care te-a deranjat? – el a insistat.

— Nu Nu…

— Are vreo legătură cu munca mea?

Am rămas tăcut câteva clipe. A aşteptat ca ea să spună ceva.

— Ai vrea să faci o plimbare cu mine? – m-a întrebat atunci, arătând spre plajă.

am înghiţit. O plimbare cu omul acela? Oh, Doamne…

— Şi Nate? – am întrebat privind spre bar.

Nate bea o bere şi vorbea cu un grup de surferi germani. Alex a privit în acelaşi punct ca şi mine.

— Va fi bine, crede-mă. Haide? – m-a întrebat, întinzând mâna şi

arătând malul mării cu capul.

Am dat din cap şi am început să mergem de-a lungul ţărmului. Mi-am scos şlapii şi am lăsat apa să mă perie degetele de la picioare.

— Ai fugit când ai aflat ce fac sau e doar imaginaţia mea? – m-a întrebat în timp ce priveam frumosul apus.

„Nu am scăpat cu asta…" Am început să mă justific, dar el s-a uitat la mine condescendent.

— Îi urăşti pe aceia dintre noi care zburăm cu avioane dintr-un motiv oarecare? – întrebă el amuzat-Suntem oameni buni, crede-mă. „Aducem oameni de la punctul A la punctul B", a spus el în glumă. Bănuiesc că încercam luminează o atmosferă pe care am fost tensionată fără să-mi dau seama.

„Nu-i urăsc… Ei bine, nu ştiu", am răspuns nesigur.

Nu mi-a plăcut să vorbesc despre asta. De fapt, rar discutasem cu cineva despre acest subiect. Aveam de gând să o fac cu un străin?

— Nu ştii dacă ne urăşti? – m-a întrebat apoi pe un ton destul de neîncrezător.

— E complicat, am spus.

Mi-am ridicat privirea de la picioarele mele spre ale lui. Am observat că genele ei erau destul de lungi şi că erau la fel de întunecate ca sprâncenele şi părul ei castaniu. Nu se bărbierise, iar mirıştii îi dădeau aspectului său o notă foarte bărbătească. Purta un tricou simplu şi avea părul dezordonat în orice fel, puţin înţepenit de sarea de mare.

„Cred că voi putea să te urmăresc", mi-a spus el cu adevărată curiozitate.

Am oftat tare înainte de a vorbi.

„De obicei nu vorbesc cu nimeni despre asta… În afară de Nate, nu am întâlnit niciodată piloţi în persoană", am început eu.

M-am oprit ca să încerc să-mi limpez capul. Căuta cea mai bună modalitate de a explica de ce a simţit aberaţii faţă de profesia ei, fără a suna nepoliticos sau instabil.

„Hei, Nikki, dacă nu vrei să-mi spui… E în regulă, nu vreau să te fac să fii inconfortabil", a spus el.

Părea că îmi dădusem seama că nu era un simplu capriciu sau glumă că nu-mi plac deloc piloţii de avioane. M-am oprit şi m-am întors să mă uit direct la el.

— Părinţii mei au murit într-un accident de avion. A fost acum douăzeci de ani, eram doar un copil.

Ochii i se măriră de surprindere.

— Îmi pare atât de rău, spuse el. Am văzut în ochii lui că chiar se simţea aşa. Ştii ce s-a întâmplat?

— Ştiu doar că a fost o greşeală a comandantului navei.

Am observat că se încruntă uşor.

— Trebuie să fi fost groaznic pentru tine, Nikki. Îmi pare foarte rău, dar doar pentru că părinţii tăi au avut un accident nu înseamnă că…

„Ştiu", l-am întrerupt, ştiam că are dreptate, „dar e ceva la care nu pot să nu mă gândesc". Nu-mi plac avioanele. Nu-mi place nimic care are legătură cu ei.

Ştiam că cuvintele mele au rezonat cumva cu bărbatul din faţa mea. Nu 5 5

ştiam aproape nimic despre el, dar ataca o profesie care cu siguranţă îi luase ani şi ani de pregătire. Ca să nu mai vorbim că cu siguranţă se hotărâse să fie pilot de vocaţie. Dar aşa am simţit şi nu puteam face nimic pentru a o schimba.

— Înţeleg, spuse el, aşteptând cu nerăbdare.

— Atunci, presupun că ai prefera să te las în pace, a adăugat el.

A făcut un spectacol de întoarcere pe drumul pe care venisem noi. M-am repezit să-l opresc şi l-am prins instinctiv de mână.

— Nu vreau să pleci, Alex, am spus. Chiar aşa am simţit. Nu am vrut să te jignesc, dar mi-ai cerut să am încredere în tine şi asta am făcut.

Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei.

„Nu trebuie să vorbim despre avioane sau ceva de genul ăsta…" m-a încurajat el cu o voce blândă.

Am zâmbit.

— Atunci, despre ce ai vrea să vorbeşti? – a întrebat. Am apreciat schimbarea subiectului.

— Dacă mărturisesc că de când te-am văzut înotând goală în faţa balconului meu, nu am putut să nu mă mai gândesc la tine?

— Atunci mi-a dat drumul.

Inima mea a încetat să mai bată pentru câteva secunde, ceea ce era îngrijorător. Am înghiţit în sec, neştiind cu adevărat ce să răspund.

— Mai am douăzeci şi opt de zile pe această insulă şi apoi trebuie să mă întorc în iad. Nu pot să-ţi ofer mai mult decât atât, dar mi-ar plăcea

„Petrec mai mult timp cu tine, Nicole", a spus el, fiind sincer sincer şi lăsându-mă uluit.

— Petrece mai mult timp…?

— Nu știam ce încerca să-mi spună.

— Vreau să mă bucur de această lună de vacanţă. Mi-ar plăcea să explorez insula în profunzime şi aş vrea să mă însoţeşti… Sunt sigură că vei cunoaşte toate cele mai ascunse colţuri din acest loc minunat. Am greşit?

Am dat din cap, copleşită. La naiba, asta a fost direct.

— Te deranjează că sunt atât de sincer? – m-a întrebat cu acel accent englezesc care m-a înnebunit.

— Deloc, doar că…

Ce aveam de gând să-i spun? Că era speriată nenorocită doar când se gândea să fie singură cu el, făcând turul insulei şi să facă Dumnezeu ştie ce? Era clar că această propunere era mult mai mult decât pur şi simplu acţionând ca ghid turistic.

La naiba, eram gata?

Alex nu era tipul tipic cu care era obişnuită să iasă. A venit de afară, era occidental, era mai în vârstă, avea mai multă experienţă. Eram sigur că nu se întâlnise cu o fată ca mine în viaţa lui… Nici eu nu mă întâlnisem cu cineva ca el.

— Pot să mă gândesc la asta?

— I-am răspuns atunci.

M-am blestemat înăuntru pentru ce laş eram. Clipi puţin surprins, dar automat mi-a zâmbit, deşi bucuria abia i-a ajuns în ochi.

— Nicio problemă, spuse el cu o voce calmă. Anunţă-mă când ştii. „Ştii unde dorm”, a adăugat el.

Şi-a ridicat mâna şi mi-a atins uşor obrazul. Felul în care a spus că era mult mai mult decât sugestiv, era aproape indecent. Asta mi-a propus? Ceva indecent? Şi ce s-ar întâmpla dacă ar ajunge să accepte?

„Că te vei bucura de lucrurile bune din viaţă!” a spus vocea conştiinţei

— 5 1 5 5

mele, care avea, în mod suspect, acelaşi ton de voce ca şi Margot.

10

ALEX

A trebuit să mă gândesc la asta. Ascunsesem tot ce puteam, dar răspunsul lui mă lăsase destul de confuz. A trebuit să te gândeşti la asta pentru că nu ştiai dacă ţi-a plăcut sau nu ţi-a plăcut suficient? Cred că a

fost prima dată în viaţa mea când o fată m-a respins atât de deschis… Ei bine, de fapt, a fost prima dată când cineva m-a respins. Loc.

„Nu te-au respins", mi-a spus o voce din capul meu, încercând să mă mângâie.

Avea dreptate… Ai putea spune că nu mă respinsese complet, dar trecuseră trei zile şi Nikki încă nu îmi dăduse un răspuns. N-aş recunoaşte niciodată cu voce tare, dar aşteptarea a ucis încrederea pe care o aveam în mine. Chiar şi fără să-mi dau seama, uneori m-am trezit să-mi întreb lucruri absurde precum: „Nu sunt suficient de frumos?", „Nu mă găseşte atrăgătoare?", „O să-i placă un alt tip de băiat?"

În cele din urmă, toate acestea ar putea fi adevărate, dar… a fost suficient să fiu pe cineva să-mi spună nu pentru ca partea mea competitivă să iasă şi să vadă totul ca pe o nouă provocare. A vrut-o… Nu, a vrut-o.

Nu mi-a plăcut deloc să o văd cu idiotul ăla pe plajă. Pentru câteva clipe, am crezut că este partenerul lui şi am simţit undeva o strângere de gelozie. Nu puteam lăsa să mă afecteze atât de mult. Era doar o fată de pe o insulă îndepărtată pe care nu aveam să o mai văd niciodată.

La naiba, dar asta a fost cel mai rău! Tot timpul i-a luat să-mi răspundă au fost mai puţine zile în care ne-am putut bucura unul de celălalt. Nu şi-a dat seama?

Mi-am imaginat mii de scenarii cu ea, mii de lucruri pe care le-am putea face pentru a ne distra… Cele mai multe s-au întâmplat în camera mea.

Când am fost forţată să pornesc această călătorie, nici măcar nu mi-a trecut prin cap să mă distrez cu o fată. Dar, de când o cunoscusem, în mine se trezise ceva diferit şi nou. Nu s-a putut abţine să nu vrea să fie cu ea.

Nate şi cu mine ne petrecusem acele zile relaxându-ne. Am făcut surfing pe unele dintre plajele insulei, am făcut snorkeling pentru a vedea raze manta, am avut o zi spa cu un masaj şi ne-am bucurat de mâncare la un restaurant elegant de pe deal. Toate cu vederi incredibile la ocean.

De asemenea, am vrut să plecăm în insula Bali şi să vizităm Ubud. Nu fusesem niciodată acolo şi fusesem eu cel care amânasem vizita. I-am dat câteva întârzieri lui Nate, pentru că nu voiam să plec fără să primesc un răspuns de la Nicole, dar având în vedere ce văzusem, aşteptarea putea fi lungă.

Eram supărat şi supărat. Am acceptat că s-ar putea să nu vrea să iasă cu mine, dar nu a putut să mă ţină pe cârlige. Ţi-a fost atât de greu să-mi dai un răspuns?

În plus, era extrem de alunecoasă. Nu o mai văzuse după acel *apus de soare* pe plajă, deşi ceea ce văzuse de mai multe ori era câinele ei Batu. Părea că vine şi pleacă după bunul plac, de parcă mă privea. Eram pe cale să-l urmăresc să văd dacă mă conduce la ea sau o întrebă pe Margot unde este clinica ei veterinară, dar nici

Am vrut să forţez orice.

Nişte turişti germani ne invitaseră la o petrecere la o vilă privată, erau un grup de băieţi care s-au înţeles cu Nate. Aveau obiceiul să stea câteva săptămâni pe an pe insulă pentru a face scufundări şi am acceptat cu bucurie invitaţia. Mai ales Nate.

Se înţelegea foarte mult cu ei pentru că era şi un fan al scufundărilor. Nu am văzut rostul să-mi supun corpul la tone de presiune a apei. Nate şi nemţii încercau să mă convingă să încerc. Mi s-a spus că insula este una dintre cele mai bune pentru a vedea raze manta sau pentru a înota cu rechini şi ţestoase marine. Potrivit acestora, coralii pe care i-au văzut acolo jos erau cei mai frumoşi pe care i-au văzut vreodată. Trebuia să fie adevărat, pentru că Nate călătorise destul de mult, chiar mai mult decât eu.

Dar, chiar şi cu toţi coralii din lume, nu aveam nicio intenţie să merg sub apă mai mult decât am considerat normal. Chestia cu snorkelingul mi se păruse deja mai mult decât suficientă. De aceea, când ne-am întâlnit cu ei şi au început să vorbească despre scufundări, contoare, niveluri de oxigen şi chestii de genul ăsta, mă închideam şi încercam să nu mă gândesc la „asta”.

Mi-a fost foarte greu să o las în urmă şi să nu mă copleşesc mai mult decât era necesar. Se va ocupa de asta când se va întoarce acasă. Nu l-am putut lăsa să-mi lase zilele să devină amare. Nu era cale de întoarcere şi va trebui să-mi asum responsabilitatea pentru acţiunile mele şi să merg înainte… dar la naiba, totul se schimbase.

A trebuit să sun de două ori pentru a mă asigura că totul este în regulă şi nu eram obişnuit cu asta. Eram un suflet liber sau cel puţin aşa credeam.

Am încercat să nu mă mai gândesc atât de mult şi m-am pregătit de petrecere. M-am îmbrăcat într-o cămaşă albă de in pantaloni scurţi bleumarin şi pantofi de plajă. M-am întrebat pentru o secundă dacă

Nikki era acolo, dar m-am îndoit de asta pentru că părea o petrecere turistică.

Apoi mi-a mers capul spre ea. Nu ar vrea să fie cu mine din cauza vârstei lui? Nicole nu putea avea mai mult de douăzeci de ani. Poate că i se păruse mai în vârstă, deşi nu mă considerase niciodată un tip mai în vârstă. La naiba, aveam doar douăzeci şi nouă de ani şi eram fizic în formă. Deşi era posibil ca mental să aibă în jur de patruzeci de ani, asta era adevărat.

„Nu te mai gândi la ea", mi-am spus.

Deci măcar am încercat. Am ieşit să-mi cunosc cel mai bun prieten. L-am văzut înainte să-şi dea seama că am sosit. Stătea în hol, absorbit cu telefonul mobil în mână. Din expresia feţei lui mi-am dat seama că era abătut. Era mult mai îngrijorat de situaţia lui Margot decât lăsase să treacă. De îndată ce a observat prezenţa mea, şi-a băgat automat telefonul în buzunar. A încercat din toate puterile să fie sută la sută pentru mine.

— Haide?

— Mă întreb.

Am dat din cap şi l-am urmat până unde ne parcasesem Harley-urile. Vila de petreceri nu era departe de hotel. Am înţeles că, ca şi noi, nemţii erau oameni cu o putere de cumpărare destul de semnificativă. Trebuia doar să vezi unde stăteau.

Muzica ne-a dus direct la uşă, răsunând prin difuzoare care trebuie să fi fost imense. Erau mult mai mulţi oameni decât mă aşteptam, aproape toţi străini. Uşile erau deschise şi am intrat fără să mai depăşim.

Unul dintre nemţi, pe nume Erik, a venit spre noi şi ne-a întâmpinat cu un zâmbet şi o îmbrăţişare. Evident, erau deja bărcoşi.

— Salut colegi! Intră, intră! – strigă el peste muzică.

M-am uitat în jur şi am fost uimit de cât de spectaculoasă era vila. Şocul cultural care a existat pe insulă a continuat să mă uimească. Străzile şi oamenii obişnuiţi au fost mult mai mult decât umili, dar apoi ai intrat pe o uşă şi te-ai găsit într-un lux uluitor.

Vila avea o bucătărie în plan deschis, cu bar din piatră. Au existat a pus două cuburi de gheaţă cu băuturi înăuntru şi tăvi cu jello. Mi-am notat mental să mă îndepărtez cât mai mult de ei. De asemenea, am descoperit un living incredibil mobilat cu două canapele rotunjite faţă în faţă şi o măsuţă de piatră. Deasupra ei era un dansator cu haine slabe,

dansând pe muzică. Nu departe de acolo, am văzut o piscină infinită în faţa vederilor uluitoare ale mării. Mulţi dintre oaspeţi îşi scoseseră deja hainele şi făceau baie în piscină cu pahare de alcool în mână. În faţa a ceea ce am presupus că sunt uşile care dau în camere, aşezaseră masa din sufragerie, plină cu tăvi cu mâncare care arătau spectaculos.

„La asta am vrut să spun prin a veni să mă relaxez", mi-a spus Nate. Şi-a pus braţul în jurul umerilor mei şi a luat un inhalat de Jell-O pe care să-l aducă la buze. A strigat euforic după ce a băut-o dintr-o înghiţitură.

Am zâmbit, dar nu am făcut la fel.

Am trecut pe acolo şi m-am apropiat de bar, era un număr rezonabil de sticle de alcool din care să aleg. Mi-am turnat un pahar de whisky Macallan şi mi-am ridicat paharul la buze. M-am uitat în toată camera.

Eram acolo doar cinci minute şi singurul lucru care mă interesa era să-l văd o dată pentru totdeauna. La prima vedere nu o văzusem, dar nu am renunţat. M-am plimbat prin oraş uitându-mă la totul fără să văd nimic, am vrut doar să o găsesc. Cel pe care l-am găsit a fost Nate, care şi-a pus braţul în jurul umerilor mei.

— Cauţi ceva, prietene? – m-a întrebat cu acel zâmbet caracteristic al lui.

Uneori, am admirat uşurinţa pe care o avea prietenul meu în a lăsa problemele deoparte şi a pune în viaţă toate vibraţiile sale bune. Probabil că avusese deja câteva lovituri, desigur, dar a fost întotdeauna foarte optimist.

— Tocmai observam acest loc. Este spectaculos.

— Ar fi trebuit să închiriem o vilă ca asta, am spus.

— Sigur, amice, spuse el râzând. Ai *beer pong*?

— Acea?

— Am cerut.

Chiar atunci m-a învârtit şi m-a târât la o masă. La fiecare capăt, aşezaseră aproximativ şase pahare în formă de piramidă pline cu alcool, unul faţă în faţă.

Şi acolo, în faţa uneia dintre acele piramide orizontale, era fata de care, deşi nu voia să recunoască, fusese obsedat în ultimele trei zile.

Era îmbrăcată într-un top de bikini triunghiular negru şi o fustă albă evazată. Părul îi era slăbit, deşi parţial strâns într-o jumătate de coadă care îi lăsa faţa liberă, iar câteva şuviţe libere cădeau pe el.

Ea a fost frumoasă.

Și, când m-a văzut, zâmbetul i-a înghețat. M-am apropiat de ea însoțită de prietena mea.

— Nikki!

— O salută cu încredere.

Chiar atunci a apărut Margot și a stat lângă ea. Ne-au observat amândoi. Nikki părea că ar fi vrut să fugă de acolo, iar Margot arăta de parcă ar fi vrut să-l omoare pe idiotul de lângă ea.

— O potrivire?

— Am cerut. Am vrut să merg înaintea oricărui scenariu, așa că m-am poziționat lângă paharele cu alcool de la celălalt capăt al mesei.

„Nu, mulțumesc", a răspuns Margot, prefăcându-se că pleacă.

— E groaznică, de aceea pleacă, spuse Nate încet, deși el suficient de tare pentru ca ea să știe perfect.

Mi-am dat ochii peste cap. În ce moment am trecut de la a fi bărbați adulți la a deveni adolescenți care fac tot ce este necesar pentru a atrage atenția fetelor care le plac?

— Ai patru ani, Nate? – a răspuns Margot.

Părea să fi făcut ecou gândurilor mele și un zâmbet mi-a scăpat de pe buze. Întorcându-mă către Nikki, am văzut că și ea zâmbea. Al nostru ochii s-au întâlnit și am știut că trebuie să insist.

„Trebuie să te joci", am spus, încercând să mă gândesc rapid la o modalitate de a nu-i lăsa să scape. Pentru că, dacă o faci și câștigi… vei fi liber de noi pentru totdeauna", am spus fără să-mi iau ochii de la Nicole.

Și-a mutat greutatea de pe un picior pe altul… Era nervoasă.

— Sunt înăuntru, spuse Margot, părea că fusese interesată de oferta mea.

Apoi s-a întors către Nate și l-a privit atât de intens încât eu

M-a făcut să mă simt inconfortabil. Erau prea multe sentimente în acea privire. Nu am așteptat ca Nicole să spună ceva. Văzând așa cum era, m-ar putea pune să aștept o lună ca el să decidă.

„Bine, să începem", am spus, luând bilă albă de pe marginea mesei.

— De ce tu? – a contracara Margot automat.

— Pentru că da, Margot. „A fost ideea noastră", a răspuns apoi Nate, sprijinindu-se ușor pe masă.

— A fost ideea lui, nu a ta.

Am zâmbit.

„Numele meu este Alex”, am subliniat eu.

„Știu”, a răspuns roșcata, uitându-se ușor la Nikki.

Am simțit ceva în stomac. Îi spusese prietenei ei despre mine? M-am dus să încep, dar prietenul meu m-a oprit prinzându-mă de braț.

— Stai, dacă câștigăm ce primim?

— Adevărat, am spus eu gânditor.

M-am putut gândi la multe lucruri pe care mi le-am dorit. Toți au inclus fata chiar în fața mea.

„Dacă câștigăm, am o întâlnire cu Nicole”, am spus, uitându-mă direct la ea, fără ezitare.

Am văzut cu coada ochiului că Margot zâmbea ușor uitându-se la prietena ei. Asta trebuia să însemne ceva. Dar atunci, dacă i-a plăcut… de ce nu acceptase propunerea mea?

— Și mai am una cu Margot, a adăugat apoi Nate.

A fost tăcere între ei patru până când Margot a rupt-o:

— Am ieșit.

Dar de data aceasta Nicole a fost cea care a luat-o de braț. Cei doi prieteni și-au spus ceva fără ca noi să putem auzi și apoi parcă au ajuns la o înțelegere.

„Voi juca”, a anunțat Margot, „dar numai dacă pot adăuga ceva la faptul dacă câștigăm”.

— Te-ai hotărât deja.

— Nate clătină din cap.

— Ori îl adaug, ori nu jucăm, a amenințat Margot.

„Las-o să comande ce vrea, Nate”, l-am implorat pe prietenul meu, privindu-l.

Părea să nu fie de acord, dar a ajuns să accepte.

„Dacă vom câștiga”, a anunțat roșcata, „nu vei mai pune piciorul pe această insulă”.

Îți vei face bagajele, vei pleca și nu te vei mai întoarce niciodată.

Am fost cu toții șocați, chiar și Nikki, care i-a aruncat prietenei ei o privire de neîncredere. Nu s-a încurcat… M-am uitat la prietenul meu cu coada ochiului și am știut că tocmai l-au rănit foarte mult. Nate mi-a smuls mingea din mână și a ajuns în poziție pentru a arunca.

— Noi începem.

NIKKI

M-am uitat la Margot, nu-i venea să creadă. Ce tocmai se întâmplase cu prietenul meu? Când aproape plecase, el o luase de braţ. L-am avut

Am rugat în şoaptă să rămâi cu mine, te rog. Era nervoasă după trei zile în care l-a evitat în mod deliberat pe Alex. Voiam să ies cu el şi, în acelaşi timp, îmi era frică nenorocită. Aveam nevoie de cel mai bun prieten al meu alături, dar nu am discutat niciodată despre posibilitatea de a-i spune lui Nate să plece pentru totdeauna de pe insulă dacă câştigăm.

A înţeles motivul din spatele acelei dorinţe, dar nu a înţeles acea izbucnire bruscă. Ceea ce ştiam era că, pentru ca prietenul meu să fi verbalizat acel gând, trebuia să existe o motivaţie mai mare. Era sigură că era teama ei de a fi nevoită să-l revadă pe Nate singur, ei doi, la o „întâlnire". Jucase murdar, iar Margot îl returnase cu de trei ori mai multă forţă. Ea era aşa.

Nate a aruncat prima minge. A sărit de pe masă şi a zdrobit unul dintre cele şase pahare de pe cealaltă parte. Jocul a fost simplu. Mingea trebuia înfundată într-unul dintre ochelarii echipei adverse, iar cine reuşea să facă acest lucru trebuia alege cine din echipa adversă a băut-o. Echipa cu cele mai multe pahare la final a fost cea care a câştigat.

A trebuit să trag. Deşi eram foarte nervos cu privirea lui Alex asupra mea, ştiam că sunt foarte bun. Era jocul de băut prin excelenţă de pe insulă, îl jucase de o mie de ori. Nu am reuşit, dar a fost aproape.

Întrucât Alex mă urmărise cu atenţie, am făcut acelaşi lucru când a venit rândul lui. A pus-o de parcă ar fi fost cel mai uşor lucru din lume.

— Cine bea? – întrebă Margot cu o faţă rea.

— Nicole, spuse Alex cu un zâmbet mulţumit de sine.

Fără să-mi iau ochii de la el, am luat paharul şi l-am ridicat la buze. Era rom… îngrijit. A fost dezgustător, dar l-am băut din trei înghiţituri şi am luat paharul de pe masă.

— E rândul nostru, spuse Margot, ridicând mingea.

În jurul nostru muzica se auzea tare şi lumea dansa peste tot. Nu ştiu de unde veniseră atât de mulţi oaspeţi. Am observat că numărul de persoane era aproape dublu de când sosisem cu o oră mai devreme. Trebuie să se fi răspândit vestea în jurul insulei, pentru că nu lipsea nimeni.

Gus şi Eko dansau pe una dintre mese cu un alt băiat. Dacă nu m-

am înşelat, el era italian şi era ca un tren. Mi-am dat ochii peste cap în timp ce prietenii mei m-au arătat cu degetul, scuturându-şi şoldurile. Cei doi făceau un sandviş cu bietul copil. N-aş fi deloc surprins dacă ar ajunge să facă un trio în noaptea aceea… N-ar fi prima dată.

Margot a luat mingea, a tras câteva respiraţii adânci şi a aruncat-o. A trimis-o literalmente în celălalt capăt al oraşului.

— Jocul este să-l pui în pahar, Maggie, explică Nate.

Am râs şi prietenul meu mi-a aruncat o privire murdară.

„Îmi pare rău", mi-am cerut scuze. Mi-am acoperit gura, dar am zâmbit sub degete.

— E rândul meu, spuse Nate, ridicând mingea.

A suflat pe ea şi i-a dat un sărut ca să-i aducă noroc. A încercat să-l determine pe Alex să facă la fel, a acceptat refuzul categoric al prietenului său şi l-a aruncat. Eu intru.

— La dracu'! – a exclamat prietenul meu.

— Bea, Maggie, spuse Nate zâmbind.

Prietena mea a luat paharul şi l-a dus la buze.

„O bucată", a insistat Nate când Margot a încercat să se ascundă.

I-a arătat degetul mijlociu şi l-a terminat. Era rândul meu. Am prins mingea şi m-am gândit la prietenul meu. A fost o idee bună ca Nate să dispară pentru totdeauna? Voiam să câştig ca să nu am întâlnire cu Alex?

M-am concentrat şi mi-am spus să fiu orice vrea Dumnezeu. Nu reuşisem să iau o decizie cu privire la întâlnirea cu Alex, aşa că nu mi s-a părut o idee rea să o las în mâinile destinului.

Mingea a intrat într-unul dintre paharele din rândul din spate. Margot a sărit în sus şi în jos şi m-a îmbrăţişat care aproape mi-a rupt coastele. Tocmai îmi dăduse soarta un semn? Şi de ce nu îmi plăcuse ceea ce tocmai îmi spusese?

— Cine bea? – a întrebat Nate cu o faţă proastă.

— Tu, spuse Margot repede, fără să mă lase să aleg.

L-aş fi ales pe Alex pentru că o parte din mine era curioasă cum ar fi să-l văd bătut. Era clar că niciunul dintre ei, nici Nate, nici Alex, nu se vor îmbăta vreodată din acel joc. Trebuia doar să vezi cât de înalţi erau şi în schimb noi…

A venit rândul lui Alex. L-a scufundat din nou.

După o jumătate de oră, mai erau patru pahare pe masă. Unul era al nostru, spre supărarea lui Margot, iar trei erau de partea băieţilor.

Eliminasem celelalte două pahare şi între Alex şi Nate ajunseseră aproape să ne bată. Margot era foarte rea.

„Tocmai mi-am dat seama că Nikki este singura care nu a cerut nimic în schimbul câştigului", a spus Alex. Spre deosebire de mine, era complet sobru.

A trebuit să beau trei din cele cinci pahare pe care le pierdusem şi începeam să observ efectele alcoolului. M-am simţit mai relaxat şi mai mult dezinhibată, dar şi puţin ameţită. Totuşi, mă distram de minune. În jurul

7 **5 1 5 5 5** *7 a* nostru se adunase un mic grup de entuziaşti care nu încetau să ne încurajeze. Printre ei ne-au aplaudat Eko, Gus şi italianul, evident că erau de partea noastră.

Alex era complet mulţumit de el însuşi. Arăta învingător şi nu a fost surprinzător, era extrem de bun la jocul mic. Cu timpul, avea să descopere că avea un scop prodigios. Poate că nu este ceva de care să fiu mândru, dar măcar m-ar face să înţeleg motivul pentru care a avut atâta uşurinţă în a le face practic pe toate.

Întrebarea ta m-a pus pe gânduri. Ce mi-am dorit dacă în sfârşit am câştigat? Răspunsul mi-a fost imediat clar. Iar faptul că a verbalizat-o a fost vina alcoolului.

— Un sărut, am spus. A ta.

Un „uuuh" unanim a trecut prin cameră.

Chiar mi-au ieşit acele trei cuvinte din gura? Ce naiba se întâmpla cu mine? Am vrut ca pământul să mă înghită, dar din păcate nu s-a întâmplat. A trebuit să prefac o încredere în sine pe care nu o simţeam în acel moment. Totul pentru că Alex Lenox a fost implicat.

Alex părea complet surprins. A fost şocat. Prietenul meu a început să sară din palme şi Nate s-a uitat la mine. Oare îmi scăpase altceva în afară de faptul că tocmai mă făcusem prost?

— O să câştigam! – strigă Margot fericită.

— De ce spui asta? – am întrebat-o în timp ce o priveam. Nu am înţeles nimic.

Arătă spre băieţi. Nate tocmai îl trase de braţul lui Alex. Stăteau depărtaţi, părând să aibă o ceartă aprinsă.

— Nu-ţi dai seama? Acum Alex va dori să piardă intenţionat. Evident, nu va renunţa la un sărut de la tine când va muri din cauza oaselor tale.

Nu m-am gândit la asta. O, mamă. O încurcase. Alex avea să piardă

intenţionat? Alex a murit pentru oasele mele?

Dar Margot nu ţinuse cont de cât de puternică era prietenia adversarilor noştri. Era clar că Nate nu-şi putea permite să piardă şi Alex nu avea de gând să-l lase să o facă. Asta ar însemna că prietenul lui va trebui să plece, să nu se mai întoarcă niciodată.

Nu pot descrie exact expresia de pe faţa lui Alex în timp ce s-a întors pentru a înfrunta din nou jocul. Era supărat şi încă ceva… Picioarele mi-au tremurat puţin când ochii lui s-au ciocnit de ai mei. Mi-au promis atât de multe lucruri încât nu ştiam dacă sunt pregătit pentru…

Parcă Alex ar fi vrut să termine imediat. Nici nu trebuia să se gândească, a luat mingea, a aruncat-o şi a intrat direct în pahar. Ba chiar a întors puţin paharul până când a căzut în sfârşit înăuntru, de parcă ar fi vrut să-i dea o notă dramatică.

Nate îşi ridică triumfător braţele. S-a dus să-l îmbrăţişeze pe Alex, care la împins înapoi de la subiect. Lângă mine, Margot rămase taciturnă.

— Bei, Maggie, spuse Nate.

El o privi între mulţumit şi trist. M-am tot gândit cât de mult rahat aveau cei doi. Avea să-i coste mult să o rezolve.

— Nu-mi mai spune Maggie, pentru tine sunt Margot. Voi fi mereu Margot.

Este clar? – spuse ea, uitându-se la el.

— Desigur, Maggie, spuse Nate.

Luă unul dintre pahare de pe masă şi îl duse la gură. Nu a spus altceva şi nu a menţionat că ar trebui să meargă la o întâlnire. A plecat să danseze cu restul oaspeţilor şi s-a pierdut printre oameni. Prietenul meu s-a uitat la el, foarte supărat.

— Plec, anunţă el.

Nu mi-a dat şansa să o rog să rămână, nu a vrut să fiu proastă. A început să meargă călcând în picioare şi a dispărut pe uşa vilei. Nu mi-a scăpat că Nate şi-a continuat drumul cu privirea de pe pistă.

dans improvizat

Apoi mi-am dat seama că tocmai fusesem lăsat singur cu Alex Lenox. Nu eram pregătit pentru asta. S-a plimbat în jurul mesei care ne despărţise tot jocul, m-a luat uşor de braţ şi m-a dus într-un loc puţin mai departe de oameni şi muzică.

— Pot să ştiu de ce m-ai evitat în ultimele trei zile? „Nu am făcut

aşa ceva", am spus.

— Ai fost ocupat? – m-a întrebat, privindu-mă cu o sprânceană ridicată. Nu m-am putut abţine să nu observ cât de mult m-a atras cât de înalt era el comparaţie cu mine. Îmi plăcea să mă simt mică lângă el. Eram mult mai înaltă decât o asiatică obişnuită şi fusesem întotdeauna cea slabă în comparaţie cu restul. Urasem să fiu mai înaltă decât băieţii care îmi plăceau şi, pentru o dată, am fost cu adevărat încântată de a trebui să-mi ridic capul pentru a-l privi în ochi.

„Eşti foarte înalt", am spus fără un filtru şi ignorând întrebarea lui.

Alex clipi confuz pentru o clipă.

— MMM Mulţumesc? – spuse el zâmbind.

— Cât de înalt ai mai exact?

— Deoarece? Recrutezi oameni pentru o echipă de baschet sau ceva de genul ăsta?

— Sunt curios…

— Eu am cinci picioare şi cinci, şi tu? – spuse el amuzat.

— Unu şaptezeci.

— Şi tu eşti înalt.

— Prea mult… am spus.

M-am mutat şi m-am dus la zona de băuturi. Trebuia să fac ceva, să ţin ceva în mâini, orice. M-a urmat.

— Prea sus?

„Prea mult pentru standard", am răspuns.

— Cred că standardul depinde de locul în care te afli. „Apropo, aş bea apă, Nicole", m-a certat puţin când am luat o bere. Mi-a oferit o sticlă.

— Acum nu mai vrei să mă îmbete? – a întrebat.

M-am rezemat de masă în spatele meu. Ne-am îndepărtat de restul oamenilor din cameră. Acolo, în bucătărie, eram doar rătăciţi care nu dansau în compania găleţilor cu gheaţă pline cu sticle şi beri.

— Nu mi-am dorit niciodată aşa ceva, deşi, văzând rezultatul, cred că a meritat. „Arăţi foarte amuzant", mi-a spus el, sprijinindu-se de blatul din bucătărie.

Ne înfruntam unul cu altul. Părea relaxat şi a continuat să acorde atenţie

fiecărei mişcări ale mele.

— Ce vrei să spui?

— Am făcut prostul.

„Îmi plac ochii tăi", a spus el degajat, ignorând întrebarea mea.

Mi-a scăpat un zâmbet prostesc. Ce era în neregulă cu acel băiat? Era un compliment care mi se spusese de sute de ori, dar în gura lui îmi dădea fiori.

„Moştenire de la tatăl meu", i-am răspuns.

— Tatăl tău… era de aici?

Am clătinat din cap.

— Era britanic. Mama mea asiatică.

— Uau… spuse el surprins. Parcă mintea lui începea să se gândească la ceva ca urmare a acestor date. Pot să întreb care este numele tău de familie?

— În Bali nu avem nume de familie. Ne dau un nume sau altul în funcţie de ordinea naşterii.

„Explică-mi asta", a întrebat el, părea cu adevărat interesat.

— În Bali, copiii sunt numiţi automat în funcţie de ordinea naşterii. De

7 1 5 5 5

exemplu, sunt copil unic, mă numesc

Nici Luh. Deşi aproape tuturor ni se dă un al doilea nume, care este de obicei ceea ce ne numeşte toată lumea.

— Te cheamă Ni Luh Nicole?

— Exact, am fost de acord. Ai fraţi?

El a clătinat din cap, când o umbră i-a venit în ochi. A fost o secundă, dar am văzut-o perfect.

— Ei bine, atunci numele tău balinez ar fi Wayan Alexander, fără nume de familie.

— Ce curios.

— Există mai multe nume pentru primul născut şi pentru fraţii care îl urmează. Wayan, Putu, Gede sau Ni Luh sunt folosite pentru primii copii. Pentru acestea din urmă, de exemplu, există Kadek sau Made. Pentru terţi, ei sunt Nyoman sau Komang…

— Deci, aveţi toţi acelaşi nume?

— Da dar nu. Numele nostru de mijloc poate fi orice. E complicat, totul vine din sistemul de caste care a fost impus în Bali în secolul al XIV-lea. Nu vrei să-ţi dau un curs de istorie, nu-i aşa?

— Ar fi foarte interesant.

Mi-a plăcut răspunsul tău. În mod normal, ori de câte ori

devenisem mai intim cu un turist, păreau să-şi dorească un singur lucru. Alex m-a ascultat, era evident că îl interesa ceea ce îi spuneam.

Deodată, am observat că mă relaxam. Nu trebuia să fie încordată, putea să-şi lase garda jos cu el. Trecuse ceva timp de când îi spusese foarte clar că vrea un sărut de la el şi nu se aruncase asupra mea. De fapt, am stat la o distanţă destul de sigură unul de celălalt. Nu ştiam dacă era pentru că observase că asta aveam nevoie sau pentru că le trata pe toate fetele la fel.

„Îmi place numele tău, Ni Luh Nikki", a spus el.

„Se pare că îţi plac multe lucruri la mine", i-am răspuns.

Mi-am recăpătat încrederea pe care o simţeam în mod normal în mine, care părea să fi dispărut complet de când l-am cunoscut pe Alex.

Ştiam că motivul a fost că băusem mai multe băuturi şi îmi plăcea să mă simt din nou ca mine. Nu am vrut să arăt ca o fetiţă. Am acceptat că experienţa mea pe anumite subiecte era destul de limitată, dar m-am întâlnit cu bărbaţi înainte şi de obicei eu eram cel care dădea lovitura. Cu el totul

5 5

era diferit…

— Merg pe frânghia strânsă între a dori să te seduc şi a nu se potrivi cu definiţia ta de băiat plictisitor.

Am râs.

— Cred că pot spune că eşti departe de a fi în această definiţie.

Apoi a părăsit masa şi s-a apropiat. Deodată, mâinile lui s-au sprijinit de fiecare parte a mesei cu băuturi, lăsându-mă în mijloc.

— Eu chiar vreau să te sărut.

am înghiţit.

— Asta ar spune un băiat prost.

„Ştiu", a răspuns el.

Am simţit că parfumul lui invadează spaţiul. Mirosea foarte bine, un amestec între aftershave şi lemongrass. A fost amuzant să-l imaginezi punându-se pe ţânţari. Alex Lenox era genul de tip care putea părea dintr-o altă lume când îl vedeai. De pe o planetă de băieţi fierbinţi zeificaţi, de exemplu. De aceea mi-a fost bine să-mi amintesc că era la fel de om ca mine şi că ţânţarii l-au muşcat la fel ca noi, ceilalţi muritori. Nu m-am putut abţine să nu râd.

— De ce râzi acum?

— Cum te descurci cu ţânţarii?

S-a încruntat.

— Îţi spun că vreau să te sărut şi îmi răspunzi cu o lovitură joasă? Mă distrez foarte rău, pentru informaţia ta.

Mi-am ridicat puţin faţa să-l privesc în ochi. Am continuat să zâmbesc amuzat. Eram foarte aproape. Buzele lor s-au întâlnit suficient de aproape încât să observ cât de groase şi apetisante erau.

„Trebuie să fii atent, mai ales dimineaţa şi seara", l-am sfătuit eu.

— Ştii cine ar trebui să fie atent dimineaţa şi seara dacă te uiţi aşa la

5 5 5 5 5

mine?

Oh, Doamne…

— Hei, iubiţi!

Nate a apărut chiar atunci. Ne-a făcut să sărim automat şi să ne aplecăm pe spate pentru a ne despărţi. Nu mi-am dat seama cât de aproape eram până când a trebuit să ne despărţim. Nate şi-a întors privirea şi l-am auzit mormăind ceva pe sub răsuflarea lui, deşi nu mi-am putut da seama ce spunea.

— Tu nu dansezi?

„Nu cu tine", i-am răspuns. Apoi am ridicat sticla cu apă la buze.

— Şi tu mă urăşti?

— Mă întreb.

„Urărea este un sentiment prea intens pentru a-l petrece pe tine însuţi", i-am răspuns.

Alex râse şi Nate părea foarte ofensat.

— Atât de intens, nu? – a spus.

Nu am avut timp să reacţionez. A luat un pahar cu apă care era pe blat şi mi-a aruncat-o în cap. Am deschis ochii gâfâind de neîncredere.

— Te omor!

Nate a fugit şi l-am urmărit ca să-i dau o bătaie bună. Oamenii s-au îndepărtat de noi, dar idiotul a fost cel care m-a prins. M-a luat şi a sărit cu mine în piscină.

L-am împins şi m-am îndepărtat de el sub apă ca să iau aer.

— Eşti un idiot sau ce e cu tine?!

— Este ură ceea ce văd ochii mei? – m-a întrebat el răutăcios.

L-am stropit cu apă în timp ce oamenii râdeau în jurul nostru. Unii chiar l-au aplaudat pe idiotul Nate. Mi-a adus în minte amintiri de când ne înţelegeam, când nu-i frânsesem inima prietenului meu. Nate

era uşor de iubit, motiv pentru care uram că mă forţase să-l urăsc.

Am observat că Alex se îndreptase spre marginea piscinei şi îl privea pe Nate cu o expresie sumbră. Am înotat spre el.

— Vrei să-i rup faţa? – a oferit el, ghemuindu-se în faţa mea.

Era complet serios. Am zâmbit.

„Îl voi păstra pe glumeţul ăla pentru mai târziu", am răspuns.

I-am dat mâna pe care mi-a întins-o să iasă din apă. Am fost tentat să-l trag şi să-l bag în piscină, dar ceva îmi spunea că cu Alex era mai bine să fiu mai atent. Încă nu ştiam care este simţul lui al umorului şi l-am văzut atât de serios şi atât de corect…

Într-o singură mişcare a reuşit să mă scoată din piscină. Afară era o adiere care îmi făcea părul pe cap. M-a rugat să vin cu el şi l-am urmat întruna din camere. A intrat în baie şi a ieşit cu un prosop pentru mine.

„Nu ar trebui să fim aici", l-am avertizat.

„Cunosc proprietarii, nu cred că ne vor spune nimic", a spus el.

Mi-a întins un prosop curat care mirosea a lavandă. Slavă Domnului că avea bikini pe sub fustă. Era înmuiat şi mi s-a lipit de corp ca pe o a doua piele. L-am surprins pe Alex privindu-mi picioarele şi când şi-a dat seama ce fac, s-a urcat să mă privească în ochi.

Eram complet singuri, într-o cameră departe de restul petrecerii. O tensiune incredibilă a început să se formeze între noi. Nu a fost rău, dar foarte, foarte bine. Unul dintre cei care îţi dă fluturi în stomac şi te face să te simţi ca şi cum ai pluti, de parcă te-ai putea ridica atât de sus de la sol încât ai putea atinge stelele. Una dintre acele tensiuni care nu poate însemna decât un singur lucru…

— Ai o întâlnire cu mine?

— M-a întrebat Alex chiar atunci. Ştiase să mă citească perfect. Poate ar fi cu o altă fată întins pe pat smulgându-şi hainele. Margot, de exemplu, era aşa. De fapt, ceva asemănător se întâmplase prima dată când ea şi Nate se întâlniseră. Şi a fost grozav, chiar am invidiat-o pentru că poate face aşa ceva, pentru că era atât de îndrăzneaţă, pentru că avea încredere… Dar nu eram genul ăsta de fată.

— Săptămâna asta îţi voi spune când voi putea…

A făcut un pas înainte. M-a prins de cot şi m-a forţat să-l privesc în ochi.

— Nimic din toate astea, Ni Luh, spuse el. Că m-a numit pe numele meu balinez m-a făcut să zâmbesc. Nu voi trece prin tortura de a trebui să aştept ca tu să te decizi din nou. Te aştept mâine cu puţin timp înainte

de apus, unde ne-am întâlnit.

Nu am putut să nu ezit câteva clipe, momente în care a profitat de ocazie pentru a-mi pune o șuviță de păr după ureche.

Mi-a izbucnit pielea de găină pe toată pielea și asta a fost suficient pentru ca să decid.

— Bine, am fost de acord. Ne vedem acolo.

Eram conștienți că acesta va fi începutul unei povești care avea să devină cea mai complicată trăită vreodată de oricare dintre noi? Era clar că nu… pentru că, atunci când îți întâlnești sufletul pereche, habar nu ai prețul pe care îl poți plăti pentru a o revendica ca a ta.

12

MAGGIE

A doua zi dimineața l-am avut pe Nate să mă aștepte la biroul hotelului. Mai aveam două cafele. Erau de la Eco Deli, cafeneaua mea preferată și el știa asta.

„Știu că nu merit o întâlnire ca atare", a mărturisit el răspicat, „chiar dacă am câștigat-o cu efort și transpirație la încheietura mâinii". Dar cred că a lua o cafea și a vorbi timp de zece minute este ceva prin care amândoi putem trece fără să ne însângerăm.

Ezita. O parte din mine se îndoia că ceea ce tocmai îmi spusese el ar putea fi adevărat. Chiar dacă câștigase pariul, știam că nu am nicio obligație să rămân cu el dacă credeam că mă poate răni prea mult. Mi – am pus sănătatea mintală mai presus de toate lucrurile și el știa că este adevărat.

— Zece minute. „Este singurul lucru pe care ți-l dau", i-am spus.

Am părăsit tejgheaua și m-am îndreptat spre canapele. A fost un mediu sigur, deși l-am ales pe cel mai îndepărtat de recepție. Nu am vrut să le dau colegilor motive să fie distrași: nu eram sigur la ce ar putea duce acea conversație cu Nate.

„Voiam să te întreb dacă putem vorbi în vila mea", a spus el, cercetând cu atenție oamenii din jurul nostru.

„Prefer să vorbesc aici", am răspuns răspicat, după ce am ezitat câteva secunde.

— Nu putem vorbi calm aici, Margot… Ți-am cerut doar zece minute.

Am fost tentat să-l trimit în iad. Am vrut să-i spun că nu are

dreptul să-mi ceară nimic, dar am văzut că tovarăşul meu mi-a aruncat o privire curioasă. Nici măcar nu începusem să vorbim şi atraserăm deja atenţia oamenilor.

— Bine, am fost de acord neconvins, dar l-am urmat în camera lui. El cunoştea foarte bine acel oraş. Ori de câte ori Nate venea pe insulă, stătea în aceeaşi cameră. A fost singurul pe care părinţii mei m-au lăsat să decorez.

Spre deosebire de restul, care urmau o linie destul de sobră şi elegantă, aceasta nu avea nicio legătură. Era mai hippie şi mai tineresc. Avea hamace atârnate de tavan, canapele crem cu perne viu colorate, plante, lămpi mari de răchită balineză şi un pat imens cu baldachin în formă de ramuri. am avut

M-am distrat foarte mult decorând-o şi Nate fusese întotdeauna fascinat de el.

— Când ne căsătorim, vreau să avem o căsuţă şi să o decoram. ca camera mea din vilă – îmi spusese cu un an în urmă.

Aveam atâtea planuri şi atâtea speranţe…

Odată înăuntru, am simţit din nou greutatea de a fi complet singur într-o cameră. În acea vilă ne culcasem pentru prima dată. Pe aceeaşi saltea, mă bucurasem de cel mai bun sex din viaţa mea. Sub acele cearşafuri şoptisem cu frică şi pentru prima dată cuvintele „Te iubesc", cu o nevoie aproape vitală de a fi nevoit să le pronunţe pentru a putea continua să respire liniştit. Chiar acolo îmi spusese că vrea să fiu mama copiilor lui: Maggie şi Nathaniel junior. În acelaşi loc în care răspunsesem că nici nu aveam de gând să le numim aşa când eram beţi.

Am simţit o durere imensă în piept. Ştiam că medicamentul pentru această suferinţă ar putea fi şi cea mai mare cădere a mea. Dar ştiam şi că nimic nu o va şterge, doar timpul, şi chiar şi atunci, era posibil să nu dispară niciodată complet.

I-am întors spatele lui Nate ca să-mi ascund sentimentele de el. Au reapărut perfid din adâncul fiinţei mele, ameninţând să mă dezvăluie.

„Nu-mi întoarce spatele, Maggie", m-a întrebat.

L-am observat foarte aproape de mine. Am închis ochii. Pentru o clipă, am simţit nevoia să mă las să cad. Am vrut să-mi permit un pic de ibuprofen pentru suflet, să pot respira fără durere, chiar dacă doar pentru câteva clipe.

— Te-am iubit, Nate, am şoptit eu foarte încet. Nu m-am întors şi

nu m-am uitat la el. Am ţinut ochii închişi, mi-a dat mai mult curaj. Am fost dispus să-ţi dau totul…

— Lasă-mă să fiu cel care îţi dau totul de data asta, Mags, a spus el foarte aproape de urechea mea.

Am simţit că căldura lui mă îmbrăţişează pe spate. Braţele lui s-au cuprins în jurul meu şi m-au tras în pieptul lui. La început corpul meu a reacţionat înţepenindu-se, dar el a aşteptat până m-am relaxat şi m-am rezemat de el. Pentru câteva clipe, mi-am imaginat că suntem din nou noi… Nate şi Maggie, iubitorii insulei.

— Lasă-mă să încerc să te aduc înapoi, şopti el din nou. Îţi promit de data asta că va fi diferit.

Acele cuvinte m-au făcut să reacţionez şi m-am despărţit de el. M-am întors cu faţa la el.

— De câte ori mi-ai spus asta, Nate?

„Mulţi", a răspuns el imediat. Nu sunt aici să mă prefac că nu s-a întâmplat. Sunt foarte conştient de toate pagubele pe care ţi le-am provocat, dar nu m-am întors fără să mă gândesc la asta cu mult timp înainte. Am fost luni de zile dorind să mă întorc, gândindu-mă la ceea ce ţi-aş spune, cum putem face lucrurile să se schimbe cu adevărat, ca asta să funcţioneze pentru amândoi.

— Nu pot, am spus. Am clătinat din cap şi am făcut un pas înapoi, deşi inima îmi bătea cu putere.

„Da, poţi", a răspuns el.

M-a urmat în timp ce am făcut încă doi paşi înapoi în încercarea de a scăpa de el.

— Maggie, trebuie să fim împreună. Trebuie să fie aşa… Nu-mi pot imagina viaţa fără tine.

„Ai avut şansa să mă ai…" am şoptit.

Lacrimile blestemate au revenit şi au căzut fără voie. Asta a stârnit ceva în Nate. M-a prins de faţă cu mâinile lui mari. Şi-a şters lacrimile, disperat să le şteargă, de parcă a le vedea era insuportabil. „Nu plânge, te rog", m-a întrebat, sprijinindu-şi fruntea pe a mea.

Mâinile lui au alergat în sus şi în jos pe braţele mele, încercând să mă consoleze. Într-un fel, cred că a vrut să ne consoleze pe amândoi… Dar apoi totul s-a schimbat.

A fost o clipă. Ne-am privit în ochi pentru prima dată şi am ştiut că suntem devastaţi. Nu ştiu cine a început sau de ce. Nu ştiu cine a făcut primul pas şi cine a făcut al doilea. Brusc, ne sărutam. Limba lui a

mângâiat-o pe a mea şi mâinile lui pe talia mea m-au apăsat pe corpul lui. Nu am fost în stare să o opresc sau să mă opresc.

Eram conştientă că toate acestea sunt greşite, dar uneori facem lucruri care nu sunt corecte. Sentimentele care ne conduc sunt mai complexe decât moralele pe care credem că le avem.

L-am lăsat pe Nate să-mi consoleze inima în cel mai rău mod posibil. L-am lăsat să mă ducă în pat. Ne-am lăsat să devenim toţi braţe şi limbi şi trupuri încolăcite.

Cu Nate descoperise cum ar putea fi sexul când iubeai şi aveai încredere în egală măsură. Sexul fără dragoste este bine de multe ori.

Dar când îţi pasă mai mult de plăcerea celorlalţi, când nu te pui înaintea ta pentru că ştii că cine te însoţeşte va avea grijă de asta… atunci apare magia.

Nu ne-am spus nimic unul altuia. Nici măcar un cuvânt. Ne lăsăm trupurile să vorbească pentru noi şi ne lăsăm să plecăm. Nu am ratat detaliul că Nate părea că nu vrea decât să mă facă pe plac. Mi-a dedicat fiecare şi fiecare mângâiere a lui cu grijă, fără să se gândească la el în niciun moment. Ştiam că este genul de băiat căruia îi plăcea să ofere plăcere, chiar a făcut-o pentru că a vrut şi nu din obligaţie faţă de cealaltă parte.

Uitasem felul în care degetele lui păreau să ştie exact unde să atingă ca să mă înnebunească, felul în care buzele lui sărutau toate petele pe care ştia că mă vor face să suspin. Corpul meu era o hartă deja explorată şi el ştia asta.

Am deschis ochii şi m-am uitat la tavanul de lemn. Era între picioarele mele şi cu gura mă gusta după atâta vreme. A trebuit să mă ţin foarte strâns de cearşaf pentru că nu s-a mişcat până nu m-a auzit ţipând.

Abia atunci s-a despărţit puţin, a luat un prezervativ din poşetă, l-a îmbrăcat şi a intrat în mine fără să mai prevadă. Mi-a acoperit-o cu gura, reducând la tăcere ţipătul care mi-a scăpat. Mi-a ţinut mâna de saltea, de parcă n-ar fi vrut să se lase. A făcut dragoste cu mine atâta timp cât a vrut. Mi-a schimbat poziţia fără ca eu să ridic vreo obiecţie. Aşa fusese întotdeauna. Mi-a plăcut că mi-a spus ce să mă îmbrac. Mi-a plăcut că m-a luat şi mi-a mulţumit în cel mai bun mod posibil.

Am ajuns împreună de data asta. A mârâit lângă urechea mea şi m-am reţinut, înghiţind strigătele de plăcere. Nu mi-a dat drumul când am terminat, m-a tras aproape de el şi s-a ghemuit la pieptul meu până

când bătăile inimii noastre au revenit la normal.

Amândoi ştiam că nu rezolvăm nimic. Am simţit amândoi că durerea va fi mai mare când vom fi despărţiţi din nou. Căzusem după trecând prin detoxifiere şi a trebuit să o luăm de la capăt. Tot ce am depăşit tocmai îl aruncăm peste bord.

Nu ştiu de unde am avut puterea să mă ridic, dar am făcut-o.

— Unde te duci? – m-a întrebat el tulburat.

Acea aură fusese creată în aer pe care niciunul dintre noi nu dorea să-l înfrunte. Ne culcasem împreună, da. Dar asta nu a schimbat nimic.

„Trebuie să mă întorc la muncă", am spus.

Mi-am luat hainele de pe podea şi am început să le îmbrac repede. Trebuia să evadez de acolo. Mai curând.

„Stai, Maggie, stai", m-a întrebat, ridicându-se din pat. M-a apucat de antebrat. Trebuie să vorbim despre ce s-a întâmplat… Trebuie să…

Aşa că a trebuit să-i spun. Trecuse mult timp să o facă.

— Sunt căsătorit, Nate, am mărturisit, simţind că mâinile îmi tremurau. E prea târziu. Îmi pare rău.

L-am lăsat acolo cu faţa ruptă şi am plecat.

13

NIKKI

În ce moment crezuse că este o idee bună să-l întâlnească pe Alex Lenox? Intru în bârlogul leilor şi cel mai probabil nu va fi uşor să ies de acolo. Dar a fost atât de… totul. Nu mai era doar ceva fizic, simţeam mult mai mult. Felul în care m-a privit, felul în care m-a tratat, senzaţia pielii lui frecându-se de a mea de câteva ori când a făcut-o…

Am oftat şi am încercat să şterg data din acea noapte din minte. Altfel, nu m-aş putea concentra pe muncă.

Am luat pastila antiparazitară a lui Batu dintr-unul din sertarele veterinarului şi l-am sunat să i-o dea. Din fericire, a fost cel care a avut gust bun. A mâncat-o fără probleme şi apoi m-am urcat pe motocicletă să mă duc să o văd pe bunica. Dimineaţa fusese grea, mai ales că mă trezisem cu o mahmureală îngrozitoare.

pregătisem nişte *jamu*. Pentru noi, a fost cea mai bună băutură medicinală făcută din ghimbir şi turmeric, deşi îmi plăcea să adaug miere şi lămâie. M-a ajutat să mă simt mai bine, dar durerea de cap a

persistat aproape toată dimineaţa. Am fost recunoscător că în acea zi singur

Ar fi trebuit să-mi predau cursurile de yoga. Dacă ar fi fost rândul meu să curăţ camerele, aş fi făcut o treabă dezastruoasă. Deşi poate l-aş fi găsit pe Alex făcând din nou lucruri murdare la duş… am şters acea imagine din cap.

Casa bunicii nu era departe de a mea sau de clinică. Cu motocicleta a durat doar vreo zece minute, dar a fost mai mult cufundat în vegetaţia insulei. Nu fusese niciodată o mare persoană de mare. Ea a preferat să stea acasă, să se roage, să pregătească ofrande, să meargă la templu şi să-şi ajute vecinii în orice fel.

Bunica mea Kuta a fost o persoană super specială. Avea deja optzeci de ani şi fiecare din riduri lui era însoţită de o poveste demnă de spus. Mi – a plăcut să iau prânzul cu ea şi să vorbesc. Deşi îmbătrânea, capul îi era încă la fel de proaspăt ca atunci când avea patruzeci de ani. Desigur, era destul de morocănos uneori.

Am ajuns la el acasă şi Batu a început să latre ca un nebun. Câinele meu avea o predilecţie deosebită pentru bunica mea… Păcat că nu a fost răsplătit.

— Din nou demonul ăla de mut?

— Am auzit-o spunând când a plecat cu mătura.

— Bunica!

— Am strigat la el, râzând.

Ştiam că nu i-ar face nimic lui Batu. De fapt, şi el era conştient de asta şi a început să alerge în cerc în jurul lui, dând din coadă. A luat totul ca pe o glumă… la fel ca şi mine.

— Ţi-am spus să nu-l mai aduci! – m-a certat.

S-a uitat la el încruntat, înainte de a intra în casă şi a ieşi cu o farfurie plină de orez şi pui pe care a pus-o pe jos pentru Batu.

— Poftim, demon, să vedem dacă poţi să taci.

Batu a lătrat de două ori fericit şi a început să mănânce entuziasmat.

— Vei avea o altă farfurie din astea pentru mine, nu?

— Tu? „Mă faci fericit”, mi-a spus, punându-şi braţele pe şolduri.

Era puţin plinuţă şi părul ei era alb, legat într-un coc jos.

— Ce am făcut acum?

— Cât timp a trecut de când ai venit cu mine să te rogi?

Mi-am dat ochii peste cap. După ce am fost crescut hindus, erau

anumite lucruri pe care trebuia să le fac, dar nu m-am simţit niciodată complet confortabil. Am avut un respect profund pentru religia mea, deşi întotdeauna fusesem puţin rebel cu regulile. Ea a fost, de asemenea, destul de sceptică cu privire la anumite aspecte religioase. Cu toate acestea, mi-au plăcut tradiţiile, chiar dacă nu le-am respectat atât de asiduu cum ar fi trebuit sau se aştepta bunica mea.

„Ajută-mă, haide", m-a întrebat.

A scos o geantă din spatele unei mici piese de mobilier pe care o avea în grădină şi mi-a spus să stau cu ea. Ea a vrut să o ajut să pregătească ofertele pentru după-amiaza aceea. Am luat frunzele de palmier pe care le pregătisem deja şi împreună am început să facem cutiile pe care le vom umple ulterior cu flori, orez, mâncare şi tămâie. Era modul nostru de a le mulţumi zeilor şi de a ne ruga pentru familiile noastre. Ofertele erau ceva care mi-a plăcut foarte mult la religie. Mi-a plăcut să le pregătesc şi să le văd pe străzile, unităţile şi casele din întreaga insulă.

— Ei bine, spune-mi. Vreo bârfă interesantă?

— M-a întrebat bunica.

M-am concentrat să creez ofrandele în formă de floare, cele mai dificile, dar era şi felul în care arătau cel mai frumos.

— Îmi poţi trece capsatorul? – a întrebat.

I-am ignorat întrebarea pentru o clipă. O parte din mine voia să-i spun că am cunoscut pe cineva, dar o altă parte din mine nu ştia dacă era potrivit să-i spun despre cineva care avea să plece în trei săptămâni.

— Unchiul tău mi-a spus ieri că vrea să te vadă, că ai dispărut.

Relaţia mea cu unchiul meu a fost ciudată, ca să spun aşa. Ne

L-am iubit mult, dar a fost prea autoritar cu mine. Am înţeles că îi pasă de mine de când eram foarte mică. Încercase să se asigure că nu mi se întâmplă nimic rău, să-mi dea cea mai bună educaţie şi să se asigure că sunt un copil fericit şi îngrijit, dar uneori… era greu să mă descurc cu el. Să o punem aşa.

„Sunt foarte ocupat cu lucrul, bunico", i-am spus fără a mai vorbi.

S-a uitat la mine. Nu mi-am dat seama decât o clipă mai târziu, când mi-am ridicat privirea şi l-am întâlnit pe al lui. Mă analiza cu o ciudată curiozitate.

— Doar lucrezi? – a întrebat el, dând aluzie la altceva.

Cum de m-a cunoscut atât de bine?

„Bunica…" am început şi am profitat de ocazie pentru a-i pune o

întrebare şi a schimba subiectul. Mama şi tata… cum s-au cunoscut?

Nu am îndrăznit niciodată să pun multe întrebări cu privire la acel subiect, mai ales că ştiam că o întrista foarte tare. În acel moment, curiozitatea a avut mai mult pe mine decât orice altceva. Trebuia să o înţeleg puţin mai mult pe mama. Voia să ştie cum a reuşit să lase totul pentru o persoană atât de diferită de ea, pentru că, în ciuda faptului că avea jurnalul ei, erau multe lucruri pe care nu le înţelegea, erau multe salturi în timp în el.

— Tatăl tău era foarte frumos, spuse el simplu.

— Vrei să spui că mama l-a observat doar din cauza asta?

— Mi-am dat ochii peste cap.

— Mama ta a vrut mereu să plece de aici, Nikki, iar tatăl tău i-a deschis uşa.

— Vorbeşti de parcă aş fi fost închis…

— Era altă dată… Lucrurile nu mai erau ca acum. În zilele noastre, voi, fetelor, vă mutaţi pe cont propriu şi faceţi ce doriţi.

Am primit atracţia cu stoicism. Trebuia să înţeleg că bunica mea avea optzeci de ani. Crescuse pe o insulă de cinci mii de locuitori şi nu plecase niciodată de aici. Îmi puteam imagina ce a însemnat pentru ea când fiica ei m-a îndrăgostit de un străin. Pentru o clipă m-am simţit rău că am empatizat cu mama. Până la urmă, eram fiica lui şi mă simţisem mereu atrasă de cultura occidentală, de bărbaţi din afară… Să fi fost moştenire genetică sau simplă încăpăţânare pentru că am vrut să merg împotriva a tot ceea ce am fost învăţat?

— Dar, bunica, tu l-ai iubit pe tatăl meu, nu-i aşa?

— L-am întrebat, pentru că ori de câte ori îmi vorbise despre el o făcuse cu afecţiune.

— Trebuia să-l iubesc… Era un bărbat care ştia să trateze şi să cucerească femeile, dar fiica mea ar fi aici cu mine astăzi dacă nu s-ar fi îndrăgostit de el. Îl voi învinovăţi mereu pentru asta.

Era greu să o aud vorbind aşa. Avea parţial dreptate, dar ar fi putut şi să se căsătorească cu cineva aici şi să moară altfel. Ce ştiu eu, căzând de pe o stâncă la o întâlnire romantică… Bine, a fost un exemplu foarte prost, dar înţelegi ce vreau să spun. Nu putem scăpa de destinul nostru. Lucrurile se întâmplă şi atât. Chiar dacă a fost foarte supărat şi rănit de parcă ţi-ar fi fost smulsă inima…

„Gândeşte-te doar că, dacă n-ar fi tatăl meu, nu aş fi aici”, i-am spus tandru.

Ochii lui mi-au zâmbit din adâncul sufletului. Ea ştia că aşa e. M-a adorat şi m-a iubit mai mult decât pe ea însăşi.

— Nu aş avea o nepoată atât de încăpăţânată şi nebună, e adevărat.

Am râs şi am continuat să o ajut cu ofrande timp de o jumătate de oră. Am tăcut, fiecare cu gândurile ei. Mă întrebam dacă făceam ceea ce trebuie, rămânând cu Alex şi începând o relaţie care avea deja o dată de expirare înainte de a începe.

În acel moment, îmi amintesc că eram motivat de curiozitate. Am vrut să trăiesc experienţe noi, am vrut să încerc cum era să te simţi liber, aşa cum au făcut Margot sau Nate. De când s-au cunoscut, au făcut ce au vrut fără să fie ghidaţi de vreun tip de regulă sau religie. În schimb, am luptat împotriva vinovăţiei şi a dorinţei de a cunoaşte acea parte din mine care încă

Nu ştiu cu toate acestea, în adâncul sufletului, mă temeam că voi ajunge să simt altceva şi apoi să rămân cu inima frântă.

Alexander Lenox a fost un om care îmi dădea timpul meu, asta era clar. Amândoi ştiam ce vom obţine din acea relaţie… şi nu era loc de a ne

5 5 5 5

Îndrăgosti sau de altceva decât să ne distrăm pentru un timp limitat.

În ziua aceea am decis să nu-i spun nimic bunicii… Şi cine ştie? Poate că dacă ar fi făcut-o, nu ar fi respectat niciodată această întâlnire. Nu aş fi început niciodată ceva care să schimbe totul pentru totdeauna. Se spune că bătea aripilor unui fluture poate provoca un uragan, nu? În acest caz cred că fluturele am fi fost eu, şi Alex, uraganul… Sau poate a fost invers?

Mai bine să nu anticipăm evenimentele.

Eram foarte nervos când am ajuns cu motocicleta în locul în care ne-am întâlnit. Când am fost de acord să mă întâlnesc, nu mi-am dat seama că ar fi fost o idee mai bună să mă întâlnesc într-un loc mai intim. Ar fi, ca în fiecare după-amiază, prietenii mei.

Dar Alex a fost înaintea gândurilor mele. Nu mă aştepta pe plajă, ci lângă parcarea motocicletelor. Era foarte chipeş… Doamne, pusese o cămaşă subţire din stofă cu dungi albastre deschise şi nişte bermude kaki. Arăta ca un prinţ englez.

Mi-a zâmbit cu ochii imediat ce m-a văzut apărând, dar

instantaneu faţa i s-a schimbat şi s-a încruntat.

— Nu porţi cască? – a întrebat el când m-am oprit lângă motocicleta lui.

„Şi stricaţi coafura pe care am făcut-o?” m-am gândit. Dar nu asta am spus.

„Nimeni nu poartă cască aici”, am răspuns, coborând de pe bicicletă şi scoţând cheile.

Îmi îmbrăcasem o fustă lungă, neagră, cu o croială care îmi arăta piciorul când m-am mişcat şi un top coral care îmi punea în evidenţă bronzul insular. El

Mi-am pieptănat părul într-o coadă înaltă, ţinută la loc cu eşarfa mamei. Mi-au căzut nişte fire pe faţă.

— Ai capete de oţel aici şi nu ştiam? – insistă el cu un sarcasm ciudat.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Sunt cu motocicleta de la doisprezece ani şi nu am purtat niciodată cască. „Şi sunt în viaţă şi bine, i-am spus să încerce să-l conving că nu se întâmplă nimic.

„Mori o singură dată, Nicole”, a răspuns el foarte, foarte serios.

— O mişcare proastă, un animal care îţi trece în cale sau o frână bruscă… şi eşti aruncat cu capul complet neprotejat. Ai muri pe loc. Asta vrei?

„Desigur că nu asta vreau”, am răspuns.

Am simţit că atmosfera devine tensionată. O să ne certam pentru prostiile astea? Alex s-a întors, s-a dus la bicicleta lui şi a apucat ceea ce am presupus că este casca lui. Era negru, unul dintre cei care au costat o avere.

„Pune-l”, mi-a ordonat el.

M-am uitat la el încruntat.

„Nu poţi să-mi dai ordine, Alex”, i-am răspuns calm, dar serios. Nu mi-a plăcut felul în care m-a întrebat.

— Vreau să te duc la cina undeva drăguţ, Nicole, şi aş vrea să mergem pe motocicleta mea, dar n-o voi face dacă nu-ţi pui casca. Îmi pare rău, nu sunt responsabil pentru nimic care ţi se întâmplă în timp ce eşti cu mine.

Părea cu adevărat supărat şi puţin furios, chiar dezamăgit. Cum ar fi putut să se încurce atât de repede şi peste o cască proastă? Am oftat şi am ridicat mâna pentru a desface coada de cal pe care mi-a trebuit

atât de mult să o creez.

— Foarte bine, am fost de acord.

M-am dus să prind casca pe care o ţinea, dar nu m-a lăsat. A făcut un pas înainte şi el a fost cel care mi l-a pus.

— E mare pentru tine, spuse el.

Jur că părea să se gândească dacă să-şi continue planul de a merge la cină acolo.

„Îmi pare bine", am spus, clătinând din cap.

M-am simţit ca Robocop. Nu purtase niciodată cască. Nu.

Spune-mă inconştient, eram, ştiu, ştiu acum, dar crescusem într-un loc în care noi, copiii, aveam voie să mergem cu motociclete din momentul în care picioarele noastre ajungeau la pământ. Pe insula mea, motocicletele erau vehiculul prin excelenţă. Până şi familii întregi s-au urcat pe ei… Erau bebeluşi pe care mamele lor i-au legănat cu mâna stângă în timp ce şi-au sprijinit dreapta de ghidon. Văzusem până la patru copii împreună pe o motocicletă… şi toţi fără căşti, evident.

Alex l-a ajustat cât a putut şi i-am simţit atingerea degetelor pe gâtul meu. Mi s-a făcut pielea de găină şi mi-am dat seama, dar nu am spus nimic. S-a aşezat pe motocicleta lui, ceea ce mi s-a părut foarte tare. Nu avea nicio legătură cu a mea, care era o chestie veche, ruginită, care trebuia reparată în fiecare săptămână. Al lui era un motociclist, mereu mi-am dorit să merg pe unul dintre ele.

Când am văzut că intenţionează să mă ia fără să-şi pună nimic pe cap, m-am simţit rău.

— Dar tu?

— Am cerut.

„Voi merge cu prudenţă", a răspuns el. M-am uitat la el neconvins. M-am simţit vinovat. Nici eu nu mă bucur de asta, crede-mă, dar fie asta, fie pierderea rezervării.

Mi-a plăcut că a pus siguranţa mea înaintea lui. Mi s-a părut un gest gânditor, dar nu a compensat cât de rău mă simţeam. Deodată, mi-a fost teamă că vom avea un accident şi că va muri din cauza mea. Nu, nu meritase să fi fost drăguţ, dar nu puteam face nimic acum. A pornit motocicleta şi m-am ţinut de spatele lui enorm. Mirosea foarte bine când m-am apropiat puţin să-l adulmec. Ce parfum ai folosi?

A scos motocicleta pe drumul principal şi s-a îndreptat spre dealuri. Ştiam toate restaurantele de acolo, nici nu a fost chiar aşa de greu, din moment ce crescusem în acel loc. Mi s-a părut adorabil că a

crezut că ar putea să mă surprindă. Amurgul era pe cale să înceapă şi Alex a continuat să conducă. Am lăsat în urmă cele mai cunoscute locuri şi cele care mi s-au potrivit ca alegerea lui pentru acea noapte.

— Eşti pierdut?

— L-am întrebat când a virat în sens invers faţă de zona rezidenţială.

Ne îndepărteam foarte mult şi ştiam că terenul din acea zonă nu era foarte stabil. Drumurile nu erau terminate şi era multă vegetaţie…

„Ştiu exact unde te duc", mi-a spus el. Mi s-a părut că am observat în tonul vocii lui că zâmbea.

Pe măsură ce am continuat să mergem înainte, am început să bănuiesc unde se duce, dar am fost surprins. Nu existau absolut niciun restaurant acolo.

Am ajuns la Old Tree când soarele a început să coboare sub orizont. M-am ţinut strâns de spatele lui în timp ce mergea prin mijlocul câmpului până când a dat peste una dintre cele mai impresionante stânci de pe insulă. Mergeam deseori acolo pentru a privi apusul, dar mi-a căzut maxilarul când mi-am dat seama că nu era atât de pustiu pe cât mă aşteptam. Acolo, chiar lângă stâncă şi cu vederi spectaculoase ale oceanului care se ciocneşte de stânci, era o măsuţă cu o faţă de masă albă şi ne aşteptau trei chelneri. Alex a oprit motocicleta şi am fost înconjuraţi de zgomotul valurilor şi a vântului.

— Asta e pentru noi? – am întrebat, copleşită.

„Acesta este pentru tine", mi-a spus el.

A aşteptat să cobor. Am făcut-o în timp ce îmi scoteam casca şi am continuat să mă uit la ceea ce mi-a pregătit. Am fost uimit. În viaţă m-aş fi aşteptat să facă atâtea probleme pentru mine. A fost foarte frumos… Poate prea frumos. Nu eram obişnuit cu acest tip de tratament şi

Nici eu nu l-am cerut. Orice loc mi-ar fi fost de ajuns. Nu eram genul de fată care avea nevoie de aceste gesturi pentru a fi fericită, dar cu timpul va trebui să învăţ că poate chiar avea nevoie de ele… Eram diferiţi şi concepţia noastră de a cuceri, a iubi şi a răsfăţa pe cineva era complet diferită.

M-am întors către el şi am văzut că era încântat să-mi dea o întâlnire romantică. Mi s-a părut un motiv suficient să sar. I-am zâmbit înapoi şi l-am lăsat să mă ghideze spre masă.

Mi-a tras scaunul ca un bun galant englez şi a aşteptat până mă

aşez înainte să se aşeze şi el. Priveliştile erau frumoase… iar mirosul lemnului

5 5 5

care fusese aprins pentru a pregăti cina umplea totul cu parfumul lui. Mi s-a făcut foame în ciuda nervilor.

— Mulţumesc foarte mult, Alex, am spus, luând şerveţelul de in alb şi punându-l în poală. Acesta este unul dintre locurile mele preferate, ştiai asta?

„Cred că este cel mai frumos loc pe care l-am văzut de când sunt aici, de aceea m-am gândit la tine", a spus el, privind *apusul*. Ţi-ar plăcea vinul?

— A schimbat repede subiectul.

Când am dat din cap, el a deschis singur sticla şi m-a servit. Chelnerul a venit şi ne-a oferit un meniu de hârtie, care am presupus că a fost făcut special pentru noi. În el aveam opţiunea de a mânca peşte sau carne, erau stridii ca apetitiv (nu le încercasem în viaţa mea) şi pâine cu aluat cu roşii, hamsii şi busuioc.

— Îţi place meniul? Nu prea ştiam ce fel de mâncare ţi-ai dori…

— Îmi place totul.

— Sclipitor. Vreau să încerc peştele. Mi-au spus că l-au prins în după amiaza asta.

„Şi eu", am spus şi l-am anunţat pe chelner.

Soarele apunea şi lăsa în urma lui un amestec de culori pastelate uimitoare. Când m-am uitat la Alex am observat că nu părea să-i pese prea mult.

cont de spectacolul natural care avea loc în faţa noastră. Toată atenţia lui era asupra mea şi am simţit fluturi în stomac. Asta m-a făcut să înţeleg cu adevărat că mă place. Tot ceea ce făcuse fusese să-mi mulţumească…

„Arăţi frumos, Nikki", mi-a spus el.

Ochii ni s-au întâlnit, timizi în distanţa mică care exista între noi. Nu ştiam ce să răspund.

— Roşiţi? – m-a întrebat atunci.

5 5

— Nu am primit niciodată atât de multă atenţie… Nu ştiu dacă o merit.

— Meritǎm tot ce ne oferă viaţa. Asta e filosofia mea.

„Îmi place", am fost de acord.

Am luat paharul, am făcut un mic toast cu el şi i-am dat o înghiţitură. Mia scăpat o grimasă.

— Nu vă place?

— Întrebă el, nemulţumit, uitându-se automat la sticlă. Mi-a fost foarte greu să găsesc vin bun aici, dar acesta este…

„Nu-ţi face griji", am întrerupt-o, „de obicei nu beau vin… Bănuiesc că este o chestiune de a te obişnui".

S-a uitat la mine o clipă, de parcă ar fi încercat să descifreze ceva.

— Câţi ani ai, Nicole? – m-a întrebat atunci.

„Nu e prea domn din partea ta să întrebi asta", am răspuns, deşi nu mă deranjase deloc.

„Ai dreptate… Am vrut doar să mă asigur că nu fac nimic ilegal", a spus el în glumă, evident. Mi-a fost imposibil să par a fi minor.

— Am douăzeci şi trei de ani, am spus. I-am urmărit reacţia, din moment ce ştiam că este mai în vârstă decât mine. Şi tu? – am întrebat automat.

Îşi trecu mâna peste bărbie… Părea gânditor.

„În curând voi împlini treizeci de ani", a răspuns el.

„Şapte ani…", am spus cu voce tare, după ce mi-am făcut rapid calculul în cap.

Am început să mă gândesc în viteză la lucrurile în care aş avea un avantaj. Dacă deja îmi făcusem griji că sunt destul de neexperimentat, de când aveam acea informaţie, totul părea să mă intimideze şi mai mult.

— E o problemă? – m-a întrebat el câteva secunde mai târziu.

Cât de important a fost faptul că ne-am distanţă de şapte ani? Nici nu aveam de gând să mă căsătoresc cu el sau ceva de genul ăsta. A trebuit să încep să centrez lovitura. Evident, din momentul în care am acceptat acea numire am ştiut la ce mă expun. Cu cineva care avea treizeci de ani şi care pleca în câteva săptămâni, nu mă puteam aştepta să încep altceva decât o relaţie pentru distracţie pură.

Dar voiam să mă distrez cu el? M-am uitat la el o secundă şi mi-a fost clar. Nu puteam să mă las purtat de ideologii pe care nu le împărtăşesc. nu am crezut

Religia pe care o învăţaseră unchiul meu şi bunica mea, am avut doar respect pentru ea. Nu m-aş putea simţi vinovat dacă, când a venit momentul, aş fi vrut să mă culc cu un bărbat în afara căsătoriei. Dar întrebarea îmi ţinea în minte… Voiam să mă culc cu el?

— Pot să vă întreb ceva? – a întrerupt el tăcerea care se formase între noi.

— Sigur, am spus.

Am băut din nou vin să văd dacă mi-ar relaxa bătăile rapide ale inimii.

— Ce crezi că se va întâmpla între noi?

Oh. Ei bine, îmi citise gândurile… în mare măsură.

Dacă am avea mai mult timp, cel mai probabil m-aş fi deranjat această întrebare. De ce trebuia definit ceva? Eram la o întâlnire şi vedem ce se va întâmpla în continuare, dar desigur… Bănuiesc că atunci când ai atât de puţin timp şi simţi o atracţie de nedescris pentru persoana care stă în faţa ta, lucrurile trebuie să fie accelerate. Sau, cel puţin, clarificaţi-le.

— De ce nu-mi spui?

— Am răspuns.

Alex îşi luă paharul de vin şi îl termină. L-a pus jos şi apoi a întins mâna peste masă după a mea. A făcut-o cu o dulceaţă de nedescris. Trebuie să recunosc că nu mi-aş fi imaginat niciodată ce mi-a spus după acel gest de dragoste.

— Vreau să te trag în fiecare zi în care am rămas până trebuie să iau un avion spre Londra, ştiind că probabil că nu mă voi mai întoarce niciodată pe această insulă.

Bum. Bum. Bum.

Am rămas nemişcat, ascultând cuvintele lui. Fusese clar şi concis: mă dorea. M-a vrut în patul lui până a plecat şi nu doar pentru o singură noapte. De fapt, voia să mă „dracu'" în fiecare seară. Doamne, nu folosisem niciodată cuvântul ăsta în viaţa mea, nici măcar în mintea mea. În schimb, ieşind din buzele ei, suna atât de incredibil de erotic…

Mi-am strâns strâns coapsele şi am încercat să nu respir. Al nostru avea o dată de expirare, nu puteam uita de asta. Am terminat şi paharul de vin. A luat sticla şi s-a întors să ne servească pe amândoi.

Am inspirat adânc înainte de a vorbi din nou.

„Să fiu atât de sincer şi clar…" am început, încercând să nu las nervii să-mi pună stăpânire pe voce. „Trebuie să ştii că vreau acelaşi lucru ca tine", am spus.

I-am văzut ochii luminându-se. Luă paharul şi îl duse din nou la buze.

„Dar înainte de a accepta", am continuat, „trebuie să ştii că sunt

virgină". S-a înecat cu vinul.

14

ALEX

Am pus paharul pe masă şi am apucat şerveţelul pentru a mă şterge gura. Mâna mi-a urcat inconştient la păr şi l-am ciufulit nervos. Nikki era virgină. Am sperat că nu mă minţise în legătură cu vârsta ei, dar nu îmi puteam imagina că era virgină la douăzeci şi trei de ani.

— Eşti în regulă? – m-a întrebat ea şi m-am uitat din nou la ea.

— La naiba, Nikki, am înjurat eu cu voce tare.

M-am simţit vinovat şi nu prea înţelegeam de ce.

— E în regulă, spuse el. Am înţeles. Vrei să petreci timp cu cineva cu experienţă…

L-am văzut lăsând şerveţelul pe masă şi s-a prefăcut că se ridică.

— Unde te duci? – l-am întrebat neîncrezător-Te rog stai jos, Nicole. Dă-mi doar un minut să-l asimilez, am întrebat eu calm.

Se aşeză din nou. Ea a fost frumoasă. Avea o frumuseţe greu de găsit, exotică şi diferită. Dar nu asta m-a lăsat fără opţiuni, ci ochii lui, privirea lui, zâmbetul lui. Era posibil să pun un zâmbet? Nu mi se întâmplase niciodată.

O doream mai mult decât orice pe lume şi nu mă simţeam atât de entuziasmată de ani de zile. Ştiam că al nostru va fi ceva sporadic, de aceea am vrut să o fac foarte clar. Nu voiam să hrănesc cu nimic din ceea ce n a-i puteam oferi, dar nu mi-aş fi imaginat niciodată că posibilitatea de a nu o putea avea mi-ar provoca un asemenea disconfort.

Acolo eram amândoi. Era virgină şi i-am spus că vreau să o trag în fiecare zi până când plec. Cum ai procedat după aceea? Ce as putea să spun?

Analizând puţin conversaţia pe care tocmai o aveam, mi-am amintit că ea nu refuzase niciodată să se culce cu mine. Pur şi simplu mă informase despre situaţia lui… Situaţie? A fi virgin a fost o situaţie? Doamne… am luat din nou paharul.

— Deoarece?

— Am întrebat atunci.

— De ce ce? – mi-a răspuns ea.

Cerul era plin de culori care se reflectau în ochii lui. Mi-au dat o altă lumină când s-au uitat la mine. Culoarea ei verde devenise aurie şi

mi-a fost imposibil să-mi iau ochii de la ea.

— Trebuie să existe o explicaţie de ce o fată ca tine nu a vrut să se culce cu nimeni înainte.

— O fată ca mine?

— Mi-a răspuns din nou cu o altă întrebare.

— Eşti frumoasă, am spus răspicat. Era adevărul pur şi asta a fost tot.

— Mulţumesc, dar decizia de a nu fi vrut să mă culc cu nimeni mai degrabă stă în ceva mai puţin banal decât a fi frumos sau nu.

— Ai dreptate, am recunoscut, deşi am înjurat puţin în interior. Îmi pare rău, nu am vrut să te jignesc.

— Nu ai făcut-o. Încerc doar să-ţi explic că uneori lucrurile nu sunt atât de simple pe cât le vezi în capul tău.

— Capul meu este complicat, nu am de gând să-ţi neg asta.

— Nu am vrut să mă culc cu nimeni până acum pentru că am crezut că vor aşteaptă căsătoria, sau măcar să fii îndrăgostit.

M-am tot gândit la ce a spus ea, am vrut să o înţeleg. Nu puteam uita că am crescut în culturi complet diferite. Aşteptarea mi se părea un gând arhaic, dar cine nu o avea uneori?

— Ai spus „am crezut". Nu mai gândeşti aşa?

— Am cerut.

Chiar în acel moment ne-au adus mâncare. Arăta foarte bine, dar niciunul dintre noi nu a făcut demersul de a începe să mănânce. Eram încă cufundaţi în conversaţie şi pierduţi unul în ochii celuilalt. Ea a privit în jos şi a început să se joace gânditoare cu şerveţelul.

— Te rog, Nicole, uită-te la mine.

„Nu există niciun gând grandios în spatele răzgândirii tale, Alex", a răspuns el, cu ochii aţintiţi la ai mei. A auzi numele meu de pe buzele lui a fost ca muzica pentru îngeri. Pur şi simplu mi-a fost creată o nevoie. Am meditat asupra ei cu mine şi am înţeles că motivele pentru care te-aş putea respinge nu au suficientă greutate pentru a face acest lucru.

Mi-ar fi plăcut să-l rog să-mi spună despre acea nevoie care tocmai fusese creată, dar m-am abţinut.

— Ţi-am spus deja ce vreau de la tine, Nikki, am spus, acum răspicat. Spune-mi ce vrei de la mine şi hai să mergem mai departe de acolo.

Şi-a muşcat buza pentru o secundă înainte de a mă privi direct în ochi.

— Vreau să mă bucur de tine, Alex, recunoscu el pe un ton mai scăzut decât a folosit până atunci. Vreau să mă duci în pat şi să mă înveţi tot ce ştii, dar vreau să ai puţină răbdare. Am nevoie să existe încredere între noi doi, să mă simt confortabil…

Să te cunoşti puţin mai bine.

Cuvintele lui s-au tot repetat iar şi iar în mintea mea. Voia să-l învăţ totul…

— Înţeleg, am spus cu deplină sinceritate. Vom merge încet, singuri

Vreau să înţelegi că timpul meu aici este ceea ce este.

— Ştiu.

Mi-a zâmbit şi am simţit că ceva despre care nu ştiam că va creşte în timp. Ceva minunat, special şi unic. Ceva care ar prelua totul şi m-ar schimba pentru totdeauna.

— Bine, am fost de acord, zâmbindu-i înapoi. Acum ar trebui să luăm cina. Am luat tacâmurile şi am început să mâncăm. Nici măcar nu aveam cinci minute bucurându-mă de cea mai bună talpă din viaţa mea când telefonul mobil al lui Nicole a început să sune.

— Îmi pare rău, spuse el, verificând numărul. „Trebuie să-l iau", s-a scuzat el şi i-am spus că nu a fost nicio problemă.

„La naiba", am auzit-o spunând după un minut, ascultând pe oricine a sunat-o. Apoi a închis.

— Ce se întâmplă?

— Am întrebat, ridicându-mă, exact aşa cum a făcut ea.

„Blackie este în travaliu", a spus el pentru informaţii.

— Cine este Blackie?

— Am cerut.

„Câinele lui Wayan", mi-a explicat el. Îmi pare foarte rău, Alex. Trebuie să plec.

— Bine, calmează-te… te iau eu.

Ea a participat ca răspuns şi a trebuit să lăsăm masa, cina şi vinul aproape neatinse. Mi-am cerut scuze ospătarilor şi le-am spus că pot pleca. Cinci minute mai târziu eram pe motocicletă, în miezul nopţii, căutând un câine care era în travaliu.

În ce moment începusem să fiu unul dintre protagoniştii acelei poveşti?

Eram în magazia casei lui Wayan, înconjuraţi de găini şi fân. Întins pe o pătură foarte murdară, era un câine negru care se distra

groaznic. Insisasem să rămân cu Nikki ca să o pot aduce mai târziu mai aproape de casa ei, dar niciodată nu m-am gândit că a da naştere unui animal.

ar putea dura atât de mult.

Era trei şi jumătate dimineaţa şi eram încă acolo. Nu era ceea ce plănuia să facă la acea oră în ziua în care ajunsese în sfârşit la o întâlnire cu Nicole. Cu toate acestea, începeam să realizez că orice în care era implicată se putea termina în cel mai puţin aşteptat mod.

„Nu trebuie să rămâi, Alex", insistase ea de câteva ori, dar îi spusesem clar că nu voi pleca fără ea.

Văzându-i munca de medic veterinar mi-a trezit un sentiment nou. Era ceva foarte asemănător cu admiraţia. De îndată ce am trecut uşa şopronului, 5 5 5 V 7

Nikki pe care o cunoscusem până atunci, zâmbitoare, relaxată şi distractivă, dispăruse pentru a deveni cineva complet profesionist şi concentrat pe munca ei. Se pare că câinele avea contracţii de trei ore, dar nu a născut niciun căţeluş.

Nikki îi spusese proprietarului că cel mai bine era să aştepte şi să o lase puţin în pace, cu luminile stinse, şi să vadă cum progresează.

„Îmi pare atât de rău", mi-a spus când a văzut că lucrurile vor dura mult. Ştiu că nu este ceea ce te aşteptai.

— Calmează-te, i-am răspuns.

Am aprins lanterna de pe telefonul meu mobil, am pus-o cu faţa în sus pe o cutie şi am căutat ceva în care să putem sta pe podea fără să ne pătăm hainele.

„Am un prosop în servietă, stai", a spus el.

A deschis servieta pe care trebuia să ne oprim să căutăm la veterinar. Împreună am întins-o pe podea şi ne-am aşezat lângă perete. Eram destul de aproape de câine încât Nikki putea să o supravegheze, dar fără să o copleşească. Câinele continua să se mişte neliniştit şi să suge pe unde aveau să iasă puii.

— De obicei faci asta des?

— L-am întrebat când ne-am aşezat de perete.

— Din păcate, există încă mulţi câini care nu sunt sterilizaţi.

Blackie aşteaptă trei căţei, încă trei pentru a-şi găsi stăpâni. Naşterile de câini pot fi complicate, mai ales când mama este mică, ca aceasta. Sper că nu trebuie să fac cezariană. Ştiu că Wayan nu îşi poate permite şi costurile pentru anestezie şi materiale chirurgicale devin din

ce în ce mai scumpe…

— Nu poţi suporta costurile nevoilor tuturor animalelor de pe insulă, Nikki.

— Ştiu, dar ce alegere am? Ar trebui să las căţeii să moară? Ar trebui să o las pe mama să moară? Ştiu că lui Wayan nu îi pasă de căţei, dar îi pasă de Blackie. Mi-a spus clar să pun viaţa lui înaintea vieţii câinilor, dar nu-i pot lăsa să moară…

Părea cu adevărat copleşită. Aş fi făcut orice pentru a-i şterge acea expresie tristă de pe faţă.

— Voi acoperi costurile operaţiei de cezariană dacă este necesar. Nu-ţi face griji pentru asta.

Şi-a întors uşor capul să se uite la mine.

— Nu-ţi spun asta aşteptându-mă să preiei conducerea, Alex, într-adevăr. Îmi pare rău dacă ţi-am dat acea impresie, nu am…

„Ştiu că nu îmi spui de aceea, nu-ţi face griji", i-am spus, observând cât de grăbită arăta cu adevărat.

Se uită înainte şi clătină uşor din cap.

— Cunosc implicaţiile pe care le are munca mea şi ştiu că ar trebui să fiu mai rece. După cum spuneţi, nu pot acoperi costurile pentru menţinerea tuturor animalelor de pe insulă în siguranţă, dar mă depăşeşte. Nu dorm liniştit ştiind că sunt animale care suferă şi că am cunoştinţele sale ajut.

— Ce te-a făcut să vrei să fii medic veterinar? – a întrebat.

Pe de o parte m-a interesat şi pe de altă parte am vrut şi să-i distrag atenţia. Intenţiona să-şi şteargă acea încruntă şi îngrijorare din ochi. S-a uitat la mine şi un zâmbet trist i-a apărut pe faţă.

„Nu este o poveste fericită", a spus el.

— Dar cu siguranţă are un final fericit dacă te-a condus să fii acolo unde eşti. Ea a zâmbit şi am vrut să o sărut. M-am gândit că asta ar trebui să fac, sărutând-o pe tot corpul. În schimb, acolo eram. Măcar Mă lăsase să stau cu ea şi continua să mă bucur de compania ei.

— Aveam unsprezece ani, dacă îmi amintesc bine. Pe vremea aceea am fost la toate piese cu bicicleta, deşi aş fi putut deja să iau motocicleta. Picioarele mele erau mai lungi decât în mod normal şi mă învăţase unchiul meu, dar mereu mi-a plăcut mult bicicleta…

— Te rog să nu-mi pui în minte imaginea unui mini-tu de unsprezece ani pe motocicletă. Ce inconştienţă.

Imaginea mi-a dat fiori. Atât de tânăr şi călare pe motocicletă…

Nu m-am putut abține să nu mă gândesc la… Dar mi-am șters automat gândurile din cap. Nu am vrut să mă concentrez pe asta în acel moment.

Nikki și-a dat ochii peste cap la cuvintele mele.

— Cum spuneam… obișnuiam să merg cu bicicleta în jurul insulei, aproape întotdeauna însoțită de cel mai bun prieten al meu la vremea aceea. Ne-a plăcut foarte mult să trecem prin porțiunea de lângă mangrove, deși în realitate unchiul meu ne-a interzis. De obicei sunt șerpi acolo, știi? Dar nu m-au speriat…

„Istoria devine din ce în ce mai sigură", am spus eu sarcastic.

— Oricum, continuă Nikki zâmbind, ne plimbam pe acolo. Brusc, a început să plouă. A fost o furtună tropicală cu drepturi depline, una puternică. Eu și prietenul meu am încercat să căutăm adăpost, dar nu era nimic acolo. Canoele le-am găsit doar de la un magazin turistic destul de abandonat. Apropo, amintește-mi să te duc într-o plimbare cu canoea prin mangrove, o să-ți placă.

Am dat din cap, zâmbind ușor. Mi-a plăcut că m-a inclus într-unul dintre planurile lui.

— Una dintre canoe din magazin a fost pusă pe un suport și

Era suficient spațiu dedesubt pentru a ne așeza amândoi. Ploua atât de tare încât nu a ajutat prea mult, dar măcar apa nu ne cădea direct în cap. Ne-am așezat acolo și am hotărât să așteptăm să treacă furtuna… Atunci a apărut.

Când a spus „el" fața i s-a schimbat și fața i s-a întunecat.

— Căra o cutie. Odată cu ploaia, nu auzeam mare lucru, dar nu aveam nevoie. Omul acela a scos trei cățeluși din cutie. Erau mici, cățeluși de nu mai mult de câteva săptămâni. Îmi amintesc că când i-am văzut aproape că am fugit să-i mângâi… Dar înainte să pot mișca un singur mușchi, acel bărbat i-a prins și i-a aruncat fără ceremonie în râu. Apoi s-a întors și s-a întors pe drumul în care venise. Îmi amintesc că am înghețat pe loc. am fost îngrozit.

— Din cauza furtunii, nivelul marii se ridicase în zona răului și se vedea ca curentul se mișca rapid. Chiar dacă eram mică, știam deja cât de periculoși pot fi curenții de apă într-un asemenea loc, dar nu-mi păsa. Nu m-am gândit nici măcar o secundă. Am ieșit de sub canoe, am alergat spre râu și am sărit înăuntru ca să-i salvez.

„Nicole…" am început să spun, nu-mi venea să cred ce îmi spunea.

— Știu, spuse ea. Știu că a fost o nebunie. Știu și că aș fi putut să mor, aproape că am murit, dar nu am putut să plec. Ceva s-a rupt în mine

când am văzut cățeii aceia în apă… Cred că a fost prima dată în viața mea când am înțeles că nu toți sunt buni, că sunt oameni răi, oameni cu adevărat răi.

Am observat că acea amintire de acum mulți ani încă îl doare.

— Ce s-a întâmplat?

— Am cerut.

— Am reușit să salvez doar unul.

— Privirea i s-a întors spre Batu, care moțea în prezent în fața noastră-Curentul i-a dus pe ceilalți. Mai am în cap amintirea capetelor care ies din apa, disperat să respire. Cine poate face așa ceva? Cum poți să ai atât de puțină inimă încât să iei trei cățeluși și să-i arunci în râu să se înece?

5 5 5

— Din păcate, lumea este plină de fii de cățea, Nikki.

— L-am prins strâns pe Batu și nu l-am lăsat niciodată. Din această cauză, era aproape imposibil să înoți împotriva curentului. Era atât de înnorat, încât părea că era amurg. Prietenul meu alerga lângă râu țipându-mi numele disperat. Dacă n-ar fi fost ea, dacă ar fi fost singură în acea după amiază, nu ar fi supraviețuit pentru a spune povestea. Ea m-a salvat. Mi-a întins o creangă, pe care am reușit să o prind chiar înainte ca curentul să mă ducă în ocean. L-am întins mai întâi pe Batu, apoi l-am luat de mână și a reușit să mă scoată din apă.

„Doamne Dumnezeule", am exclamat, uluită.

— A fost ultima dată când a venit cu mine să meargă pe bicicletă. Din acea zi, n-am mai întâlnit-o niciodată, nu a vrut să mă mai vadă niciodată. Bănuiesc că a fost foarte înfricoșător și eram o fată foarte nesăbuită, nu-mi plăcea să urmez regulile. Când am luat bicicletele și ne-am întors acasă, ea nu a încetat să plângă toată călătoria. Mi-a spus iar și iar că am fi putut muri, eu pentru că sunt prost și ea pentru că m-a ajutat.

— Plângeam și eu, dar nu de frică, ci pentru cei doi cățeluși pe care nu reușisem să-i salvez. În acea zi am decis că voi face tot ce-mi stă în putere pentru a ajuta animalele neajutorate. În acea zi am decis că pe viitor vreau să fiu medic veterinar.

Și-a ridicat privirea de la Batu și a fixat-o asupra mea. Ochii lui străluceau de umezeala care tocmai se formase în ei. Am înțeles că asta era cu adevărat vocația lui. Deci, nu m-am putut abține. Mâna mea s-a mișcat singură până i-a acoperit complet obrazul drept. Ochii ni s-au

blocat şi am ştiut că o să o sărut. În acel moment. În acest loc.

M-am apropiat de ea încet. Voiam să-i gust gura, dar nevoia de a mă umple cu parfumul ei m-a învins mai întâi. Mi-am îngropat capul în gâtul lui şi

Am inspirat aroma pielii ei. Mirosea a mare, eucalipt şi margarete.

Am închis ochii bucurându-mă de asta, de parcă ar fi fost un moment care s-ar putea să nu se mai repete. Mi-am pus buzele pe pielea moale a lobului lui stâng şi l-am simţit reacţionând la atingerea mea. Nikki scoase o respiraţie mică şi tremurătoare. Apoi, mi-a fost clar… Atunci am ştiut că acea fată va fi căderea mea.

cincisprezece

NIKKI

Ochii mi s-au închis instinctiv. Pielea mea a răspuns în cel mai primar mod vreodată. M-am gândit că nu va fi nimic mai interesant în lume decât să-i simt gura pe gâtul meu, în timp ce nasul lui mă peria uşor în timp ce îmi inspira aroma…

M-am ţinut de umerii lui în timp ce buzele lui au început să-mi sărute pielea, de la urechea stângă până la umărul meu gol. Am observat că sfârcurile mele se întăresc pe ţesătura topului pe care îl purtam şi mi-am spus că am ales o zi proastă să nu port sutien.

Doamne, gura lui era raiul pe pielea mea. Am înţeles atunci că eram pierdut. Am oftat când limba lui a periat uşor, ca mângâierea unei pene, o pată de pe gâtul meu despre care nu credeam că mă poate entuziasma în acest fel. Nu ştiam dacă corpul meu sau persoana care îl săruta a primit acel răspuns. Nu a fost prima dată când m-au sărutat, dar a fost prima dată când cineva a reuşit să mă entuziasmeze atât de mult cu atât de puţin.

Alexander Lenox ştia ce face. Avea să-şi joace toate cărţile pentru a obţine ceea ce îşi dorea, nu era nicio îndoială în acest sens. Mâna lui a urcat pe spate până îmi ajunge la gât. Mi-a tras uşor coada de cal pentru a găsi mai mult spaţiu şi mai multă piele la îndemâna lui. Am deschis puţin ochii când i-am simţit respiraţia pe obrazul meu. Era foarte aproape de gura mea.

— Habar n-ai cât de mult te vreau, Nicole, spuse el cu vocea aceea răguşită, încărcată de emoţie.

Mi-a plăcut prea mult că am reuşit să-l entuziasmez şi pe acel bărbat. A fost un sentiment de putere. Mâna i-a urcat pe trunchi şi am îndrăznit să-i desfac primii nasturi ai cămăşii. Voiam să-l ating… Muream de nerăbdare să simt abdomenul pe care ştiam că îi are sub atingerea pielii mele.

Alex a închis ochii pentru un moment când degetele mele au reuşit să-i deschidă complet cămaşa şi i-au aterizat pe burtă. Era la fel de dur pe cât mi-am imaginat.

— Dacă mă vrei atât de mult, de ce nu m-ai sărutat încă?

— Am îndrăznit să-i spun pe un ton al vocii pe care nu l-am recunoscut ca fiind al meu. Aşa suna vocea cuiva când erai nervos, emoţionat şi anxios în acelaşi timp?

Alex mi-a luat obrazul în mână şi m-a forţat să-l privesc în ochi.

— Mi-e teamă să încep şi să nu mă pot opri.

Sângele îmi bătea sub vene atât de frenetic încât îmi puteam auzi chiar bătăile inimii. Mi-am închis ochii pentru a absorbi momentul fără distrageri. Tocmai când gura lui a coborât să mă sărute, exact când buzele noastre se periau uşor, uşa şopronului s-a deschis cu un zgomot puternic.

Am sărit amândoi în spate speriaţi. lătră Batoo când se ridică. M-am uitat spre intrare. Wayan tocmai ne întrerupsese.

— S-au născut căţeii?

— Mă întreb.

S-a oprit pentru câteva clipe prea mult asupra lui Alex. M-am făcut deoparte să-l verific pe Blackie.

— Încă nu… dar nu ar trebui să dureze mult, am răspuns eu, cu vocea mea puţin agitat.

— Vrei să stau aici? – a întrebat Wayan în Bahasa, a vrut doar eu să-l înţeleg. A continuat să se uite la Alex.

Am clătinat din cap.

— Nicio problemă. Este prietenul meu.

Wayan părea să vrea cu adevărat să spună ceva, dar în cele din urmă a închis uşa şi a plecat. Am înjurat în timp ce m-am ridicat şi mi-am făcut praful de pe fusta. Alex s-a ridicat şi m-a întrebat ce se întâmplă.

„Nimic…” am răspuns, apropiindu-mă de Blackie. Doar că oameni ca Wayan pot fi… un pic de modă veche, ştii? Nu cred că a fost foarte fericit că ne-a găsit…

— Pe cale să sărut?

— A terminat propoziția pe care nu reușisem să o formulez complet.

— Exact, am răspuns. M-am înroșit când m-am oprit să-l ascult pe Blackie. „Cred că îi voi da niște oxitocină", am spus cu voce tare, deși chiar vorbeam singur.

Alex a stat deoparte în timp ce am ajutat câinele să nască primul ei cățel. Pe lângă injectarea unei substanțe pentru a mări durata și frecventa contracțiilor, a trebuit să-mi introduc puțin degetele pentru a acomoda cățelul și a facilita expulzarea acestuia. După vreo treizeci de minute, a ieșit primul.

— Vrei să o vezi?

— L-am sunat încântat pe Alex.

— Nu cred, spuse el fără să se apropie.

„Nu fi prost", am batjocorit eu zâmbind.

— Cagueta nu este cuvântul. Aș prefera să fiu teamă, îmi face puțin rău.

I-am aruncat o privire murdară și el și-a ridicat mâinile ca în semn de capitulare.

— Acum, pentru că ai fost atât de insensibil și de prost, te vei ocupa de curățenie la următorul câine care iese, am spus.

— Chiar m-ai numit prost?

— Mă întreb.

Am fost surprins când a venit și a îngenuncheat lângă mine în timp ce vorbea. Eu eram însărcinat să frec ușor spatele cățelușului cu un prosop, până când a deschis gura și m-a lăsat să-l curăț. L-am așezat lângă mama și am văzut-o cum începea să-l sugă insistent.

„Este extrem de mic", a observat Alex.

— Există ceva mai frumos decât asta?

— Am cerut.

Era încântată uitându-l pe cățelușul care se ghemuiește sub mama lui, căutându-i căldura. Din fericire, următorul nu a întârziat să iasă. De data asta cu greu a trebuit să intervin. Un cățeluș alb cu pete negre a fost ajutat de contracțiile mamei sale.

„Trebuie să-l freci așa și să-i deschizi gura ca să poată respira", i-am spus lui Alex.

În ciuda reticenței sale anterioare, a făcut ceea ce i-am cerut. Mi-a plăcut să văd că măcar încearcă, deși chipul lui dădea clar că nu era

foarte încântat de asta.

„Cred că am demonstrat deja că nu sunt un prost, aici", a spus el, întinzându-mi cățelul.

I-am terminat de curățat gura și l-am așezat lângă mama lui.

— A mai rămas doar unul, am spus. Am ridicat privirea și l-am întâlnit pe al lui.

— Ești extraordinar, știi asta? – mi-a spus.

— Pentru că ai adus cățeluși pe lume?

— Am zâmbit.

— Pentru că ai făcut-o prioritatea ta.

Mi-a plăcut foarte mult că îl prețuia… Mai ales după ce am venit dintr-o tentativă de relație cu cineva care era revoltat că viața mea era dedicată animalelor.

Din fericire, nașterea nu a fost mai complicată, al treilea cățeluș s-a născut la fel ca și ceilalți. Nu am avut nevoie de operație cezariană și nici

5 5 U 5 5

nu am avut de suferit de vreun cățeluș mort imediat după naștere. Din păcate, acesta din urmă a fost ceva care s-a întâmplat foarte des.

Pe la cinci dimineața, am lăsat-o pe mama epuizată cu cățeii ei. După ce i-am spus lui Wayan că totul a fost perfect, am putut în sfârșit să ne odihnim.

Alex și-a oprit motocicleta la mine acasă și a privit-o curios.

— Locuiești aici? – a întrebat.

S-a uitat la casa mea umilă, de care eram foarte mândru, de altfel. Arăta mai degrabă ca o casă în copac, dar pentru mine a fost rezultatul multor eforturi și economii.

— Da, am spus.

M-am întors către el când am ajuns la scările abrupte care duceau la ușa mea. Am urcat câteva trepte și am fost puțin deasupra lui. Aveam o dorință incredibilă să-i mângâi părul. Părul îi era puțin dezordonat după atâta agitație și vânt de la motocicletă.

„Este ușor de dedus că încă nu sunt invitat să vin", mi-a spus el cu un zâmbet pe jumătate.

Doamne… am vrut să urce, bineînțeles că am făcut-o, dar încă nu eram pregătit. El știa asta.

„Aș putea să-ți cumpăr o cafea… dar nu cred că asta vrei", i-am

răspuns, coborând o treaptă.

Mâinile lui m-au prins uşor de talie şi m-au tras spre el.

— Orice lucru care te include în ecuaţie este un plan.

apetisant… – mi-a şoptit el pe buzele mele.

Eram foarte aproape, nasurile aproape atingându-se şi respiraţia din gura lui îl mângâia pe a mea.

— Să te sărut în lumina unei noi zile ar fi ceva foarte romantic, nu crezi?

— Încă nu s-a făcut zori şi lasă-mă să-ţi spun, nu m-am gândit niciodată că vei fi genul ăsta de om, Alex Lenox.

— Am zâmbit.

— Ce fel de om? – a întrebat el, despărţindu-se puţin şi privindu-mă în ochi.

— Destul de romantic, am spus.

Mi-am lăsat mâna să facă tot ce a vrut. Degetele mi-au trecut prin părul lui şi am simţit cum electricitatea curgă prin braţul meu. Mâna mi-a coborât până la ceafă şi acolo a rămas… aşteptând.

— E uşor să fii cu tine. Ştii de ce? – m-a întrebat şi am clătinat uşor din

5 5 5 5

cap Pentru că îmi place să vă contrazic gândurile şi ştiu că nu este ceea ce vă aşteptaţi. Nu-mi place deloc să fiu previzibil, Nikki, şi cu tine… vreau ca totul să fie diferit.

Şi chiar aşa, m-a sărutat. Buzele lui s-au izbit de ale mele. Nu a avut răbdarea să aştepte şi limba lui şi-a făcut loc prin gura mea până a găsit-o pe a mea, începând un dans cât se poate de erotic.

Cu acel sărut, m-a împiedicat să mă pot gândi la orice altceva, nici măcar la ce a vrut să spună cu acea ultimă propoziţie. Mâinile lui m-au tras spre el, iar ale mele l-au prins pe falca, închizând micul spaţiu dintre noi.

A fost un sărut incredibil, unul dintre acelea pe care ţi-ai dori să dureze ore întregi. Genul care te face să tai respiraţia pentru că este plin de nuanţe. A fost un sărut plin de dorinţă, dar în acelaşi timp ceva mai mult, deşi în acel moment niciunul dintre ei nu era conştient de asta.

Amândoi am ajuns să avem buzele uşor umflate şi strălucitoare. Asta m-a excitat mai mult decât aş recunoaşte vreodată cu voce tare.

— Noapte bună, Nicole, spuse el făcând un pas înapoi. Chiar dacă au mai rămas doar câteva ore până în zori", a adăugat el, privind spre

ocean și priveliștile sale incredibile.

— Mulţumesc pentru seara asta, am spus.

L-am văzut punându-și casca și urcându-se pe bicicletă. Înainte de a-și lăsa viziera în jos, mi-a făcut cu ochiul și apoi a plecat. M-am lăsat jos și m-am așezat pe trepte.

„Dumnezeule… Unde mă bag?"

Am putut dormi doar câteva ore. Cursurile mele de yoga începeau la șapte dimineaţa, așa că, când am oprit ceasul deșteptător, m-am dus direct la duș să mă trezesc și, cu toată durerea din trup, m-am îmbrăcat pentru a face faţă unei noi zile.

A fost o surpriză plăcută să-mi găsesc motocicleta parcată chiar în faţa scărilor casei mele, deși nu m-am bucurat atât de mult să văd că de ghidon atârna o cască roșie strălucitoare. Credeai că o voi purta?

Într-un act de rebeliune și imaturitate, l-am pus pe scaun și am urcat. Cel puţin știam că mai am puţin timp să ajung la prima mea clasă, din moment ce nu mai trebuia să merg pe acolo.

Am decis să trec pe la Mola Mola pentru o cafea rapidă. Când am ajuns, erau câţiva oameni care luau micul dejun, dar orele de vârf nu începeau pentru încă o oră și ceva. Oamenii de pe insulă obișnuiau să se trezească destul de devreme, dar existau niște limite, deși, bineînţeles, trebuia să le ignor.

Am fost surprins să-l găsesc pe Nate acolo. Se uita la o ceașcă de cafea aburindă și părea foarte răvășit. Nu mai avusesem ocazia să vorbesc cu Maggie de la petrecere, dar din privirea de pe chipul lui Nate, lucrurile nu puteau să meargă bine între ei doi.

Niciunul dintre prietenii mei nu lucra dimineaţa, așa că i-am cerut fiului proprietarului un cappuccino. Apoi m-am așezat la o masă departe de Nate. Nu aveam chef să vorbesc cu el, dar m-a văzut. Părea să se gândească câteva minute și, în cele din urmă, și-a luat ceașca, s-a ridicat și a venit să stea cu mine.

— Te superi dacă mă așez?

Aș fi putut să spun da, dar nu am fost suficient de vrăjitoare ca să-i fac asta.

Am indicat cu un gest al mâinii scaunul din faţa mea.

— Ce mai faci, Nate? – am întrebat din simplă politeţe.

„Am avut zile mai bune", a recunoscut el.

M-a privit cum amestecam cafeaua cu grijă. Părea nervos, de parcă s-ar fi gândit cu atenţie care vor fi următoarele cuvinte:

— Pot să vă întreb ceva?

— Ai stat aici pentru asta, nu-i așa?

— Nu, Nikki. Chiar dacă nu crezi, simt o afecţiune cu totul specială pentru tine… Te apreciez foarte mult. Ne cunoaștem de câțiva ani. Știu că m-ai urât de cele mai multe ori, dar am multe amintiri speciale cu tine. Firma ta a fost cu siguranţă necesară pentru ca ei să fie așa.

„Nu te urăsc, Nate…" M-am oprit din amestecat cafeaua și am pus lingura pe farfurie. Cred că ai făcut o mare greșeală revenind aici.

— Nu am de gând să mă cert cu tine despre asta, încuviinţă el, dând din cap, mai ales când am aflat că Margot este căsătorită.

M-am oprit din băut și am așezat ceașca pe farfurie.

— Cum tu…?

„Mi-a spus ea", a recunoscut el, atent la reacţia mea. Având în vedere aspectul feţei tale, va trebui să presupun că nu a minţit.

Am înjurat în interior și am clătinat ușor din cap.

— N-am minţit, Nate, îmi pare rău…

Am încetat să vorbesc imediat ce am spus-o pentru că adevărul era că nu am simţit asta. Băiatul acela îi rănise foarte mult pe cel mai bun prieten al meu. Merita să fie fericită cu cineva care o iubea cu adevărat, deși…

— Cine e?

— A vrut să știe.

— Maggie nu ţi-a spus?

— Am deschis ochii surprins.

Nate părea să devină nervos.

— Nu… A aruncat bomba mai târziu… După… se bâlbâi el. Am așteptat să continue, dar a tăcut. E mai bine ca Margot să-ţi spună", a adăugat el.

Am dat din cap în tăcere, deși eram plin de curiozitate. Ce făcuseră?

— Nate, nu cred că este rolul meu să-ţi spun cine…

— Spune-mi numele ei, Nikki, spuse el cu o voce răgușită. Am crezut că e în pragul lacrimilor. Trebuie doar să-i știu numele naibii.

Amândoi știam că nu este atât de simplu. Nimic nu a fost când a fost vorba de Nate și Maggie. Absolut nimic.

— Nu cred că e locul meu să-ţi spun, Nate, am repetat.

— Îmi pare rău, dar va trebui să vorbești cu ea despre asta, am adăugat.

Când m-am trezit să merg la muncă, am văzut durerea pe care tocmai iau provocat-o cuvintele mele. Dar la ce se aştepta Nate? Maggie luase o decizie bună, cel puţin asta mi-am spus în interior.

Am reuşit să supravieţuiesc dimineţii datorită a patru cafele şi a unei băuturi energizante pe care nu aş recunoaşte niciodată că le-am băut. După cursurile de yoga, am trecut să văd căţeluşii lui Blackie, care se descurcau de minune, şi am tratat câteva animale la clinica veterinară. Apoi am decis să trec pe la casa unchiului meu, deşi era mai degrabă un ordin de la el când mi-a trimis un mesaj să-mi spună că vrea să mă vadă.

Relaţia mea cu unchiul meu Kadek a fost bună, atâta timp cât am făcut exact ce a vrut el. Dar de când am devenit independentă, nu mai fac multe dintre lucrurile pe care le aştepta el. Nu am înţeles că nu mai sunt fată, asta era desigur. Uneori, modul lui exagerat de a mă supraproteja a realizat opusul a ceea ce intenţiona şi pe deasupra ne-a făcut să ne distanţăm unul de celălalt.

Am înţeles perfect că după moartea părinţilor mei devenise protectorul meu. La urma urmei, el fusese figura paternă pe care nu reuşise să o aibă niciodată. Pe scurt, parcă era tatăl meu, dar uneori trecea prin trei oraşe şi caracterul lui nu era uşor de înfruntat.

Când m-am oprit în faţa casei lui, eram destul de conştient că exista un motiv special pentru care mă chemase acolo. Vorbind clar, eram sigur că nu era pentru a mă felicita pentru nimic.

— Bună ziua? – am spus eu în faţa uşii lui deschise. Batu lătră de parcă ar fi vrut să-şi clarifice prezenţa.

— Nicole?

— Am auzit vocea familiară a unchiului meu din interior-Se întâmplă.

Îmi spusese Nicole, asta nu putea însemna nimic bun.

Casa unchiului meu, ca orice casă tradiţională balineză, era împărţită în mai multe camere care se deschideau spre o terasă interioară. În taraba mică din stânga intrării, se afla un mic templu cu faţa spre vulcan. Unchiul meu era ghemuit în faţa grădinii lui preţioase, pe care o îngrijea cu grijă. Când m-am apropiat, el a continuat să lucreze fără să se întoarcă spre mine.

— De ce crezi că te-am sunat?

— Vorbea pe un ton serios, prea serios chiar şi pentru el.

— Nu ştiu, omule.

A lăsat jos lopata mică şi s-a ridicat cu faţa spre mine. Spre deosebire de mine, unchiul meu avea mai puţin de cinci picioare înălţime. Era mai scund şi mai slab; Avea părul închis la culoare şi pielea brună. Era chipeş şi mereu mă întrebam de ce nu s-a căsătorit niciodată sau nu a avut copii.

— Wayan mi-a explicat ce s-a întâmplat aseară la el acasă.

— Ţi-a explicat că i-am ajutat câinele să nască trei căţei la trei dimineaţa?

— Am răspuns cu o întrebare, dar înăuntru blasfeam împotriva blestematului Wayan.

Unchiul meu a tăcut câteva secunde şi a reuşit să mă facă nervos.

Asta e tot ce ai făcut?

Mi-am muşcat interiorul buzei, gândindu-mă.

— M-a însoţit un prieten.

— Ce prieten? – a întrebat el, cu vocea întărită.

— Numele lui este Alex, e prieten cu Nate Olivieri. Ambii vor fi pe insulă pentru câteva săptămâni…

— Nate Olivieri? Nenorocitul care a abandonat-o pe prietena ta Margot?

— Am întrerupt eu.

La dracu'. Poate că ar fi fost o idee mai bună să ascunzi detaliul de Nate. Nu a fost o scrisoare bună de prezentare.

— Alex nu are nimic de-a face cu Nate, omule. Noi doar…

— De cât timp îl cunoşti?

— Mă întreb. „Au sosit acum câteva zile…" am ezitat.

— Şi ai deja încredere să-i spui „Alex"?

— Ei bine, mă prezint tuturor ca Nikki, nu ca Nicole…

Unchiul meu a clătinat din cap şi s-a uitat la mine câteva clipe.

— Nu se va întâmpla, Nicole, spuse el răspicat, privindu-mă direct în ochi.

— Ce vrei să spui?

— Am răspuns. Îmi dădeam seama că începeam să mă enervez.

— Nu ieşi cu un britanic. Nu-ţi vei pierde timpul să cunoşti cineva care să plece şi să-ţi rupă inima.

— Omule, e doar un prieten!

— Tu şi un prieten te faci pe întuneric în casele altora?!

— Nu ne sărutăm…

M-am îndepărtat de unchiul meu şi i-am întors spatele. Era o

minciună, deşi nu despre sărutul în faţa lui Wayan. O făcusem mai târziu la uşa casei mele, dar nu aveam de gând să-mi divulg viaţa privată în faţa nimănui. Ceea ce am făcut sau nu am făcut a fost treaba mea.

— Ţi-am permis să ieşi cu Jeremy pentru că viaţa lui este pe această insulă. Mi-a fost greu să o fac, dar am înţeles ce ai văzut la el. Acesta este un lucru şi altul foarte diferit este că începi o relaţie…

— Ce relaţie, omule?

— L-am întrerupt şi m-am întors să-l înfrunt din nou.

— Nu vorbi despre ceva ce nu ştii sau ai înţelege vreodată. Crezi că nu ştiu că Alex va fi plecat în câteva săptămâni? Crezi că vreau să-mi pierd timpul? Nu e nimic între noi! Suntem doar prieteni!

Unchiul meu m-a ascultat cu atenţie, fără să mă întrerupă. Apoi a vorbit cu severitate:

Nu mă îngrijorează la fel de mult cum mă minţi în mod deliberat pe cineva pe care abia l-ai întâlnit, Nikki.

— Acum sunt mai în vârstă, omule.

— Crezi că eşti, dar habar nu ai cu ce te confrunţi dacă te decizi să începi o relaţie cu un străin.

— De ce îţi pasă atât de mult?! Nu ar fi prima dată când cineva de aici se îndrăgostește de cineva din afară. Uită-te la mama mea!

— Şi uite cum s-a terminat! Mort!

Nu ar fi trebuit să fac un exemplu mamei mele.

— Că au suferit un accident de avion nu a fost vina tatălui meu! Unchiul meu a făcut un pas înainte, furios pentru că nu-l văzusem niciodată.

— Tatăl tău a insistat să-ţi ia mama de aici şi din cauza lui au murit

5 5

amândoi!

Am făcut un pas înapoi. Nici unchiul meu şi nici nimeni nu vorbiseră vreodată de rău despre tatăl meu în faţa mea. Nu.

— Cum poţi să spui aşa ceva?

— Am cerut. Vocea mi-a căzut împotriva voinţei mele.

— Sunt multe lucruri pe care nu le ştii sau nu le înţelegi, Nicole. Voi decide când este timpul să îţi explic, dar deocamdată o să-ţi spun doar un lucru: stai departe de acel turist.

— Şi dacă nu o fac? – am răspuns eu încrucişându-mi braţele.

Unchiul meu s-a uitat la mine, a tras adânc aer în piept şi a vorbit

din nou.

— Tu, mai bine decât oricine, ştii ce sunt capabil să fac pentru a-mi proteja familia. Nu mă face să merg la asta, Nicole. Amândoi ştim că nu ar fi corect pentru el.

Nu a spus nimic altceva, mi-a întors spatele şi a intrat în camera lui. M-a lăsat acolo, perplex, furios şi… speriat?

16

NIKKI

Nu m-am dus la *apus* în acea zi, deşi erau şanse mari să mă aştepte Alex. Am avut multe de gândit. Deşi mi-ar fi plăcut să mă tăvălesc în problemele mele, pe la şapte după-amiaza mi-a bătut cineva la uşă. Când l-am deschis, am văzut că este Margot. S-a aruncat în braţele mele şi m-a îmbrăţişat strâns, plângând.

— Maggie, ce se întâmplă? – am întrebat, mângâind-o pe spate pentru a încerca să o consolez.

Cel mai bun prieten al meu s-a îndepărtat de îmbrăţişarea mea. A intrat în casa mea şi s-a aşezat pe pat. Cu ochii înlăcrimaţi, mi-a cerut să fac o nebunie. Mi-a cerut să plec. Am încercat să argumentez cu ea, dar abia m-a lăsat să spun un cuvânt când a început să implore:

— Te rog, dacă m-ai considerat vreodată cel mai bun prieten al tău, te rog, vino cu mine.

— Dar unde mergem?

— Am întrebat, încă.

— Pleacă de aici, oriunde. Trebuie să plec. Nevoie.

„Să fugi de problemele tale nu le va face să dispară", i-am amintit.

— Ştiu, dar nu am curajul să le înfrunt. Mi-e frică, Nikki. Totul mă îngrozeşte şi simt că cad într-o groapă fără fund. Trebuie să pun totul în pauză, trebuie să mă îndepărtez de el pentru a-l privi cu perspectivă. Înţelegi?

Bineînţeles că a înţeles-o. Cu toţii ne-am simţit aşa la un moment dat, ne dorim să evadăm, să fugim, să ne ascundem capul sub pernă şi să închidem strâns ochii.

— Spune-mi ce s-a întâmplat cu Nate, Maggie.

Prietena mea a clătinat din cap şi lacrimile au început să-i cadă pe obraji. M-a întristat să o văd aşa. Maggie era o fată puternică şi fericită. Era o femeie care avusese mereu energie şi o dorinţă infinită de

a face lucruri, de a râde, de a face nebunii…

M-am apropiat de ea, m-am aşezat lângă ea şi i-am pus un braţ în jurul umerilor.

„Am fost proastă", a spus ea, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

— Cu siguranţă nu este o problemă atât de mare.

Maggie s-a uitat la mine. Şi ştiam asta. Nu trebuia să fii Einstein ca să ştii asta, deşi ea a mărturisit-o cu voce tare:

— Ne-am culcat.

Am dat din cap.

— Când l-am întâlnit pe Nate azi dimineaţă şi m-a întrebat despre soţul tău, mi-am dat seama.

— Ştii cine este?

Am clătinat încet din cap.

„Nu, dar vei şti în curând", i-am spus. Trebuie să-i spui, Maggie. Nu mai poţi amâna. El ar trebui să ştie şi ar trebui să ştie asta pentru tine.

— Nu-ţi datorez nicio explicaţie, Nikki, niciuna! – spuse ea furioasă. S-a despărţit de mine şi a început să se plimbe nervoasă prin cameră.

— Bineînţeles că nu, dar acum e aici şi l-ai implicat din nou în viaţa ta. Când va afla că nu va fi uşor, Maggie. E mai bine să nu-l prinzi pentru surprinde.

Nici nu voiam să-mi imaginez chipul lui Nate când a aflat cu cine s-a căsătorit cel mai bun prieten al meu. Troia ar arde. Dacă sunt sincer, nu am vrut deloc să fiu prins la mijloc.

— Nu ar fi trebuit să-l părăsesc… N-ar fi trebuit să mă culc cu el, dar… La naiba, când e prin preajmă nu pot să mă gândesc.

— Ei bine, nu. Nu ar fi trebuit să o faci, dar ai făcut-o. Acum depinde doar de tine să faci lucrurile corect. „Maggie…" S-a uitat la mine când m-am oprit o clipă. Nu fi ca el… Nu răni gratuit, pentru că asta vă poate răni pe amândoi.

Prietena mea cea mai bună a oftat, s-a aşezat din nou lângă mine şi şi-a sprijinit capul pe umărul meu.

— De ce eşti atât de înţelept? – m-a întrebat şi am râs.

— Pentru că vând sfaturi, dar nu le am pentru mine.

— Nu sunt de acord. Aceste lucruri nu ţi s-ar întâmpla. Nu te-ar ridica în picioare după ce ţi-au cerut să te căsătoreşti cu ei. Nu te-ar minţi în mod deliberat. Nimeni nu te-ar răni pentru că eşti… Eşti ca

Tinkerbell, la naiba. Eşti fata dulce pe care cineva doreşte instinctiv să o protejeze.

Am ascultat-o cu atenţie şi am fost de acord cu unele dintre argumentele ei, dar nu sută la sută. Da, toţi cei care mă cunoscuseră au vrut să mă protejeze, deşi eu credeam că este mai mult să mă supraprotejez, nu ştiam de ce am inspirat fragilitate. Nu mă consideram sub nicio formă slabă, dar era adevărat că nu mi-aş fi permis niciodată să fiu tratată aşa.

De la începutul relaţiei, îi văzuse pe Maggie şi Nate rănindu-se unul pe celălalt din nou şi din nou. Nu am înţeles de ce au făcut-o sau ce au realizat cu ea… Prietenul meu avea dreptate: nu le-aş permite niciodată să mă mintă în mod deliberat sau să mă abandoneze după ce mi-au jurat dragoste veşnică…

Ceea ce a fost confuză prietena mea când a declarat că cu o asemenea convingere a fost că într-o relaţie erau două persoane implicate. Nu poţi controla niciodată ce va face cealaltă persoană sau cum se vor desfăşura evenimentele. În acel moment, eram foarte naivă crezând că nu mi s-a întâmplat, că nimeni nu mă poate răni… Dragostea nu cunoaşte nici reguli, nici maturitate. Uneori, de mai multe ori decât aş vrea să recunosc, iubirea este egoistă. Credem în mod eronat că are drepturi pe care nu le are şi nu le va avea niciodată.

Dar, desigur, ce aş şti atunci? Nu puteam decât să-mi las prietenul să se scape şi să plângă în linişte.

— Am doar n-am nevoie de timp să mă gândesc.

— Dar ce trebuie să crezi? Acum o săptămână erai îndrăgostit de soţul tău, îţi aminteşti?

— Îl iubesc… atât de mult, dar… Maggie clătină din cap.

— Nu arunca totul pentru Nate, dragă, i-am spus foarte serios.

Nate era un tip bun, dar nu merita prietenul meu.

— Şi ce să fac? Ignor tot ce simt când îl văd? Cum îmi poate bate inima înainte să o văd? E ca şi cum corpul meu o percepe fără ca eu să-mi dau seama că este acolo.

Nu prea ştiam ce să răspund la asta, dar ştiam doar că nu vreau ca prietenul meu să continue să sufere.

— Când se întoarce…?

Maggie şi-a şters obrazul cu mâna, înainte de a răspunde la asta în câteva zile.

— Şi crezi că este o idee bună să nu fii aici când se întoarce?

— Am încercat să o fac să se reconsidere.

— Dacă mă vezi acum, vei şti. Trebuie să scap puţin să mă calmez, să gândesc cu perspectivă şi să fiu din nou întreg. Trebuie să fiu când îl văd din nou.

— Şi Nate?

— Am cerut.

Ştiam că povestea nu se termină aici. Nate se întorsese pentru a-mi aduce prietenul înapoi. Nu avea de gând să renunţe atât de uşor.

— I-am spus că s-a terminat, că şi-a pierdut şansa şi că sunt căsătorită.

— Nu cred că se va opri aici. Au mai rămas aproape trei săptămâni pe insulă.

— Ştiu… Dar te rog, dă-mi doar două zile… Hai să mergem două zile…

M-am ridicat şi am început să mă plimb prin cameră. Nu voiam să plec, dar nici nu puteam ignora conversaţia pe care o avusesem cu unchiul meu cu câteva ore înainte. Două zile să mă gândesc şi să scap de lucruri nici nu m-ar răni. Poate aşa l-aş face pe unchiul meu să se relaxeze, pentru că ceva îmi spunea că va avea toţi ochii pe mine.

„Bine", am ajuns să accept.

— Mulţumesc prietene! – mi-a spus la ureche, după ce s-a aruncat în braţele mele ca să mă strângă strâns. Pot dormi aici diseară?

Am dat din cap şi, în timp ce ea s-a instalat, am plecat în căutarea telefonului meu. Eu şi Alex tăcuserăm numere. Ar fi prima dată când i-aş scrie, dar am rămas surprins când mi-am luat mobilul şi am văzut că deja vorbise cu mine cu o jumătate de oră înainte.

Te deschizi din nou?

M-am gândit la răspunsul meu înainte să i-l trimit.

Îmi pare rău… Am afaceri rude pe care nu le am Am putut să mă eliberez.

Cuvântul „tastare" a apărut automat pe ecran.

Toate bune?

„Oh, ce drăguţ", m-am gândit.

Există o realitate unde totul este în regulă?

Va exista o realitate unde nu există răspunde-mi mereu cu altul cere?

Am zâmbit ca un idiot.

Mi-ai descoperit superputerea…

— Nikki, te superi dacă fac un duș? – m-a întrebat prietenul meu.

— Nu, desigur, am răspuns, întorcându-mă către ea. Știi unde sunt prosoapele și cămășile mele de pijama. Ia ce vrei.

Desigur, nu era prima dată când Maggie se culca cu mine. Când a intrat în duș, m-am așezat pe canapea și mi-am ridicat telefonul cu așteptare.

Vrei să-ți spun ce este al meu superputere?

Mi-am dat ochii peste cap. „Bărbați", m-am gândit, dar apoi a continuat să vorbească și am fost surprins de răspunsul lui.

Am de gând să te pun un avion cu mine.

Inima mi-a sărit o bătaie și nu într-un mod bun.

Nu, mulțumesc.

Am răspuns și am lăsat telefonul mobil pe masă. Tocmai mă enervase. Zborul nu era un subiect pe care-mi plăcea să discut, mai ales după conversația pe care o avusesem cu unchiul meu. Faptul că Alex era pilot a fost ceva ce nu mi-a plăcut deloc și mi-a plăcut și mai puțin că mi-a amintit de asta.

— Pot să fac un duș cu tine?

— L-am întrebat pe prietenul meu, intrând în baie.

Maggie și cu mine eram ca niște surori. La universitate am împărțit un duș de mai multe ori. De asemenea, Margot era cea mai exhibiționistă și mă făcuse să pierd complet rușinea că mă vede goală, cel puțin cu ea.

— Da, dar numai dacă mă lași să-ți folosesc masca scumpă.

Mi-am dat ochii peste cap. Singurul răsfăț pe care mi l-am oferit în fiecare lună a fost să cumpăr produse bune pentru păr. De fiecare dată când Margot venea la mine acasă, făcea tratamentul complet.

„Ești rea", i-am spus.

Mi-am dat jos hainele și am intrat la duș cu ea. Mi-a făcut loc până am fost sub apă. A început să jefuiască masca mea preferată de mango. Am început să pun șamponul și am închis ochii ca să nu intre săpunul în mine.

— Hei, nu te-am întrebat, cum a fost întâlnirea ta cu englezul?

— A fost diferit.

— Am ținut ochii închiși.

— Diferit ca sinonim pentru dezastruos? – m-a respins.

— Diferit pentru că mi-a organizat o cină romantică la Old Tree, cu ospătari incluși și un apus.

Mi-am pus capul înapoi sub apă şi am lăsat şamponul să-mi curgă pe tot corpul. Am clătinat din cap când prietenul meu m-a întrebat dacă este o glumă.

— Toate astea pentru o primă întâlnire? Wow…" a adăugat ea perplexă. Trebuie să fii foarte interesat.

— E interesat să se culce cu mine, am spus, deschizând ochii.

Prietenul meu s-a uitat atent la mine şi le-am închis din nou cu scuza apei.

— Observ un anumit zgomot în ultima propoziţie?

— Mă întreb.

— Deloc… Pe mine mă interesează exact acelaşi lucru.

Am auzit o bătaie puternică. Când am deschis ochii, am văzut sticla de şampon în podea. Prietenul meu s-a grăbit să-l ia.

— Scuze scuze! – spuse el, închizând-o şi aşezând-o pe raftul de duş. Dar cred că doar mi-a dat o lovitură. Ai spus că şi tu eşti interesat să te culci cu el?

— Întâlnirea cu tine are efecte secundare.

— Am ridicat din umeri.

Doamne… Margot îşi duse mâinile la faţă. Dar s-a întâmplat ceva?

Te-ai culcat deja? De când te-ai culcat cu el şi nu mi-ai spus nimic până acum, jur…!

— Nu s-a întâmplat nimic… Câinele lui Wayan a intrat în travaliu şi a trebuit să ne grăbim acolo. Dar apoi ne-am sărutat.

— Tocmai te-ai sărutat?

— Prietenul meu părea să se dezumfle.

„A fost un sărut frumos", am spus eu puţin visător.

— Cu limba? Măcar spune-mi că a fost cu limba. La naiba cu englezii, arăta ca un *nenorocit*, sincer…

Mi-am schimbat partea pentru a o lăsa pe prietena mea să-şi clătească capul şi i-am aruncat o privire acuzatoare.

— I-am explicat că vreau să-l întâlnesc înainte… Ştii… –

Împături-l.

Mi-am dat ochii peste cap.

— I-am spus că sunt virgină.

De data aceasta a căzut sticla cu preţioasa mea măşti.

— Scuze scuze!

— Margot!

— I-ai spus că eşti virgină? Eşti nebun?!

— De ce aş fi nebun?

— Nu-i spui acele lucruri unui tip cu care vrei să-l tragi doar o noapte!

— Nu va fi o chestie de o noapte… Ne cunoaştem.

„Suntem prieteni", am spus, deşi nu păream foarte convins.

Aveam probleme şi în adâncul sufletului ştiam asta. Prietena mea a clătinat încet din cap.

— Nikki, nu face aceeaşi greşeală ca mine… Nu te îndrăgosti de un *bule,* pentru numele lui Dumnezeu.

— Cum o să mă îndrăgostesc de el? Nu fi confuz, am vrut doar să-ţi spun că nu va fi o chestie de o noapte. Ideea este să te distrezi cât este el aici.

— Regula numărul unu în legătură cu un turist: nu o poţi repeta.

Prietena mea a continuat să clatine din cap. M-am dus să vorbesc, dar el a ridicat mâna, făcându-mă la tăcere.

— Regula numărul doi: nu-i spune nimic personal. „Nu vorbi despre familia ta, sau despre temerile tale, sau despre vreo intimitate", a spus el, enumerând cele trei lucruri cu degetele. Şi regula numărul trei: niciodată, niciodată, niciodată să te culci cu el.

— Altceva?

— Am întrebat când am văzut că nu glumeşte.

— Da, spuse ea, privindu-mă foarte serios. Cel mai important. Regula numărul patru: să nu crezi niciodată nimic pe care cineva ţi-l promite.

Tocmai am făcut un duş. Apoi am pregătit cina în timp ce ne-am hotărât unde să mergem a doua zi dimineaţă. În cele din urmă, am optat pentru o insulă din apropiere. Ştiam că ne va ajuta să ne deconectăm şi că am putea, de asemenea, să facem surf şi să facem drumeţii acolo.

A trebuit să sun la toate cele trei hoteluri pentru a-mi anula cursurile. Am spus o mică minciună, dar din moment ce nu lipsea aproape niciodată, nu mi-au pus nicio problemă. L-am convins pe Gus să treacă la clinica veterinară cel puţin câteva ore pe zi şi să viziteze căţeii lui Wayan. După cină şi am ajuns în pat, mi-am ridicat din nou telefonul.

Alex îmi răspunsese. De mai multe ori, cu un spaţiu de cinci şi două minute între răspunsuri. Ultimul mesaj sosise o oră mai târziu.

Promit că va fi în siguranţă şi nu ţi se va întâmpla nimic, doar ai făcut-o decât ai încredere în mine.

Nikki, nu trebuie să fi fost supărată.

ADEVĂRAT?

Nu am vrut să te jignesc, îmi pare rău.

Nicole?

Am înjurat înăuntru. M-am simţit puţin rău pentru că îmi trimisese atât de multe mesaje la rând. Dar apoi l-am văzut că a început să scrie din nou, trebuie să fi văzut că sunt online.

Lângă mine, Margot adormise deja. În timp ce luam cina, ea plânsese şi se revărsa despre Nate şi o epuizase.

Mă duc la tine acasă.

M-am grăbit să-i scriu şi să-i spun că nu e nevoie. Am tastat cât de repede au putut degetele mele să-i spună că nu era îngrijorată, că nu era supărată, dar nu a citit-o. Nu s-a mai conectat şi, văzând că au trecut minutele şi mesajul nu era notat ca „citit", am înţeles că este capabil să apară la uşa mea. De ce nu aş face-o? Eram în vacanţa, nu aveam ce face. Cu motocicleta, se putea ajunge în zece minute. Mai puţin timp dacă erai pe o motocicletă ca a lui.

Unele lumini s-au reflectat pe pereţii camerei mele. Am ieşit grăbit de acolo şi am fugit la uşă. Când am deschis, Batu îl întâmpina pe Alex şi el îşi scotea casca şi cobora de pe bicicletă. Am coborât treptele din faţă şi am stat pe treapta de jos.

— Ce faci aici?

— Am vrut doar să mă asigur că eşti bine. Nu ai venit azi la plajă şi tonul tău din mica noastră conversaţie m-a cam îngrijorat. Mai ales când ai încetat să-mi mai răspunzi.

La naiba, eram supărat. La fel şi incredibil de frumos. Spre deosebire de mine, care era desculţ şi purtam un tricou larg, găurit, pe care îl purtam în pijama. Era îmbrăcat perfect, în pantaloni lungi de in şi una dintre numeroasele lui cămăşi de vară. I se potrivea incredibil bine, mai ales că începuse să se bronzeze.

— Eram ocupată… Margot este aici şi avea nevoie de ajutorul unui prieten.

Dădu din cap în tăcere când se apropia de unde eram eu. Ochii lui mă măturau în sus şi în jos.

— Mi-a spus Nate. A trebuit să mă comport şi ca un lacrimogen în seara asta.

Mi-am mutat greutatea de pe un picior pe altul, nervos. Băiatul ăla m-a pus pe nervi şi nu am putut face nimic să o opresc.

— Ai vrea să faci o plimbare cu mine? – m-a întrebat atunci.

S-a oprit în faţa mea, eram aproape, dar nu atât de aproape pe cât mi-aş fi dorit. Avea privirea fixată pe buzele mele. Voiam să-l sărut, trebuia să repet ce s-a întâmplat cu o seară înainte. A trebuit să verific că a fost real şi nu o născocire a imaginaţiei mele.

— Acum?

— Am cerut. A fost prea târziu.

„Este lună plină", a spus el fără alte prelungiri.

— Nu te vei transforma într-un vârcolac? –

Promit să rămân om.

— El a zâmbit.

I-am zâmbit înapoi şi, deşi am ezitat, am ajuns să accept propunerea lui. Am coborât ultima treaptă şi Alex s-a uitat la picioarele mele goale.

— Nu porţi nimic?

— Inutil.

— Am clătinat din cap. Nu părea foarte convins. Viaţa fără pantofi este mai fericită, te încurajez să o încerci într-o zi – i-am spus mergând la motocicleta lui.

— Ai primit micul cadou pe care ţi l-am lăsat azi dimineaţă?

Pentru o clipă, nu am ştiut despre ce vorbeşte. Dar apoi am căzut şi am gâfâit. Se referea la casca! M-am dus la motocicleta mea, am ridicat scaunul şi l-am ridicat.

— Foarte drăguţ mulţumesc.

Alex s-a dus acolo unde eram şi mi-a luat-o din mâini. Încă

Aveam autocolantul pe vizor.

— Nu l-ai folosit încă? – întrebă el perplex.

— Este eliminat? „Am făcut prostul". Am spus deja că această cască nu poate fi atât de ciudată... Desigur! „Acum totul se potriveşte", am adăugat.

Am scos autocolantul şi mi l-am pus pe cap. Alex mi-a aruncat o privire veninoasă, pe care am ignorat-o. M-am urcat pe motocicleta lui şi am aşteptat să facă la fel. S-a urcat şi m-am ţinut strâns de spatele lui. Mi-a plăcut să fiu acolo, în spatele lui, pentru o dată fiind fata cărată pe motocicletă. Apoi a început şi ne-am îndreptat spre nord.

Mi-aş dori să vă pot transmite cum este să mergi cu motocicleta noaptea şi pe o insulă ca a mea. Luminile erau stinse, nu avem sistem de iluminat pe drumuri. Ei bine, nici măcar nu sunt drumuri în sine, sunt

pământuri sau drumuri prost asfaltate. Dar ceea ce contează este că în locuri ca acesta te simţi infinit de mic, dar în acelaşi timp enorm de important.

Am tremurat de nervozitate pură când vedeam cerul plin de stele în timp ce simţeam vântul pe faţa mea, cufundată în întuneric şi simţind vertijul de a merge noaptea cu nouăzeci de kilometri pe oră, evadând cu cineva pe care-l iubeam. Mi-am ascuns faţa în spatele lui şi m-am umplut de căldura lui, în timp ce braţele mele se lipeau de pieptul lui. Nu m-am simţit niciodată atât de confortabil sau în siguranţă cu cineva. De asemenea, nu am fugit niciodată în miezul nopţii cu cineva, trebuie să recunosc.

Am trecut podul şi, după douăzeci de minute prin sălbăticie, i-am spus să se oprească. Nu erau oameni în jur, se auzea doar zgomotele animalelor nocturne.

— Aici? – a întrebat.

Am observat că a devenit puţin alert când a văzut că ne aflăm literalmente în mijlocul nimicului.

— Îţi voi arăta un loc frumos în care să vezi stelele, am spus.

Am coborât de pe bicicletă şi mi-am dat jos casca şi am lăsat-o deasupra. El a făcut la fel.

— Dincolo? – a întrebat.

Arătă spre o potecă de pământ, pietre şi buruieni care cobora dealul. Ştiam că duce la un golf mic, greu de vizitat în timpul zilei, deoarece marea acoperă aproape tot nisipul.

„Hai", am spus, dar mâna lui a apucat-o pe a mea pentru a mă trage spre el.

„Urcă-te pe spatele meu, te rog", a întrebat el privindu-mi picioarele.

„Nu-i nimic, m-am obişnuit să mă plimb aşa pe aici", am spus, aproape râzând.

Acolo era cel mai normal lucru din lume să mergi desculţ peste tot. Nu o făcea tot timpul, dar din când în când nu îmi făceam griji… Spre deosebire de el, se pare.

„Te rog", a insistat el cu acel accent irezistibil pe care a trebuit să-l accept.

S-a ghemuit puţin şi m-am urcat pe spatele lui cu mai multă emoţie decât aş recunoaşte vreodată cu voce tare. Nu aveam nevoie de un bărbat care să mă ia, puteam să merg în golful perfect singură, dar

îmi plăcea că îi pasă de mine. M-a strâns de coapse cu putere şi afecţiune. Parfumul corpului lui mă învăluit când mi-am pus bărbia pe umărul lui şi am inspirat încet.

— Ştii că fac toate astea pentru tine, nu? – l-am întrebat la ureche, când începea să coboare pe potecă.

— Faptul că?

„Hai să mă tratezi ca şi cum aş fi făcut din sticlă", am răspuns eu zâmbind.

„Sunt britanic, nu mă pot abţine", a recunoscut el şi am ştiut că zâmbeşte. Şi nu cred că eşti.

— Oh nu?

— M-am comportat surprins-Deci ce crezi că sunt?

— L-am întrebat, foarte interesat.

Alex a sărit să mă repoziţioneze şi să mă ţină ferm pe loc. Aveam telefonul mobil în mână şi luminam poteca cu lanterna.

— Eşti… ca Moaña, spuse el atunci.

— Ai văzut filmul?

— Am scăpat un râs.

— Trebuia să o fac, mi-ai stârnit curiozitatea.

Am încercat să-l imaginez urmărind un film despre o fată care iubeşte marea, cu puteri incluse, dar nu am reuşit decât să râd.

— Deci, într-o noapte ţi-ai luat computerul în ciuda faptului că te afli în paradis şi…

— Şi am înghiţit toată povestea, da.

„Sper că intenţia ta să nu-mi spui că sunt o prinţesă, pentru că jur că atunci…" am început să-i spun, prefăcându-mă că sunt indignată.

— Îmi aminteşti de ea pentru că cred că ai fi capabil să faci orice pentru oamenii pe care îi iubeşti, chiar şi să mobilizezi un ocean întreg.

Am ascultat cu atenţie şi un mic zâmbet mi-a apărut pe faţă. A fost foarte frumos.

„Tot pentru că Moaña are un pui de companie", a rupt magia. Mă potrivesc şi personalităţii tale.

L-am bătut pe cap şi am râs împreună până am ajuns la destinaţie. M-a coborât cu grijă şi am rămas amândoi privind oceanul. Golful acela era frumos, cu nisip alb şi plin de scoici spectaculoase. Turiştii nu ştiau de existenţa ei pentru că eram îngrijoraţi că vor lua scoicile şi le vor lua, motiv pentru care nici nu a fost consemnată pe hărţile insulei.

— Bine aţi venit la Secret Beach.

„Foarte original”, a răspuns el.

A intrat mai adânc, lăsând în urmă vegetaţia. S-a oprit o secundă şi şi-a întins braţul spre mine, invitându-mă să merg în faţă cu el. L-am luat de mână şi am început să mergem împreună de-a lungul ţărmului, urmărind stelele, care de acolo păreau mai strălucitoare ca niciodată. Îmi plăcea să-l ţin de mână, simţindu-mi degetele împletite cu ale lui. Al meu, atât de subţire, contrasta cu al lui, gros şi puternic.

— Nu-mi pot imagina ce poate fi să trăieşti aici tot anul… Cu toate astea de parcă ar fi curtea ta.

— Presupun că este o viaţă foarte diferită de a ta, da.

— Habar n-ai, spuse el, ridicând puţin capul şi privind spre cer. În Anglia este imposibil să vezi stelele, este mereu înnorat. Sau aproape întotdeauna. Şi, cel puţin la Londra, nu este pace. Toate sunt zgomote de maşini, oameni, construcţii…

— Locuieşti în Londra?

— Am cerut.

— Am o casă acolo, da, dar de când călătoresc atât de mult, abia o folosesc. Am ajuns într-o zonă nisipoasă cu stânci şi am stat acolo privind

Marea.

— De ce ai vrut să fii pilot? – a întrebat.

Am vrut să ştiu, deşi o altă parte din mine s-a ferit de informaţii. M-am simţit între o stâncă şi un loc dur. Nu puteam continua să ignor ceva la fel de important ca profesia lui, dar era un subiect despre care nu îmi plăcea să vorbesc.

— Nu ştiu exact când mi-a devenit clar, dar îmi amintesc că a fost ceva care m-a obsedat. Mereu am fost fascinat de avioane, de modul în care funcţionează, de zbor, de amestecarea cu stelele, norii şi cine ştie ce altceva.

— Sună special, am recunoscut.

Alex şi-a întors faţa să mă privească cu atenţie. Părea să ia în considerare următoarele cuvinte foarte încet.

— Este foarte special, Nikki. Zborul vă permite să cunoaşteţi tot felul de locuri şi culturi.

„Sunt sigură că este uimitor… dar nu este pentru mine”, am spus, ridicând din umeri.

Alex părea să se gândească foarte atent la următoarele cuvinte.

— Dacă eu aş fi pilotat avionul, te-ai urca?

— Nu ar creşte chiar dacă Ganesha însuşi l-ar fi pilotat.

— Am zâmbit.

Ce ştie Ganesha despre pilotarea unui avion? – a ironizat el întorcându-mi zâmbetul.

— Nu se va întâmpla, Alex. „Nu mă voi urca niciodată într-un avion", am spus fără alte prelungiri.

Era ceva ce mi-am asumat de când eram foarte mic. Alex părea nemulţumit.

— Nu poţi pleca niciodată de aici. Există o lume întreagă acolo, Nicole. Ţi-ar plăcea să-l cunoşti.

„Îmi place locul în care locuiesc, nu am nevoie de nimic altceva", am spus cu convingere, deşi o parte din mine ştia că nu este adevărat.

— Nu poţi rămâne aici pentru totdeauna din cauza fricii iraţionale.

— Alex clătină din cap.

— Nu este o teamă iraţională, am spus eu răspicat. M-am ridicat şi am plecat el.

— Sunt douăzeci şi două de mii de zboruri pe zi în jurul lumii, Nikki, explică el, venind spre mine. Şansele ca ceva rău să se întâmple sunt atât de mici…

— Părinţii mei au murit, Alexandru.

A fost liniște pentru câteva secunde.

— Ştiu… şi a fost o tragedie.

— Au murit când aveam doar trei ani, în 2003. Nu-mi vorbi de statistică. Nu sunt interesat.

— Încerc doar să-ţi explic tot ce îţi lipseşte…

— De ce îţi pasă atât de mult?

— M-am întors spre el. Alex clipi confuz şi am decis să continui: „De ce îţi pasă că urăsc zborul?" Nu am de gând să plec de aici, nu vreau, sunt foarte fericit pe insula mea.

— Nu am spus-o din acest motiv, doar încerc să te fac să vezi…

— Şi apreciez, dar nu este un subiect despre care îmi place să vorbesc. te-am întrebat din curiozitate. Ştiu că faci asta pentru a trăi şi ar fi nepoliticos să nu te întreb ce te-a determinat să fii pilot, dar nu există alt motiv să te fi cerut. Îmi pare rău.

„Nu am vrut să te deranjez", se scuză el. Dacă nu vrei să vorbeşti despre asta contează, nu se întâmplă nimic… Nu vom vorbi despre asta.

Am clătinat din cap.

„Nici nu ştiu ce s-a întâmplat”, am recunoscut şi am simţit că lacrimile îmi vin în ochi. Este un subiect tabu în familia mea. Ştiu doar că avionul a căzut şi că rămăşiţele nici nu au fost găsite. Au murit amândoi şi odată cu ei a mers şi viaţa pe care ar fi trebuit să o aibă. Mi-e greu să cred că ultimele lui minute au fost petrecute suferind într-un mod pe care nici nu mi-l pot imagina, eu…

Gura lui m-a făcut cu un sărut. Aşa, fără alte prelungiri. Am închis ochii şi l-am lăsat să mă sărute. A făcut asta câteva secunde sau chiar minute, iar când m-a părăsit, inima îmi bătea sălbatic. Mâna lui mi-a mângâiat obrazul în timp ce îmi ştergea lacrimile.

— Nu au simţit nimic, Nikki. Nu o să te mint şi să-ţi spun că nu s-au speriat, dar de îndată ce avionul a căzut, leşinau şi nu aveau să mai simtă.

Acea informaţie era complet nouă.

— Nu?

— Nu te bate cu gândul la asta, Nikki.

Mi-a plăcut că mi-a vorbit într-un mod atât de dulce şi apropiat. S-a întors spre mare şi ne-am uitat la cum se reflectă luna în apă.

— Ai vrea să faci o baie? – l-am întrebat atunci, lăsându-mă purtat de un impuls brusc.

„Nu port costum de baie”, a recunoscut el, după ce ochii i-au cercetat pe ai mei.

— Nici eu, dar ce te opreşte?

— Am ridicat din umeri, puţin nervos.

Fără să-şi ia ochii de la mine, şi-a lăsat mâinile în jos şi, dintr-o singură mişcare, şi-a scos cămaşa. Ochii mi-au căzut pe trunchiul lui incredibil, era spectaculos şi bronzat. Mi-am forţat plămânii să primească aerul care mi-a intrat în gură şi încet… cu o încetineală extremă şi cu ochii lui urmărindu – mi fiecare mişcare, mi-am dat jos cămaşa pe care o purtam.

ca pijamale.

Nu purta sutien… doar chiloţi negri. L-am văzut înghiţind în timp ce se uita la corpul meu. Apoi, mi-am adunat curaj, am făcut un pas înainte şi i-am desfăcut nasturele pantalonilor.

— O să facem o baie, nu?

— L-am întrebat, uitându-mă în ochii lui. Alex dădu din cap şi îşi scoase pantalonii. Am rămas amândoi, unul faţă în faţă.

altul, în lenjerie intimă.

— Eşti frumoasă, spuse el.

Părea că nu-şi putea lua ochii de la ai mei. Asta m-a lăsat uluit, pentru că mă aşteptam să-mi bage în sâni. Mi-am înfipt degetele între piele şi elasticul care mi s-a lipit de şolduri. Într-o singură mişcare, mi-am lăsat chiloţii să alunece pe nisip. Aşa că am stat complet gol în faţa lui pentru prima dată.

Alex făcu un pas înainte şi ridică mâna. Mi-a scos scrunchiul şi mi-a lăsat părul să-mi cadă peste spate şi sâni. Mâna lui s-a deplasat în josul gâtului meu şi pe umărul meu stâng. Mi-a înconjurat talia până a ajuns la şold, a ocolit-o şi m-a tras spre el.

„Eşti frumoasă", a repetat el şi am râs.

— Ai spus deja asta.

— Am vrut doar să mă asigur că ai auzit.

— Am auzit, am confirmat.

M-am bucurat când gura lui a căutat-o din nou pe a mea. De data asta a făcut-o mai insistent, a vrut neapărat să mă guste şi-a pierdut toată grija pe care o pusese cu o seară înainte.

— Unul dintre lucrurile pe care mi le-am dorit cel mai mult de când am pus piciorul pe această insulă a fost să merg în mare cu fata goală care m-a lăsat hipnotizat.

— Niciodată nu mi-am imaginat că vei afla cine este.

— L-am privit amuzată.

— Ar fi greu să te confund cu altcineva, Nicole, spuse el, infuzându-i pe a lui cuvinte mult erotism.

Mi s-a oprit respiraţia când Alex şi-a scos boxerii şi

M-a lăsat să-l văd şi eu complet gol. M-am uitat la un loc în care nu era nepotrivit să mă uit câteva secunde prea mult. Am confirmat încă o dată că înălţimea lui i-a făcut dreptate… La naiba, nu văzusem niciodată o erecţie pe care mi-o făcusem… Mă simţeam puternic. M-am simţit ca o femeie.

M-a luat de mână şi am intrat împreună în apă. Doar cu luna ca martor. Doar cu bătăile inimii noastre şi valurile ca coloană sonoră.

17

ALEX

Dezbrăcasem în faţa mea cea mai spectaculoasă femeie pe care o văzusem vreodată. Am avut şi o erecţie care cu greu ar fi putut fi

ascunsă, dar în capul meu nu erau doar gânduri de poftă faţă de ea, invers. Cred că a fost prima dată în viaţa mea când dracu' nu a fost o prioritate, ci ceva care a fost complet retrogradat pe fundal pentru a face loc pentru orice altceva.

Am intrat în apă, luminaţi doar de lumina lunii. Am văzut-o cum se scufundă şi reapăreau complet. Sânii îi erau abia acoperiţi de apă, o acopereau suficient încât să-i poată vedea doar începutul sfârcurilor. Acest lucru dădea imaginii nudităţii ei o tentă misterioasă care nu făcea decât să mă facă şi mai mare dorinţa mea de a o poseda.

M-am scufundat şi în ocean şi m-am simţit puţin ameţit. Eram departe de orice civilizaţie, pe o plajă ascunsă în miez de noapte. Dacă ni s-ar întâmpla ceva, nimeni nu ar şti vreodată ce am făcut. Asta a dat în acea seară un ton fantastic, greu de ignorat. Am simţit că am fost învăluiţi într-o vrajă pe care numai noi o puteam.

rupe… Dar de ce să o rupi când m-a făcut să mă simt mai viu ca niciodată?

„Vino aici", am întrebat-o când am văzut-o îndepărtându-se prea mult. Nu mi-am dorit să fie despărţită prea mult de mine, nevoia de a o proteja creştea cu fiecare minut petrecut cu ea.

Nikki a înotat şi şi-a pus mâinile pe umerii mei. Am ţinut-o şi am îndemnat-o să-şi înfăşoare picioarele în jurul şoldurilor mele.

M-am înfiorat când i-am simţit goliciunea în stomac. Mâinile mi-au coborât aproape instinctiv până am apucat-o de cur şi am lipit-o de mine. Nikki m-a privit în ochi şi i-am ţinut privirea, pentru că nu îndrăzneam să mă uit în altă parte. Voiam să merg încet… Îmi spusese deja, tare şi clar.

Înainte să-l pot întreba cât de departe mă va lăsa să merg, s-a aplecat spre mine şi şi-a pus buzele pe ale mele. Am strâns-o strâns şi am lăsat-o să mă sărute. A fost prima dată când a preluat controlul sărutului. Eram fascinat de dulceaţa ei, de timiditatea ei, dar în acelaşi timp de nevoia ei evidentă de mai mult. Respiraţia noastră era rapidă. Pe de altă parte, marea era calmă şi auzeam chiar bătăile frenetice ale inimii însoţitorului meu, în acelaşi ritm cu al meu.

Nu ştia ce s-ar întâmpla dacă ar merge mai departe, dar nu a mai suportat. Am testat-o mai întâi, încet, să văd dacă mă va opri. Când am văzut că nu o face, mi-am lăsat mâinile s-o mângâie aşa cum îşi doreau să facă din momentul în care am cunoscut-o.

I-am dat părul deoparte şi l-am lăsat să-i cadă peste spate. Mi-am

coborât mâna, mângâindu-i de pe obraz în jos, până am ajuns la pieptul lui. Mi – am permis să-i observ sfârcurile, care s-au ridicat la atingerea mea. Cealaltă mână a mea încă o ţinea ferm de talie, dar nu conta. Când i-am atins sânul stâng, cel drept s-a trezit aproape în aceeaşi clipă. Degetul mare i-a mângâiat areola cu grijă şi apoi i-a acoperit toată voluptatea cu mâna mea dreaptă, care a acoperit-o aproape complet. Mi-am întors ochii spre ea şi am văzut că întâmpină probleme să-şi păstreze calmul, privirea ei sticloas a fost blocat în al meu.

— Te-au mângâiat aşa înainte?

Nikki clătină încet din cap. I-am atins din nou sfârcul cu degetul mare şi, fără să îmi iau ochii de la ea, am ciupit-o uşor să văd cum va reacţiona. Ea închise ochii în extaz.

„Uită-te la mine", am cerut, ştiind că dulceaţa din vocea mea dispăruse pentru a face loc poftei şi altceva.

Ea a făcut asta şi mi-am simţit penisul vibrând când am văzut că ea mă ascultase aproape imediat.

„Vreau să te ating", am spus, deşi suna ca o cerere. Mă laşi să o fac?

— Am insistat când am văzut că a tăcut.

Nikki respira repede, pielea ei înţepătoare avea nevoie de mine şi în adâncul sufletului ştia asta.

Am văzut-o ezitând şi am simţit că aş muri dacă aş spune nu.

Aveam nevoie să-i simt pielea, trebuia să o fac să vibreze.

În cele din urmă, dădu din cap, încet, sugerând că în spatele acelei decizii se afla mult mai mult decât simplul fapt de a mă vrea sau de a dori să mă bucur.

Şi am înţeles-o.

5 5

Trebuia să îmi amintesc şi să nu uit niciodată că venim din lumi complet diferite şi că ceea ce era normal sau cotidian pentru mine nu era normal pentru ea şi invers.

Am sărutat-o din nou, braţele ei s-au înconjurat de gâtul meu şi mâinile mi-au urcat pe spatele ei gol. Voiam s-o aud gemând… Am vrut să o fac să simtă multe lucruri.

Când am ajuns la ceafa lui, mi-am îngropat degetele în părul lui, în timp ce cealaltă mână a coborât înapoi fără nicio grabă. De data aceasta i-am mângâiat celălalt sân, strângându-l de palma mea. Cu ambele mâini am prins-o de talie şi am ridicat-o până când a ieşit din

apă și sânii ei au fost la înălțimea gurii mele. Am gustat mai întâi unul și apoi celălalt. Am avut sâni frumoase, rotunde și plinuțe și am fost surprinsă de cât de mult îmi doream să le ling.

Nikki și-a lăsat capul pe spate și am continuat să o sărut, mângâindu-i sfârcurile cu limba mea, sugând și mușcând, până când a trebuit să trec la următorul nivel. Pentru o clipă, am vrut să o scot din apă, să o așez pe nisip și să mă las purtat de cele mai primitive dorințe ale mele. Lust m-a îndemnat să mă strec între picioarele ei pentru a o gusta complet, dar ar fi incomod fără să am un prosop pe care să mă întind. În plus, știa că se va simți mai puțin expusă fiind așa, sub apă, doar luminată de stele. Nici eu nu am vrut să rup acea vrajă în care ne-am scufundat.

Am coborât-o ușor până când sânii i-au fost din nou scufundați aproape complet. Mi-am lăsat mâna să alunece între cei doi până am ajuns la picioarele lui. Am închis ochii când degetele mele au ajuns la fanta ei și au intrat aproape fără efort, ajutați de emoția ei evidentă. M-a încântat atât de mult să o observ atât de umedă… Era udă de mine și de mângâierile mele.

S-a încordat ușor, sprijinindu-se pe umerii mei, când degetele mele au intrat până înăuntru. Am început să le mut înăuntru și afară. Ea mi-a șoptit numele, vocea ei frângându-se când am plasat-o într-o poziție care să-mi permită să mă mișc mai repede. Spatele ei s-a rezemat apoi de pieptul meu și i-am simțit fundul apăsat de erecția mea, în timp ce am continuat să o pătrund cu degetele.

Am strâns-o strâns și mi-am permis să urmez un ritm destul de intens cu cealaltă mână. Am vrut să o aduc la orgasm așa cum nu mi-am dorit nimic în toată viața mea. Voia să fie primul care o făcea să tremure, să geme și să țipe de plăcere. Am observat că i se contractă corpul și i se accelerează respirația. Toate m-au avertizat că era aproape…

„Dă-ți drumul, Nicole", i-am șoptit la ureche.

I-am sărutat gâtul și i-am mângâiat pielea sensibilă cu limba. Mana lui mâna dreaptă a fost pusă deasupra mea, care s-a tot mișcat pentru a-i face plăcere.

A fost o încercare de a mă face să mă opresc și, în același timp, să mă îndemne să continui.

Mi-a repetat numele și și-a lăsat capul să cadă pe umărul meu. Îmi rețin gemetele. El a tremurat de corpul meu și mi-a strâns degetele atât de tare încât aproape că a trebuit să nu le mai mișc.

„Dumnezeule…" icni el, respirând la fel de repede ca mine.

„Bine, iubito", i-am şoptit la ureche.

Şi-a luat respiraţia. Mi-am scos degetele din ea şi, fără nicio secundă de ezitare, mi le-am dus la buze. Aveau gust de mare şi de ea. Am închis ochii pentru o clipă, încercând să-mi controlez emoţia.

Nikki s-a îndepărtat de mine şi s-a întors. Încă o dată, eram în faţă. Nu voi uita niciodată acea imagine a lui Nikki după un orgasm. Avea o privire strălucitoare. Eram fericit şi extaziat. El a vrut mai mult.

„A fost incredibil", a spus el.

În ciuda luminii mici care ne lumina, am putut vedea că roşeşte uşor. Am tras-o spre mine punându-mi mâna pe ceafa ei.

— Da, a fost, da, am spus.

Îmi doream din toate puterile să intru în ea, dar ştiam că nu pot şi nu aş fi corect să o întreb. Nu încă, cel puţin.

— Ce s-a întâmplat? – m-a întrebat atunci-Eşti tensionat.

Am râs. Nu puteam să nu o fac.

„Dă-mi mâna", am spus. L-am luat de la ea şi l-am adus la erecţie. Acesta este ceea ce este tensionat.

Degetele ei mi-au înconjurat penisul şi acesta a tremurat uşor la atingerea ei. Fără să spun nimic, mâna lui Nikki s-a mişcat în sus şi în jos, precaută la început, apoi liber, apăsând suficient şi dobândind un ritm aproape perfect.

— Vă place?

— Mă întreb.

Apoi mi-am dat seama că închisesem ochii. Cu mâna pe a ei am îndemnat-o să meargă mai repede.

„Îmi place de tine, Nicole", am spus, uitându-mă în ochii ei, în timp ce degetele ei continuau să mă facă plăcere. Te plac prea mult…

Nikki a continuat să mă atingă în timp ce gura ei imita ceea ce făcusem cu ea cu o clipă în urmă. S-a apropiat cât a putut şi mi-a sărutat gâtul încordat încet, cu o dulceaţă pe care nu avusesem niciodată plăcerea s-o simt cu o altă femeie.

Nu mi-a trebuit mult să esperma şi a trebuit să-l ţin de mână ca să-l fac să se oprească. Apoi mi-a mutat-o pe trunchi şi s-a lipit de corpul meu, până mi-am dat seama că mă îmbrăţişează. Mi-a luat o clipă să-mi întorc îmbrăţişarea pentru că nu mă aşteptam la un gest atât de drăguţ ca acesta după ce l-am împărtăşit.

Privind în urmă, văd cât de răvăşit am fost. Mă simţeam ciudat

doar pentru că o femeie voia să mă ţină în braţe după ce a schimbat ceva la fel de intim precum dăruirea şi te-ai lăsat să te bucuri. De-a lungul timpului am înţeles atât de multe lucruri… şi în acelaşi timp mă întreb cum nu am reuşit să le văd şi să citesc rânduri atât de clare şi să ghicesc uşor unde ne duceau.

Bănuiesc că fiinţele umane sunt aşa. El se crede puternic şi capabil să facă anumite lucruri să se întâmple la propria discreţie. Nu înţelegem că în realitate sexul, dragostea, afecţiunea, plăcerea sau căldura altei persoane ne lasă o amprentă, chiar dacă este atât de mică încât uneori este greu să o vedem.

Nicole avea să-mi lase cea mai mare amprentă pe care oricine o poate lăsa vreodată altei persoane. Acele tipuri de semne care sunt gravate cu sânge pe cel mai important lucru pe care îl deţinem ca fiinţe umane, un semn care nu este şters de nimic şi ne schimbă pentru totdeauna.

Nikki şi-ar lăsa urmele într-un loc pe care credeam că nu mai deţine. În inima mea întunecată şi de fier.

18

NIKKI

Am ieşit din apă şi Alex m-a acoperit cu un hanorac pe care îl căra pe motocicleta. Era uriaş pentru mine, dar era cald şi mirosea ca el, o aromă care mi s-a părut rafinată. A fost drăguţ şi atent cu mine toată călătoria spre casă. M-a prins strâns de mâini, care l-au îmbrăţişat din spate. M-a lăsat aproape să-l sugrumă pentru căldură, în timp ce el încerca să lupte cu vântul vitezei care îmi îngheţa oasele când eram ud de mare.

Nu am vrut să schimb absolut niciun detaliu din acea seară neașteptată. Nu am regretat nimic şi nu m-am simţit vinovat pentru ceea ce făcusem. Dimpotrivă, m-am simţit fericit şi mai aproape de el ca niciodată.

De aceea, când a oprit motocicleta la mine acasă şi am coborât cu grijă, am simţit o alarmă în mine când i-am văzut privirea. Era ceva diferit la el. Puteam citi în ochii lui că începea să se nască o luptă internă. Habar nu aveam atunci ce ar putea deveni.

M-a însoţit până la scări. Batu moţea lângă ei şi s-a demnat să dea din coadă doar ca un gest de bun venit. Era aproape cinci în mâine, nu

aveam de gând să-l iau în seamă. M-am întors spre însoţitorul meu înainte de a începe să urc treptele.

„Mulţumesc pentru seara asta… A fost incredibil de special”, am spus. El a zâmbit dulce ca răspuns. M-am dus să-mi scot hanoracul, dar el m-a oprit.

— Ţine-o, spuse el. Deci vei avea o amintire despre mine.

Am zâmbit şi apoi l-am privit în ochi.

— E ceva în neregulă, Alex?

— Am întrebat eu puţin nesigur. Ochii lui iau evitat pe ai mei pentru o clipă trecătoare.

„E târziu, atâta tot”, a răspuns el. Mi-a luat bărbia cu degetele şi m-a sărutat cu tandreţe pe buze. Odihneşte-te şi mulţumesc pentru seara asta. A fost mai bine decât mi-am imaginat vreodată.

Aceste cuvinte au fost suficiente pentru a mă umple de fericire, entuziasm şi dorinţa de a-l revedea. Şi nici măcar nu plecase încă. Apoi mi-am amintit ceva.

„Alex”, l-am oprit când a făcut o mişcare să se întoarcă la motocicleta lui. Voi fi plecat pentru câteva zile.

Am fost atent la reacţia lui, dar a rămas neclintit.

— Şi aşa? – a întrebat.

— Margot trebuie să meargă să se deconecteze înainte de a se confrunta…

— Am lăsat-o în aer.

— Înţeleg, spuse el, fiind de acord cu mine.

A urmat o tăcere de moment, iar când m-am dus să vorbesc, el m-a întrerupt.

— Câte zile vei fi plecat? – a întrebat.

— Câteva zile, sigur.

S-a gândit la asta. Deşi ştiam că nu va recunoaşte niciodată, am simţit că nu era deloc amuzat. Chiar şi aşa, a acoperit treptele care ne despărţeau pentru a mă săruta din nou. Am închis ochii şi am plâns când s-a despărţit de mine mai devreme decât mi-aş fi dorit.

„Fii atent”, a spus el ca răspuns.

L-am privit plecând cu un sentiment ciudat în piept. Nu am vrut să mă gândesc prea mult la asta şi am urcat scările. Când am intrat în cameră, lumina de lângă patul meu s-a aprins automat. Margot se ridică până se aşează pe saltea.

— Unde ai fost?!

Mi-am pus mâinile pe inimă.

— Doamne, Maggie, m-ai speriat!

Şi-a schimbat poziţia şi s-a aşezat în genunchi, privindu-mă cu ochii larg deschişi.

— Ai fost cu Alex?! – a întrebat.

Am ezitat o secundă. M-am gândit să-l mint şi să-i spun că a fost o urgenţă veterinară, dar până la urmă am mărturisit adevărul.

— Tocmai a plecat, da.

Prietena mea s-a uitat la ceasul ei de mână şi ochii i s-au mărit din nou.

— Doamne… Doamne… S-a întâmplat ceea ce cred eu că s-a întâmplat?

M-am dus la baie să mă spăl pe picioare, erau negre de la mers desculţ. Ea a sărit din pat şi a venit unde eram eu.

— Ce mai aştepţi? Povesteşte-mi!

„Nu am…" am început să spun. Nu am făcut-o ca atare. „Deci…"

Prietenul meu a clipit de mai multe ori. Ce-ai făcut pana la cinci dimineaţa? Priviţi stelele?

— Ceva de genul.

— Am zâmbit.

— Începe să-mi displace tipul ăsta, spuse el, încrucişându-şi braţele. Prietenul meu părea dezamăgit. Am crezut că eu voi fi cel care te va conduce pe calea poftei şi a curviei şi, în schimb…

— Chiar ai folosit cuvântul „desfrânare"?

— Sunt mai bine vorbit decât crezi.

— Ridicat din umeri.

Am râs, am terminat de spălat picioarele şi am continuat să le usuc cu prosopul.

— S-a întâmplat ceva… S-a întâmplat ceva.

Prietena mea începuse să se întoarcă să se culce, dar aproape a fugit înapoi lângă mine.

— Ce s-a întâmplat?! Ştiam deja că acel zeu grec nu putea fi atât de lent! Mi-am dat ochii peste cap şi m-am înroşit când mi-am amintit ce făcusem. Ce făcusem… În viaţa mea nu am atins un astfel de bărbat. Nu făcusem niciodată plăcere sau lăsasem să mi se dea.

Ale mele.

„Ne-am atins", am spus.

Am încercat să evit să descriu totul în detaliu. Prietenul meu a

aşteptat să continui, dar când nu am făcut-o…

„V-aţi atins unul pe altul…”, repetă el. Ţi-ai atins obrajii? Ţi-ai atins părul? Picioarele? Ce te-ai atins? Sau, mai degrabă, ce te-a atins?

— Oh, Maggie, mă faci să-ţi spun totul în detaliu? Mă întrerupe!

— Descarcă acum!

— Din nou cuvântul ăla?

— Am râs.

— Nu te rătăci!

Ne-am dus împreună în pat şi ne-am aşezat.

„A fost incredibil”, am început prin a spune. Până şi eu auzeam cât de visător suna vocea mea. Nu mi-am imaginat niciodată că ar putea simţi atât de mult… Încât ar putea fi atât de intens.

— Dacă ştiu să te atingă, poate fi, da.

M-am uitat la ea.

— Ştie… Şi ştie atât de multe, Mags. Felul lui de a mă mângâia, de a mă săruta, de a mă face să mă simt atât de delicat lângă el…

— Ai eşuat? – a întrebat. M-am uitat la ea roşind şi mai mult. Ai primit-o prima dată? Uau, fată, ce norocoasă eşti.

— Nu-i aşa ceva obişnuit?

— M-am uitat ciudat la ea.

— Cel mai comun lucru este că se concentrează asupra lor.

— Ei bine, Alex a luat tot timpul din lume.

— E bine şi ce s-a mai întâmplat?

— Ei bine… am întors favoarea.

— Ţi-ai făcut prima muie?

— Prietenul meu a zâmbit amuzat.

M-am oprit din ceea ce aveam să spun şi m-am uitat la ea.

— Nu… L-am atins ca pe mine… Sub apă.

— Ai făcut-o sub apă?

— Prietenul meu a fost surprins.

„Ne uitam la stele”, am mărturisit eu, zâmbind amuzat.

Margot a râs cu mine.

— Cine ar spune? Eşti destul de romantic.

„A fost special…”, am spus cu o privire oarecum pierdută, amintindu-mi totul.

Nu mi-am dat seama că fusese o tăcere bruscă până când Maggie nu a mai vorbit.

— Nikki… Ştii că toate astea sunt temporare, nu?

— Acea? – am răspuns eu, revenind la realitate.

Prietenul meu mă scruta într-un mod ciudat.

— Că este temporar. Va dura doar atâta timp cât tipul ăsta se demnează să rămână aici.

Nu trebuie să uiţi asta.

Ştiam perfect că este temporar. Eram conştient că aveam exact douăzeci şi una de zile înainte şi că atunci nu îl voi mai vedea. Dar, când prietenul meu a spus-o cu voce tare şi a fost altcineva care a pus-o pe masă… am simţit ceva ce nu am mai simţit până atunci. A fost vertij. Am început să-l observ în burtă şi s-a răspândit în tot corpul.

Al nostru a fost ceva efemer. De-a lungul timpului am înţeles că de aceea Alex fusese ciudat când s-a întors. Spre deosebire de mine, care avusese nevoie de prietenul meu pentru a înţelege realitatea, el ajunsese singur la aceeaşi concluzie.

Al nostru a fost temporar… atât de mult încât de îndată ce a început avea deja o dată de încheiere.

expirare.

Ne-am trezit mult mai devreme decât mi-aş fi dorit, având în vedere că neam culcat după cinci dimineaţa. Vestea bună a fost că Gus şi Eko s-au înscris să vină cu noi.

— Plecăm în turneu! – strigă Eko.

Eram pe malul mării aşteptând, alături de o grămadă de turişti roşii roşii, să vină barca care să ne ducă pe insula de lângă a noastră.

— Ai de toate? întrebă Gus. Era cel mai în vârstă din grup şi cel mai responsabil, motiv pentru care părea să ignore fericirea iubitului său.

„Totul, totul”, am spus.

M-am ţinut mai bine de rucsacul care atârna pe spate şi de singurul lucru pe care îl aveam ca bagaj. Margot, în schimb, a venit cu o valiză cu roţi. Mi-am dat ochii peste cap.

— Toate astea timp de două zile? – a întrebat.

— Două zile? – a întrebat Eko, privindu-mă fără să înţeleagă-Nu plecam o săptămână?

Am văzut-o pe Margot uitându-se la el cu ochii ei verzi.

— Am cerut o săptămână, a fost de acord Gus.

— Nu pot pleca o săptămână!

— I-am spus prietenei mele, uitându-mă la ea.

furios

— Stai cât vrei, bine? Te poţi întoarce oricând ai chef.

Răspunsul lui nu m-a convins, dar i-am dat drumul. Ştiam ce fac. Apoi insistau să mă păcălească şi să mă şantajeze emoţional să rămân cu ei.

Era adevărat că nu-mi mai luasem vacanţă de când îmi amintesc, dar imaginea lui Alex s-a materializat în capul meu. Dorinţa mea să mă întorc acum

Erau îngrijoraţi având în vedere că nici măcar nu plecasem. A sosit barca şi ne-am urcat la bord. Aceste tipuri de nave nu erau de obicei în el stare foarte buna şi te făceau să te simţi ca o sardina la conserva, dar e adevărat că au fost rapizi. În patruzeci şi cinci de minute am ajuns la destinaţie, dar când am coborât, Margot a cotit la dreapta şi a început să vomită.

„Am început bine", a spus Eko, apucându-şi părul de la spate.

Margot ameţea mereu. Am stat o vreme până s-a simţit mai bine şi ne-am urcat în duba care avea să ne ducă în camerele noastre. Noi patru eram destul de stricăciţi, aşa că închiriasem o cabană. Era puţin dărăpănată, dar avea privelişti incredibile asupra câmpurilor de orez şi a junglei.

Insula noastră specială nu s-a concentrat pe recoltarea orezului, nu aveam suficiente câmpuri pentru asta. Acolo se cultivau toate tipurile de alge marine şi se vindeau la un preţ bun companiilor străine. Dacă mergeai la locurile de recoltare, puteai vedea parcelele perfect definite sub apa cristalină a oceanului şi băştinaşii le recoltau dimineaţa sau când valul era suficient de scăzut. Toată lumea era întotdeauna îmbrăcată cu pălăriile de paie corespunzătoare pentru a se proteja de soare. De aceea, recoltele noastre nu aveau nicio legătură cu ceea ce vedeam în acel moment.

În acea zi ne-am concentrat să închiriem nişte motociclete, să cumpărăm nişte mâncare şi bere şi să facem un tur prin insula, oprindu-ne oriunde am vrut să facem un picnic improvizat. Când ne-am dat seama, era deja şase şi jumătate după-amiaza şi soarele aproape dispăruse la orizont. Cabana noastră avea o terasă cu o măsuţă şi câteva scaune. Ne-am aşezat acolo să ne bucurăm de companie şi de *apus*. Mediul a fost ideal pentru a vă relaxa cu un Bintang rece.

— A trecut mult timp de când nu am plecat împreună într-o evadare, spuse Gus, aşezându-se pe spate în scaun şi privind apusul.

— Prea mult, aprobă Margot.

Chiar dacă prietena noastră avea un zâmbet constant pe buze, nu păcălea pe nimeni. Am fost devastat, această călătorie a fost o reflectare a acestui lucru. Nu am dura mult să o aducem în discuţie, dacă cineva ar avea curajul să întrebe. Dar eram îngrijorat că venirea aici nu o ajuta pe Maggie, ci dimpotrivă.

A fost liniște, întreruptă doar de ciripitul păsărilor. Timp de câteva minute, noi patru ne-am concentrat pe observarea peisajului și ne-am pierdut în propriile noastre gânduri. A fost ceva ce ai învăţat trăind acolo. Turiștii, de exemplu, aveau nevoia să umple toate tăcerile cu cuvinte, uneori părea că le era frică să nu aibă nimic de spus. Pe de altă parte, m-am auzit fără să fiu nevoit să-mi ascult vocea. Yoga mă făcuse să învăţ să mă integrez cu sunetele naturii și să mă bucur de o companie bună în armonie, fără să am nevoie de altceva.

După câteva minute, care coincid cu apusul final al soarelui, Gus și Eko s-au privit într-un mod oarecum ciudat. Am fost primul care a realizat asta. În timp ce m-am uitat la ei și m-am încruntat, Maggie a observat.

— Ce se întâmplă?

— Am cerut.

M-am uitat atent la cei doi prieteni ai mei. Eko s-a uitat la Gus cu un zâmbet și el a roșit.

— Ce se întâmplă? – a întrebat apoi Maggie.

— Să-ți spun? – a întrebat Eko.

Gus a dat din cap și Eko s-a întors către noi. Ochii lui străluceau de fericire și asta mi-a stârnit cu adevărat curiozitatea.

— Ne căsătorim! – exclamă el entuziasmat. Lângă el, Gus a zâmbit cu toată faţa.

— Acea?!

— Am exclamat Maggie și cu mine în timp ce ne ridicam.

— Ne-am căsătorit!

Eu și Margot ne uităm una la alta. Pe feţele noastre a apărut un zâmbet larg urmat de câteva sărituri de bucurie pe care prietenii noștri nu au ezitat să le imite. Noi patru am început să sărim și să ţipăm. Pentru o clipă, m-am temut pentru stabilitatea cabinei, dar nu a contat. Gus și Eko urmau să se căsătorească!

Știam cu toţii cu ce trebuie să lupte pentru a fi împreună, mai ales pentru Gus și religia lui musulmană. Lăsaseră totul pentru a fi împreună și acum urmau să se căsătorească!

I-am îmbrăţişat strâns, entuziasmat. În sfârşit iubirea a triumfat. Când m5 57 5

am uitat la Margot, am văzut lacrimi curgându-i pe faţă. Noi trei am îmbrăţişat-o strâns până când i-a scăpat un chicot oarecum isteric.

„Sunt bine, lasă-mă", a spus, privindu-ne şi ştergându-şi lacrimile cu mâinile. Sunt fericit, doar atât. Acum doar Nikki va trebui să treacă prin altar", a spus el, privindu-mă cu un zâmbet.

Am râs ca răspuns. Eram cel mai tânăr din grup şi eram încă departe de a mă căsători. Nici măcar nu avea iubit! Dar apoi m-am gândit automat la Alex, desigur. Am fost surprins să-mi imaginez că amândoi suntem căsătoriţi. Imaginea m-a copleşit atât de mult încât am şters-o imediat din cap.

„Felicitări, băieţi, meritaţi", am spus, foarte fericit pentru prietenii mei. Eko se întoarse către Gus, care se uită înapoi la el. El i-a luat faţa în mâini şi i-a pus un sărut nenorocit. L-am primit cu aplauze şi strigăte. Când s-au despărţit, noi patru am prăjit din nou şi

Ne-am aşezat înapoi pe scaunele noastre.

— Şi când va fi nunta? întrebă Margot. Trebuie să văd ce piesă de rochie o să port.

— Deci, unde vrei să te căsătoreşti? Am putea organiza o nuntă balineză în faţa mării. Ar fi minunat!

— Am spus, mi-am imaginat deja totul în capul meu.

Eko şi Gus au schimbat o privire oarecum ciudată.

— Ce se întâmplă? întrebă Maggie.

„Vezi tu…" începu să spună Eko şi amândoi s-au concentrat brusc unul pe celălalt.

Ale mele.

— Nu o să-mi spui acum că nu sunt invitat, nu-i aşa? – am spus râzând.

Au zâmbit vag şi asta m-a îngrijorat.

— Nu sunt invitat? – am scăpat atunci.

— Cum să nu fii invitat?!

— Ce ştiu, nu poţi să-ţi iei ochii de la mine şi e ciudat!

— Vezi tu… a început Gus, luând cuvântul. Chestia este că ne-am dori să ne căsătorim în Spania. Eko îşi are familia acolo. Întrucât la sfârşitul zilei a mea nu vrea să ştie nimic despre mine sau despre vreo nuntă… Suntem încântaţi să ne căsătorim într-un mediu familial şi, bineînţeles, cu prietenii, aşa că trebuie să fie acolo. Înţelegem că un zbor

spre Spania este destul de scump, dar vă promitem că va merita.

Maggie se uită la mine cu aşteptare. Toţi s-au uitat la mine, pentru că ştiau reticenţa mea absolută de a urca într-un avion. Aveam o dorinţă teribilă să plâng.

Genul care este atât de adânc încât amestecă totul în interior şi nu poţi scăpa de acel sentiment decât plângând şi eliberând-o.

Mi-am iubit prietenii din toată inima. Nimic nu m-ar face mai fericit decât să-i văd jurând dragoste veşnică, dar nu m-am putut urca într-un avion. M-am forţat să zâmbesc. Rezultatul trebuia să fie teribil, pentru că toţi trei s-au uitat la mine cu tristeţe. Ştiau ce avea să spună în continuare.

— Nu există nimic pe lumea asta care să mă facă mai fericit decât să merg la nunta voastră, băieţi, dar nu pot… Pur şi simplu nu pot.

M-am ridicat de la masă şi m-am îndepărtat de ei. M-am simţit rău că le-am stricat momentul. Am fost copleşit de tristeţe pentru că am fost atât de laş şi nu am putut să-mi înving temerile. Dar cel mai rău dintre toate a fost să-mi dau seama acolo, în acel moment, că nu voi pleca niciodată din Bali.

Până în acel moment, nu mi-a păsat niciodată. Nu avusesem nevoia să mă îndepărtez de patria mea, dar mai întâi îl cunoscusem pe Alex şi cuvintele lui plantaseră îndoială în mine. Apoi, cu vestea despre nunta… Mi-a părut rău că am perceput casa mea ca pe o cuşcă, dar asta a fost. O cuşcă construită de fricile mele.

19

ALEX

Nu o văzusem de două zile. Schimbasem un mesaj ocazional, dar ea era ocupată cu prietenii ei şi eu rezolvăm lucrurile acasă. Oricât de mult şi-ar fi dorit să scape de probleme, nu a putut să o facă decât într-o anumită măsură. Mama mă suna insistent, până a trebuit să ridic telefonul.

— Când te întorci, Alexandru?

— A fost primul lucru pe care l-a întrebat.

Mi-am dus mâna la tâmple pentru a le apăsa, deoarece durerea mea de cap fusese persistentă în ultima vreme.

— Voi fi acolo pe 1 septembrie.

— Cum te gândeşti să pleci atât de mult? Cu tot ce ar trebui să faci

şi să te pregăteşti!

— Mamă, nu ştiu când ai crezut că problema asta e treaba ta, dar…

— Sigur că e treaba mea! Tu eşti fiul meu şi ea…!

„Încetează", i-am întrerupt-o înainte să poată continua. M-ai sunat să aflu când mă întorc şi tocmai ţi-am spus. Mai este ceva ce vrei să ştii?

5 5 JL 5

Urmă o tăcere de moment.

— Tatăl tău vrea să te vadă imediat ce ajungi la Londra, spuse el atunci.

— Atunci spune-i tatălui că sunt lucruri mai importante pe care trebuie să le fac.

de îndată ce intri în oraş.

— Nu înţeleg de ce vrei să faci toate astea singur. Te putem ajuta, putem…

— Apreciez, mamă, dar că m-am forţat să conduc compania este suficient pentru moment. Restul vieţii mele este încă treaba mea.

Am auzit un fel de suspine la celălalt capăt al firului. Îmi doream foarte mult să închid şi să închei conversaţia. Dar apoi va suna din nou şi aceasta avea să devină povestea fără sfârşit.

— Cum poţi spune că? – spuse el plângând. Că te-am forţat! Ce ai fi făcut?

„Calmează-te, mamă", am rugat-o să încerce să se împace cu ea, dar înăuntru am înjurat şi am înjurat. Îţi cer doar să-mi dai spaţiul de care ştii că am nevoie.

— Totul este pe dos şi eşti plecat de o lună. Lasă totul pe jumătate…

— Nu am lăsat nimic la jumătate. Am făcut ce este mai bine pentru mine şi ce este mai bine pentru ea.

— Cum va fi cel mai bine?! exclamă el, aproape pierzându-şi calmul. Cel mai bun lucru pentru ea este să fie cu tine, în casa ta.

— Nu poţi intra în viaţa mea. „Nu aveam de gând să mai am acea conversaţie". Mamă, îmi pare rău, dar nu o să te las. Pe 1 septembrie m-am întors la Londra. Apoi ne putem aşeza cu toţii, media şi cădem de acord cu orice doriţi. Acum, dacă mă scuzaţi, am lucruri de făcut.

Am închis şi am oprit telefonul. Nu am permis nimănui să-mi spună ce să fac. Nu făcusem niciodată ceva ce nu voiam să fac, mai ales

pentru alţi oameni… Până atunci, desigur.

Am petrecut restul după-amiezii la mare. Nate nu a vrut să vină cu mine.

De când îmi povestise despre Maggie, se închisese în camera lui şi nu dorise să vorbească sau să vadă pe nimeni. M-am gândit la Malcolm, prietenul nostru, el a fost mult mai bun decât mine în a-i încuraja pe alţii… Am fost foarte prost la asta.

Am navigat până când soarele a apus şi când m-am întors în cameră am decis să-i trimit un mesaj lui Nikki.

Nu era genul de tip căruia îi plăcea foarte mult să vorbească prin mesaje, dar cu ea nu aveam altă opţiune. În adâncul sufletului, nici mie nu mi se păruse plictisitor sau frustrant.

Când stătuse de vorbă cu alte femei, acestea deveniseră în timp exigente. Mă consideram un om destul de independent. Am făcut şi am desfăcut după bunul plac până la punctul în care a trebuit să explic de ce nu răspunsesem la un mesaj sau de ce nu spusesem bună dimineaţa sau noapte bună.

Pe de altă parte, cu Nicole… Am simţit nevoia să ştiu despre ea, deşi ultima dată când am fost împreună, plecasem acasă destul de supărat şi o parte din mine era supărată că a plecat imediat după ce am ajuns ca intime ca noi. a făcut. N-aş recunoaşte niciodată, dar la naiba, am ratat posibilitatea de a o întâlni prin surprindere sau de a şti că suntem la cinci minute distanţă cu motocicleta unul de celălalt.

Am citit ultimul meu mesaj. Până şi eu mi-am dat ochii peste cap.

Bună dimineaţa, Nicole

Un prieten de-al tău a decis asta sunt noul său proprietar, nu mă lasă singur nici măcar să meargă la baie.

Am trimis o fotografie cu Batu întins la picioarele patului meu.

De când stăpânul său plecase, nu plecase de lângă mine. Nu-mi păsa, îmi plăceau animalele. Acasă am avut un doberman pe nume Camilo. Mi-a fost dăruit de fostul meu când era doar un căţeluş şi de atunci era alături de mine. Îmi amintesc că la început nu m-a făcut graţie şi cu timpul am ajuns să înţeleg de ce. Căţeluşa a fost scuza pentru a avea motive să continue în viaţa mea într-un fel sau altul.

Am văzut-o pe Nikki conectându-se şi am început să scriu.

Îmi pare atât de rău, nu ar trebui.

să te deranjeze

Nu ştiu ce mi-a spus în răspunsul lui laconic că ceva nu este în

regulă. Unii vor spune că legătura care deja începea să se formeze între noi m-a făcut să știu în acel moment că i se întâmplă ceva. Nu m-am gândit de două ori, am luat telefonul și am sunat-o pentru prima dată de când schimbasem telefoanele.

Știam că are telefonul mobil la ea și, de asemenea, știam că ezită să-mi răspundă sau nu. Și, surprinzător, asta mi-a provocat un oarecare disconfort. Am închis și am deschis chatul. Eram încă online.

Nu-mi răspunzi?

A durat câteva secunde prea mult, cuvântul „scris" a apărut și a dispărut pentru câteva clipe.

Îmi pare rău… nu am un o zi bună.

Știam că nu greșesc. L-am întrebat cu adevărată curiozitate ce se întâmplă cu el și, văzând că nu răspunde, am adăugat:

Hai, Nikki, poți spune-mi; Poate pot te ajut.

Este un subiect complicat.

Habar nu aveam la ce se referea. Am așteptat să văd dacă se va înveseli și apoi l-am văzut că începe să scrie. A durat câteva secunde.

Doi dintre cei mai buni prieteni ai mei, Gus și Eko, ei se căsătoresc, iar eu sunt așa fericit pentru ei, nu vă puteți imagina

Mă face atât de entuziasmat însoțește-i într-o asemenea zi special… Dar ni s-a spus care se vor căsători în Spania…

Eko este de acolo, desigur.

Am citit mesajul tău de câteva ori. La început, nu am înțeles problema până nu mi-am dat seama la ce se referea.

Frica ta de avion.

Frica mea de avion.

Corectarea lui m-a făcut să zâmbesc, deși nu m-a amuzat. M-a frustrat foarte mult că îi era frică de ceva ce iubeam și făceam cu pricepere. M-a deranjat că nu a îndrăznit să se urce într-unul dintre cele mai sigure mijloace de transport din lume. M-am gândit foarte atent ce să-i spun, știam că este un subiect spinos pentru ea. Mi-o anunțase deja de mai multe ori.

Răspunde-mi la o întrebare. Este adevărata ta frică? urcă în avion sau scapă singurul lucru pe care îl știi?

I-a luat aproape un minut să răspundă.

Nu contează de unde vine frica, adevărul este că este acolo și

Nu pot să-l ignor.

Temerile sunt depășite de canotaj pentru, nu contra.

Ce vrei să spui cu asta?

Adică dacă lupţi pentru Evită-l, nu vei trece niciodată peste asta.

Poate nu vrei s-o faci.

Era încăpăţânat, începeam să-mi dau seama. Dar şi eu, aşa că am încercat să ajung la ea în altă parte, deşi nu prea ştiam cum să o fac.

Dacă ai avea un antidot împotriva ta frică?

Ce vrei să spui?

Imaginează-ţi că ţi-a fost frică păianjeni… Dacă ţi-aş da o repelent deasupra ta asiguraţi-vă că nimeni nu poate Te-ai apropiat vreodată, l-ai folosi?

A durat câteva secunde.

Presupun că da… Da, într-adevăr era sigur că ar funcţiona.

Ei bine, am veşti grozave pentru tu: Pot fi acel antidot care ai nevoie.

Am numărat până la zece până am primit răspunsul lui.

Eu nu te înţeleg.

Dacă vii cu mine, garantez că nu ţi se va întâmpla nimic.

Mergi cu tine unde?

Te pot duce în Spania.

Aveam probleme, ştiam, dar nimic nu avea să mă oprească dacă aş putea să o ajut să-şi piardă fobia pentru avioane. Când nu spun nimic, mă refer la nimic şi la nimeni, nici măcar pe ea însăşi.

Mulţumesc pentru ofertă, dar

Cred că o să-i dau drumul.

Am ridicat telefonul şi i-am format numărul.

De data asta mi-a răspuns, deşi a făcut-o când aproape că renunţasem.

— Vii cu mine, i-am spus fără alte prelungiri.

„Nu zburaţi din Indonezia”, a spus ea, deşi nu i-am spus niciodată care sunt rutele mele aeriene.

Am avut speranţă când am văzut că nu mi-a spus un nu, ci doar o scuză.

„Zbor de oriunde îmi place”, i-am răspuns fără alte prealări.

„Atunci trebuie să fie foarte distractiv să fii tu”, a răspuns el, deturnându-se de la subiect.

— Vorbesc serios, Nicole.

— Nu mă urc în avion, Alex. „Am vorbit deja despre asta”, a spus el, deşi de data aceasta cu mult mai multă tristeţe decât oricând

abordasem subiectul.

— Sunt unul dintre piloţii cu cele mai multe ore de zbor dobândite vreodată înainte de vârsta de treizeci de ani. Pot pilota un avion cu ochii închişi şi îţi garantez că nu ţi se va întâmpla nimic dacă vii cu mine.

— În Spania? – a întrebat el apoi.

— Acea?

— Am cerut.

— Îmi spui că ai aranja totul pentru a mă duce în Spania cu un avion pilotat de tine?

Cu toată mizeria, uitasem de presupusa nuntă din Spania. O vizualizasem deja călătorind cu mine la Londra.

— Exact asta am spus, am răspuns, ignorând cât de mult că îmi plăcuse să o imaginez în oraşul meu cu mine.

— Şi ce zici de avion? O furi? – m-a întrebat ea sarcastic. Din tonul vocii lui, mi-am dat seama că se distra cu asta. Nu mă lua în serios.

— Zbor cu avioane private, Nikki, am informat-o.

A fost liniște la celălalt capăt al firului.

„Nu ştiam", a sfârşit prin a spune.

— Sunt multe lucruri pe care încă nu le ştii despre mine.

Când am spus-o, a ieşit pe un ton pe care nu mi-ar fi plăcut să-l dau acelei conversaţii, dar mi-a scăpat şi a nuanţat totul cu o seriozitate inutilă.

— Şi acele lucruri pe care nu le ştiu despre tine… O să vrei să-mi spui?

— Mă întreb.

Acolo a început să se formeze acea dilemă… Ar trebui să tac sau să-i spun tot adevărul? Dar… de ce altfel aş vedea-o din nou?

„O să-ți spun tot ce vrei să știi", i-am răspuns, sigur că nu mă va întreba nimic din ce nu voiam să mă întrebe.

— Vreau doar să ştiu ce vrei să-mi spui, Alex. Nu am de gând să te forţez să faci nimic, nu am de ce. Partea bună că a noastră are o dată de expirare este că amândoi putem fi oricine vrem să fim, fără teama de a dezamăgi, pentru că ştim că are un sfârşit", a adăugat el. Cuvintele lui au stârnit ceva în mine. Răspunsul lui m-a lăsat oarecum uluit.

— Îmi spui că nu eşti tu însuţi cu mine?

— Am cerut.

„Cu tine sunt ceea ce mi-am dorit mereu să fiu", a răspuns el după

câteva secunde de aşteptare.

M-am tot gândit la cuvintele lui şi am înţeles perfect ce vrea să spună. Acelaşi lucru mi s-a întâmplat şi mie, fiind izolată de lume şi de împrejurimile mele de pe acea insulă, scuzaţi redundanţa. Cu ea a fost altă persoană diferită. Era cineva cald, distractiv şi total diferit de cine era el în propria mea realitate. Presupun că, în acelaşi mod, era clar că am adus practici foarte diferite cu ceea ce era obişnuită ea.

— Mi-e greu să-mi imaginez că nu ai fost tu însuţi până acum. „Eşti cea mai autentică persoană pe care am întâlnit-o vreodată în viaţa mea", am spus, înţelegând fiecare cuvânt.

— Şi tu eşti cea mai complexă enigmă pe care am avut plăcerea să o întâlnesc vreodată, răspunse el cu căldură.

— Deci sunt o enigmă, nu?

— Am zâmbit.

— Una foarte mare.

„Ei bine, oricând vrei, te las să-ţi dai seama", am spus, schimbându-mi tonul vocii. Nu m-am putut abţine să nu sugerez.

Mi-am imaginat-o întinsă pe pat, cu telefonul în mână şi roşind.

„Aştept cu nerăbdare", a răspuns el. Am putut observa şi o schimbare subtilă a registrului în vocea lui, dar era acolo.

— Dacă am fi vorbit despre dorinţă, Nicole, te asigur că nu există nimeni pe această insulă care să poată birui dorinţa pe care o am pentru tine.

— Nu ştiam că este o competiţie.

— Da, dar e deja mai mult decât câştigat.

Ştiam că zâmbea, nu era nevoie să mă uit la ea.

„Trebuie să plec", a spus el şi i-am auzit tristeţea în voce.

— Când te întorci?

— Până la urmă am rămas puţin mai mult decât era planificat… Gus şi Eko vor să sărbătorească cu stil că s-au logodit şi îmi pare rău că sunt singurul care pleacă…

— Despre cât timp vorbim?

— Am cerut. Am crezut că nu a mai rămas mult până ne-am revăzut iar vocea mea a căpătat un ton mult mai puţin prietenos, la naiba, voiam să o văd.

— Miercuri seara mă voi întoarce.

Încă trei zile… Când s-a întors, ne-ar mai rămâne doar două săptămâni să fim împreună.

— Alex? – a întrebat el când a observat că am rămas tăcut, cufundat în propriile mele gânduri.

— E în regulă, Nicole, i-am răspuns. Distrează-te cu prietenii tăi. Ne vedem când ajungeţi.

— Te-a deranjat?

— Paşnic.

S-a făcut din nou liniște.

„Îţi mulţumesc că m-ai sunat, că ţi-ai făcut griji pentru mine şi că mi-ai oferit un avion privat", a adăugat ea amuzată. Eşti un farmec.

Am râs. Nu l-am putut evita. Apoi m-a întrebat de ce am reacţionat aşa.

„Familia şi prietenii mei ar plăti să audă pe cineva spunând asta despre mine", i-am răspuns.

— Deoarece? Eşti drăguţ!

— Sunt cu tine, ceea ce este diferit.

— Numai cu mine? – a întrebat.

— Doar cu tine.

— Am zâmbit.

Am tăcut şi dorinţa de a ne vedea a crescut până a devenit aproape insuportabilă.

— Mulţumesc, Alex, şi noapte bună.

— Noapte bună frumoaso.

Am închis telefonul şi, după câteva clipe de ezitare, am ridicat laptopul. Am deschis motorul de căutare şi am tastat următoarele cuvinte: „2003 avion accident". Trebuia să aflu mai multe despre acel accident, să aflu exact ce s-a întâmplat şi de ce. Abia atunci i-am putut explica lui Nikki de ce nu i s-ar întâmpla acelaşi lucru dacă ar decide să zboare.

Dintre accidentele pe care le-am găsit în anul despre care mi-a povestit Nicole, niciunul nu fusese destinat Angliei. Printre aceştia a fost şi un accident de avion militar, un Yak 42, în care au murit 62 de soldaţi care se întorceau înapoi în Spania după o misiune de pace de patru luni în Afghanistan.

Am analizat accidentele şi am căutat cu atenţie informaţii relevante

5 5 5

despre fiecare dintre ele. Nu aveam suficiente informaţii ca să ştiu în care dintre ele ar fi murit familia lui Nicole, dar tot am vrut să le

parcurg pe toate. Am vrut să văd dacă găsesc ceva care să mă spună dacă ar fi putut fi accidentul în care au murit părinţii femeii care nici măcar nu era capabilă să ia în considerare posibilitatea de a zbura.

Am avut un coleg care lucra la Biroul de înregistrare a coliziunilor aeriene, cu sediul la Geneva. Nu am ezitat să ridic telefonul şi să dau apelul corespunzător. În Bali era zece noaptea, dar era o diferenţă de cinci ore, aşa că nu eram îngrijorat să-l sun după ore. A luat-o pe al treilea inel.

— Lenox, căruia îi datorez această onoare?

— Ce mai faci, Carter?

— Ei bine, mai rău decât tine, cu siguranţă. Am auzit că eşti în Indonezia?

„Am venit în vacanţă de câteva săptămâni, da", i-am răspuns, încercând să nu fiu nepoliticos, pentru că voiam să ajung direct la obiect.

— S-a întors bătrânul Alex Lenox?

— De ce nu încetaţi să spuneţi acelaşi lucru?

— Unchiule, pentru că acum doi ani ai dispărut şi ai devenit aproape un om matur.

— Trebuie să-ţi amintesc ce s-a întâmplat acum doi ani? – am răspuns cu o voce îngheţată.

A fost linişte.

— Ai dreptate, omule, îmi pare rău, spuse el schimbându-şi tonul vocii. Cu ce vă pot ajuta?

M-am uitat pe balconul camerei mele şi m-am uitat la ocean.

— Vreau să-mi găseşti datele unui accident cu avionul destinaţia Anglia s-a întâmplat în 2003. Am căutat pe internet, dar nu am găsit ştiri despre nicio destinaţie. Te superi să arunci o privire şi să vezi ce găseşti?

— Aveţi mai multe informaţii în afară de faptul că era destinat Angliei?

— E singurul lucru pe care îl ştiu, dar dacă mai aflu ceva, te sun.

— A fost un zbor comercial sau privat?

— Mă întreb.

Aveam de gând să spun primul, dar m-am oprit o clipă. Nu ştiam nimic despre familia Nicolei sau despre părinţii ei. Nici măcar nu ştiam numele. Ar fi putut fi un avion privat care s-a prăbuşit în loc de unul comercial? Dacă aşa era, avea sens să nu apară la ştiri. Accidentele de avioane private au fost mai puţin interesante decât cele comerciale. Din păcate, în lumea în care trăim, atrage mai mult atenţia să pui un titlu

despre optzeci de morţi decât vreo patru. Nu luasem în calcul această opţiune pentru că nu trebuia decât să mă uit la condiţiile în care trăia Nikki pentru a-mi imagina că nici părinţii ei nu aveau mulţi bani. Dar apoi mi-am dat seama că totul poate fi…

— Caută-le pe amândouă. Nu cred că a fost un avion privat, dar măcar să-l exclud.

— De îndată ce am ceva, te sun.

Am închis şi m-am întors în camera mea. M-am tot întrebat: „În ce fel de accident au murit părinţii lui Nicole?"

douăzeci

NATE

Am petrecut zile în camera mea fără să ies. Femeia vieţii mele se căsătorise şi nu mi-a venit ideea… Doar să mă gândesc la asta m-a făcut să vreau să vomit, deşi la ce mă aşteptam? Ei bine, nu aş fi crezut că se va căsători în mai puţin de un an de la început, dar era clar că nu mă puteam aştepta să mă aştepte în continuare. Mai ales după ce a abandonat-o.

Ştiam de la Alex că Maggie se întorcea din călătoria ei în acea după amiază, aşa că m-am însufleţit să o văd din nou. M-am ridicat din pat, am făcut duş şi m-am îmbrăcat ca cineva decent, deşi nu eram deloc unul.

A trebuit să se răzgândească, deşi în mintea mea am tot auzit o voce care spunea iar şi iar: „E prea târziu, e căsătorită". Dar nu este niciodată să lupţi pentru persoana pe care o iubeşti.

M-am întâlnit cu Alex la prânz pe o terasă pentru a mă limpezi puţin din cap. Nu-l văzusem de trei zile. Prietenul meu cel mai bun se apropiase de cameră, dar de acea dată eu eram cel care i-a cerut să plece.

„Este timpul să mergi mai departe, Nate", mi-a spus el în calitate de chelneriţă

Ne-a servit două fripturi de vită cu cartofi fripţi şi sparanghel la grătar.

— Nu pot, i-am spus categoric.

Prietenul meu s-a uitat înapoi la mine impasibil.

— E măritată, spuse el. Acele cuvinte au rămas adânc în inima mea.

— Poţi să nu mai fi.

— Nate, haide, ai de gând să ajungi în mijlocul unei căsătorii? Vrei să despart ceva care este, fără îndoială, mai serios decât orice ai avut vreodată tu şi ea?

— Habar nu ai ce am avut.

— «Am avut», la timpul trecut.

— De asta m-ai făcut să vin?

— M-am uitat la el. Să mă încurcă mai mult decât sunt deja?

— Te-am făcut să vii pentru că nu poţi sta închisă în camera ta. M-ai făcut să vin cu tine, m-ai forţat pentru că mi-ai promis o vacanţă relaxantă.

M-am uitat la el cu condescendenţă, deşi în adâncul sufletului mă simţeam puţin vinovată.

— Ai fost foarte distractiv, nu-mi pare rău pentru tine.

Alex luă paharul de vin şi îl duse la buze. Întotdeauna îi admirasem cumpătarea în a-şi controla sentimentele şi gândurile. S-ar putea să moară înăuntru că pe dinafară ar arăta ca un aisberg. Mie, dimpotrivă, tot ce simţeam şi gândeam a fost citit perfect. Era o carte deschisă.

— Şi distracţia mea vine astăzi însoţită de fostul tău. Dacă nu intenţionaţi

5 5 5 5 5

să vă ascundeţi în cameră până în ziua în care trebuie să plecăm, vă sfătuiesc să începeţi să vă trageţi. Nimic din fete nu urăsc mai mult decât un tip beat care plânge la colţ.

— Eşti un nenorocit.

— M-am uitat atent la prietenul meu.

— Încerc doar să te protejez.

— Alex a zâmbit în lateral.

— A căror?

— De tine, idiotule. Dacă mai ai simţit în cap, vei şti că Margot nu te poate vedea aşa. Trebuie să te vadă senin şi puternic. Trebuie să-i arăţi că te-ai schimbat, că nu mai eşti adolescentul care s-a întors în fiecare an să trăiască o dragoste de vară trecătoare.

Cuvintele lui mi-au atras atenţia.

— Nu mi-ai spus doar să nu intru în mijlocul unei căsătorii?

— De când ai ascultat tot ce ţi-am spus?

M-am gândit foarte serios la asta.

— Doar când îmi convine.

— Doar când ţi se potriveşte.

— Deci ai de gând să mă ajuţi?

Alex bău din nou din paharul lui de vin şi îl termină. L-a sunat pe somelier şi a aşteptat să fie reumplut. A băut şi şi-a îndreptat din nou atenţia către mine.

— Nu pot face decât douăzeci la sută… Restul depinde de tine.

— Crezi că o pot recupera?

— Cred că este prima dată în viaţa mea când văd că iubeşti pe cineva mai mult decât pe tine însuţi.

— Prietenul meu m-a privit în ochi-Deci da… Cred că poţi realiza orice îţi propui, atâta timp cât nu cazi în mediocritate şi disperare. Totul necesită timp, Nate. Să o iei înapoi pe Maggie nu se poate realiza în două zile… Nici măcar în cele două săptămâni pe care le-ai rămas aici.

Avea dreptate… Absolut dreptate.

— Îmi spui să rămân?

— Îţi spun să lupţi pentru ceea ce vrei şi ceea ce vrei să trăiască aici. Mi-am sorbit paharul şi mi-am cântărit toate opţiunile. Ar putea să o facă… Munca nu ar fi o problemă. Aş putea să-mi prelungesc şederea, să lupt pentru Maggie şi să mă întorc ceea ce mi-am dorit cel mai mult. Da, au existat posibilităţi.

— Şi ce vei face?

— *Ce* vrei să spui?

— Alex s-a uitat la mine încruntat.

— Te vei întoarce în Anglia?

Faţa i s-a schimbat, a apărut o umbră, înlăturând orice pic de fericire.

— Nu am de ales. Călătoria mea se termină în două săptămâni.

M-am uitat la prietenul meu şi mi-a părut milă de el. Nimic nu este mai rău pentru cineva care este pătrat decât să-ţi dea viaţa din funcţiune fără o notificare prealabilă. Alex Lenox a măsurat totul la milimetru. Fiecare pas pe care îl făcuse fusese premeditat şi studiat pentru a atinge viaţa pe care şi-a dorit-o întotdeauna şi acum…

Uneori trebuie să te gândeşti mai bine unde îţi pui pula. Aş fi putut să-i spun, dar eu, spre deosebire de el… nu puteam fi atât de crudă.

Am stat liniştiţi câteva minute, bucurându-ne de mâncare. Dacă ţi-ar pune un file de vită în faţa ochilor, totul ar putea aştepta. Dar de data asta Alex m-a surprins lăsându-şi friptura prea puţin gătită. S-a lăsat pe spate o secundă să mă întrebe ceva care, fără îndoială, îl

îngrijora.

— Când ai venit să o vizitezi pe Margot, ai avut o relaţie cu Nikki?

— La început ne-am împrietenit…

— Nu am ezitat să răspund sincer-ştii, a fost prima dată când am petrecut pe insulă, iar Maggie şi cu mine am avut curând o aventură. Nikki a fost mereu cu ea, aşa că noi trei am reuşit. După toate încurcăturile mele, Nikki s-a distanţat destul de puţin şi aproape de fiecare dată când mi se adresa, era încruntat.

— Nu sunt surprins, spuse Alex. A zâmbit pieziş.

— Nici eu, am fost de acord.

— Ţi-a spus vreodată ceva despre părinţii lui?

— Ştii că au murit într-un accident de avion, nu?

M-am uitat la prietenul meu mai atent. Alex a dat din cap fără să-şi ia ochii de la mine.

— Este un subiect delicat, dar da, mi-a spus despre el.

— El s-a oprit.

Aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat.

— Ei bine, pilotul ar strica, omule…

— Da… Dar, nu ştiu, e ceva în toate astea care nu se potriveşte cu mine. L-am sunat pe Carter.

— Acel ticălos?

Carter şi cu mine nu ne înţelegesem niciodată. Ne întâlnisem la şcoala de zbor şi până la urmă se hotărâse să meargă la birocraţie, pentru că era un rahat.

— Aţi căutat informaţii despre un posibil zbor către Anglia care a avut un accident în 2003 şi nu aţi găsit nimic.

— Ce ciudat… Ar trebui înregistrat.

— Asta am crezut… Doar dacă nu era un zbor privat.

M-am uitat la prietenul meu.

— Privat?

„Ce alt motiv ar putea fi pentru ca acesta să nu fie înregistrat undeva?”

I-am considerat.

— Ai încercat alte întâlniri, cu un an în sus sau cu un an mai jos? Alex s-a uitat la mine.

— Nu cred că Nikki este confuză cu privire la anul în care părinţii ei au murit, nu?

— Îmi imaginez că nu…

S-a tot gândit şi am văzut atunci că subiectul chiar îl îngrijora. Am rămas să-l privesc pierdut în gânduri. Atunci am început să înţeleg că poate Nikki nu a fost doar o diversiune de moment pentru el.

Acea idee s-a instalat în creierul meu. Pe măsură ce treceau zilele, mi-am dat seama, înainte ca cel mai bun prieten al meu să ştie, că Alex Lenox se îndrăgosteşte.

Acea realitate a căzut asupra mea ca o găleată cu apă cu gheaţă. Alex nu

S-ar putea îndrăgosti… Era cel mai rău moment posibil pentru asta, cu atât mai puţin de cineva care locuia la mii de kilometri distanţă.

M-am întrebat atunci dacă a fost o idee bună să mă întorc pe acea insulă şi să-l târesc cu mine. Cu timpul avea să înţeleagă cu siguranţă că nu… Fusese o greşeală cu mai multe consecinţe decât putea prevedea în acel moment.

douăzeci şi unu

NIKKI

Următoarele zile au zburat. Chiar dacă mor de nerăbdare să mă întorc pe insula mea şi să-l văd pe Alex, acele cinci zile cu prietenii mei şi departe de muncă au fost grozave pentru mine. Făcusem de toate: trasee de drumeţii, scuba diving, puţin surfing… De asemenea, dansasem, râsem şi stăm până târziu. Şi venise timpul să ne întoarcem acasă.

Eko şi Gus păreau mai îndrăgostiţi ca niciodată, iar Maggie era o actriţă foarte bună. Se prefăcea că este bine, dar pe măsură ce se apropiau zilele de întoarcere pe insulă, starea lui se întunecase uşor.

După ce ne-am încărcat valizele şi am petrecut aproape o oră pe o barcă care părea că se va rupe în jumătate din cauza mării agitate, am pus piciorul pe uscat. Nu-i spusese lui Alex la ce oră soseşte. Nu ştiam dacă va veni sau nu să mă întâlnească în port, dar nu voiam să-mi fac speranţe sau să fiu dezamăgit. Încă nu ştiam ce fel de om era Alex Lenox, cel care te aşteaptă cu un buchet de flori în staţie, cel care te întreabă

Anunţă-l când ajungi acasă sănătos şi bine, sau pur şi simplu pe cel care nu spune nimic.

— A fost distractiv, nu? întrebă Gus zâmbind când era timpul să se despartă.

— Mult! a exclamat Maggie, zâmbind reflex.

Ne-am uitat unul la altul în tăcere.

„Hai… Ne vedem în Mola Mola într-o oră, nu întârzia”, a spus Eko, ceea ce ne-am dorit cu toţii, până la urmă.

Am zâmbit şi fiecare ne-am împrăştiat în direcţia următoare. Nu a mai rămas mult până la apus. Pentru că nu trebuia să lucrez până a doua zi, îmi doream o bere pe plajă.

Evident, imediat ce am ajuns acasă mi-am luat telefonul mobil şi i-am scris.

Sunt deja aici. Dacă ai chef, hai să ne unim toată lumea la apus, unde mereu.

A luat ceva timp să-mi răspundă. Când a făcut-o, în loc să-mi scrie un mesaj, m-a sunat. L-am prins în timp ce deschideam uşa apartamentului meu.

„Cum poţi să spui că eşti milenar”, am răspuns eu râzând.

Am deschis uşa şi am pus rucsacul pe podea. Mi-am dat jos pantofii şi m-am dus la bucătărie să-mi torn un pahar cu apă rece.

— Ce vrei să spui?

— Mă întreb.

„Pentru că preferi să vorbeşti la telefon în loc să răspunzi la mesaje”, i-am explicat, punând telefonul între umăr şi ureche, ca să pot naviga prin bucătărie.

— Îmi place să-ţi aud vocea. Nu are nimic de-a face cu a fi mileniar, centenar sau orice ar fi noile generaţii…

„Acum vorbeşti ca un bătrân”, am râs, tachinându-l.

— Ei bine, sunt mult mai în vârstă decât tine.

„Douăzeci şi nouă de ani nu sunt atât de vechi”, am răspuns, lăsându-mă pe canapea.

şi preluând telefonul cu mâna dreaptă.

— În câteva luni împlinesc treizeci de ani. Cu siguranţă acea percepţie a ta se va schimba”, mi-a spus el.

M-am aşezat puţin pe canapea.

— Când?

„În decembrie”, a recunoscut el oarecum leneş.

— O să sărbătoreşti, nu? I-am spus fără să fiu foarte capabil să mă imaginez într-o atmosferă atât de festivă şi să fiu în centrul atenţiei.

— Nu te entuziasma, nu vreau să fac nimic special.

— Cum nu? Ai împlinit treizeci de ani! – am spus încântat „Doamne, vei împlini treizeci de ani”, am adăugat eu când mi-am dat

seama.

A râs la celălalt capăt al firului şi asta m-a făcut să zâmbesc.

— Nu-ţi mai par atât de tânăr? – a întrebat.

— Treizeci este noul douăzeci, am spus eu fericit.

Îmi plăcea să vorbesc cu el. A fost frumos să fiu acasă şi să poţi râde la telefon. Eram încântat să ştiu că aveam de gând să-l văd în noaptea aceea.

— Vrei să te iau şi mergem împreună la plajă?

— Mă întreb. Te pot duce la Batu, pentru că este încă aici cu mine.

— Ce ticălos… Mi-ai furat câinele.

— Are gust bun.

„Ca proprietar", i-am răspuns.

„Ca proprietarul ei", a fost de acord el.

„Dă-mi zece minute să fac duş şi să mă schimb", am întrebat. Ne-am luat rămas bun şi am intrat în grabă la duş. vreau să fiu curat şi frumos pentru când a sosit. Nu mi-a luat mult să mă pregătesc, din moment ce părul meu era curat. M-am uscat şi m-am căutat printre haine până am găsit ceva frumos de îmbrăcat. Mi-am pus un top negru de elefant şi pantaloni. Nu voiam să arăt de parcă m-am îmbrăcat prea mult. În plus, prietenii mei îmi spuseseră mereu că acei pantaloni mă fac

Avea un fund scandalos. Am făcut un coc cu o scobitoare pe care am folosit-o pentru asta şi mi-am ondulat genele cu rimel. Când admiram rezultatul în oglindă, s-a auzit o bătaie în uşă.

Aproape că am alergat cu inima bătând cu putere, dar când am deschis-o, nu l-am găsit pe Alex, ci pe unchiul meu Kadek. Zâmbetul mi-a îngheţat pe faţă până a dispărut. L-am schimbat cu unul mai mic şi mai forţat.

— Unchiule… Ce cauţi aici? Nu mă aşteptam la vizita ta.

— Te aşteptai pe cineva? – m-a întrebat el foarte serios. M-a privit în sus şi în jos, încruntat.

Am observat că nu a venit singur. În spatele lui se aflau cei doi însoţitori ai săi, Nyoman şi Tiko.

„Tocmai am ajuns pe insulă, mă întâlneam cu nişte prieteni pe plajă", i-am răspuns.

am devenit şi serios. Faptul că erau acolo nu putea însemna nimic bun. Cu excepţia când Alex era pe cale să sosească.

— Cu ce prieteni, Nicole?

— Mă întreb.

Nu știam ce să-i spun, dar nici nu trebuia să mă gândesc la nicio minciună. După cum prevăzusem, tocmai în acel moment a apărut motocicleta lui Alex cu Batu alergând în spate. Unchiul meu a urmat direcţia privirii mele până când englezul a oprit motocicleta. Şi-a scos casca şi s-a uitat la cei trei bărbaţi cu aspect dur care stăteau la uşa casei mele.

— E totul în regulă, Nikki? – a întrebat.

A coborât de pe motocicletă şi a făcut un spectacol că a venit spre mine, dar Nyoman şi Tiko s-au mişcat în acelaşi timp să-l întrerupă. lătră Batoo, mârâind furios. Nu se înţelesese niciodată cu „prietenii" unchiului meu.

— Ce faci? – le-a răspuns Alex. A intrat imediat în defensivă.

— Alex…

„Deci eşti Alexander", a spus unchiul meu, apropiindu-se de el încet şi vorbind într-o engleză destul de rudimentară.

Am coborât treptele ca să mă apropii de ei, dar fără să-l depăşesc pe unchiul meu.

— Şi tu cine naiba eşti? – a răspuns Alex, uitându-se la el.

— Sunt unchiul lui Nicole.

Răspunsul acela l-a prins pe Alex neprevăzut. Ochii lui au zburat de la unchiul meu la mine.

— Este adevărat, Nikki?

Am dat din cap în tăcere, neştiind cu adevărat ce să fac sau să spun. Nu ştiam ce vrea unchiul meu să meargă acolo cu cei doi prieteni ai lui, dar nu puteam decât să mă rog să nu fi venit pentru ceea ce mi-am imaginat.

„Desigur că este adevărat", i-a spus unchiul meu, trecând înaintea prietenilor săi şi stând mai aproape de Alex. A rămas nemişcat, neclintit. De ce te-aş minţi?

5 5

„Unchiule…" am început să spun, dar el a ridicat mâna şi mi-a spus să tac.

— Nu te vreau lângă nepoata mea, spuse el răspicat.

Alex a părut surprins pentru o clipă, dar şi-a revenit aproape în acelaşi timp.

— De când are nevoie o femeie adultă de aprobarea unchiului ei pentru a se întâlni cu cineva?

„De vreme ce pe această insulă fac ceea ce spun eu", a răspuns el.

continuă Alex fără să-şi ia ochii de la ei.

— Şi ce ai de gând să faci? O obligă să nu mă vadă? Bate-mă? – a întrebat, uitându-se la cei doi bărbaţi care erau puţin mai în spate.

Unchiul meu a făcut un pas înainte.

— Nu te înşela, spuse el foarte serios, fără să-şi ia ochii nici pe Alex. Rolul meu aici este să mă asigur că niciun rezident nu este în pericol. Sarcina mea pe această insulă este să menţin ordinea şi să asigur siguranţa celor care decid să aleagă acest loc ca destinaţie de vacanţă.

— Ei bine, atunci mă bucur că nu sunt o problemă, răspunse Alex calm.

— Turiştii sunt întotdeauna o problemă.

M-am înaintat ca să mă pun între ei şi să opresc orice s-ar putea întâmpla.

— Alex nu va face probleme, omule, ţi-am spus deja.

Nici măcar nu s-a demnat să se uite la mine când a continuat să vorbească.

— Sper că nepoata mea nu greşeşte cu tine, Alexander Lenox. Nu aş vrea să fiu nevoit să iau măsuri şi să vă rog politicos să părăsiţi acest loc.

— Ajunge, omule! – l-am întrebat furios-Alex nu a făcut nimic!

— Deocamdată, răspunse el rece.

— Nu poţi veni aici să-l ameninţe!

„Prietenul tău trebuie să înţeleagă regulile care guvernează acest loc", mi-a spus el ca orice explicaţie. S-a întors din nou către Alex: „După cum ţi-am spus mai devreme, nu te vreau în preajma ei, dar, aşa cum ai spus, e adultă şi poate face tot ce vrea". Singurul lucru pe care am venit să-ţi explic este că nu-mi dai motive să fiu nevoit să te dau afară. Aştept să dai peste cap înainte de a o face fără ezitare, înţelegi?

Alex a fost şocat.

— O apreciez foarte mult pe nepoata dumneavoastră, domnule. Nu l-aş răni niciodată dacă de asta este îngrijorat.

— Dacă ai aprecia-o cu adevărat, ai sta departe de ea.

Amândoi s-au uitat unul la altul încă câteva secunde, de parcă şi-ar fi spus multe lucruri unul altuia. M-a înfuriat atât de mult încât am explodat.

— Nu este acelaşi lucru care s-a întâmplat cu mama, omule! Nu mă duc nicăieri!

— Desigur că nu!

Nu-l văzusem niciodată atât de furios sau supărat pe mine, dar chiar şi aşa nu şi-a putut ascunde panica care a apărut în ochii lui când am vorbit despre părăsirea insulei.

— Atunci nu te implica în ceva ce nu te preocupă!

„Orice are de-a face cu tine mă priveşte", a răspuns el şi s-a întors întoarce-te către Alex. Ai fost avertizat, băiete. A, şi încă ceva… Ai grijă ce cauţi, s-ar putea să nu-ţi placă să descoperi răspunsul.

Din fericire, au plecat fără să facă sau să spună altceva. Se temea că vor ajunge în lovituri. Când au plecat, Alex s-a apropiat de mine precaut. A lăsat un spaţiu rezonabil între cei doi şi m-a întrebat:

— Eşti în regulă?

Am dat din cap în tăcere, deşi încă simţeam disconfortul din corpul meu. Ne-am uitat o clipă unul la altul. Tot nu s-a apropiat de mine şi mi-am dorit să o facă.

— Cum a fost mica ta vacanţă? – m-a întrebat oarecum sec.

„Foarte amuzant", i-am răspuns, observându-l cu curiozitate.

Era încordat şi ceva în expresia lui îmi spunea că ceea ce tocmai se întâmplase nu era deloc amuzat… Asta sau ceva nu era în regulă cu mine.

— Ce s-a întâmplat, Alex? – am întrebat eu îngrijorată şi rănită de distanţa lui bruscă.

Şi-a întors privirea pentru o secundă. Când s-a uitat înapoi la mine, părea mai liniştit.

— Nimic… Au trecut cinci zile lungi, atâta tot.

Mi-a scăpat un mic zâmbet.

— Ţi-a fost dor de mine? – am întrebat, făcând un pas timid în direcţia lui.

Alex a zâmbit cu ochii, deşi faţa lui a rămas la fel de serioasă ca acum

câteva clipe.

— Şi tu? Ţi-a fost dor de mine?

Mâna lui a alunecat pe talia mea şi m-a tras uşor spre el.

— Nu ştiu dacă ar trebui să fiu atât de sincer… Să-ţi arăt cărţile mele atât

de deschis nu-mi va aduce niciun avantaj, dar da, mi-a fost dor de tine în fiecare zi.

Degetele lui mi-au ridicat bărbia ca să mă cerceteze cu ochii.

— Nu există niciun avantaj între noi, Nikki. Suntem în acelaşi punct de plecare.

Am înţeles exact ce a vrut să spună. Insula era un impas, un fel de armistiţiu. Era un loc fără reguli în care puteam fi cine suntem cu adevărat sau, cel puţin, cine ne-am dori să fim. M-a îmbrăţişat şi mi-am ridicat braţele pentru a-l înconjura spatele şi a-mi sprijini faţa pe pieptul lui. I-am respirat parfumul şi i-am confirmat cât de mult îmi era dor de el.

„Nu pleca din nou, te rog", mi-a întrebat la ureche. Mai avem foarte puţin timp împreună şi aş vrea să profit de fiecare moment.

M-am îndepărtat şi mi-am ridicat faţa. Am căutat ceva de care nu ştiam că am nevoie până mi l-a dat. Şi-a pus buzele pe ale mele şi m-a sărutat de parcă ar fi trebuit să respire. Cel puţin aşa am simţit eu.

— Nu voi face, am spus. Timpul meu este al tău din acest moment.

A zâmbit pentru prima dată de când ne-am văzut din nou.

— Te cred pe cuvânt, spuse el.

M-am uitat în ochii lui. Erau frumoşi şi, în acelaşi timp, m-au intrigat ca şi cum nimic n-ar fi făcut până acum. Apoi mi-am amintit ultimul lucru pe care i-l spusese unchiul meu. Nu avea niciun sens pentru mine, dar poate că şi pentru el.

— Ce a vrut să spună unchiul meu prin a fi atent la ceea ce cauţi?

— Am cerut.

— Nu am nicio idee.

— Alex s-a uitat la mine fără să-şi schimbe expresia.

Mă îndoiam că îmi spunea adevărul, dar apoi mi-am amintit că unchiul meu era cel paranoic, nu Alex.

„Nu mai am chef să merg la plajă…" am spus; Am simţit nevoia să mă ascund undeva şi să nu ies.

„Ei bine, să nu mergem", a răspuns el fără alte preluări.

„Nici eu nu vreau să rămân aici", m-am plâns.

M-am simţit ca şi cum aş avea zece ani şi am avut o criză de furie. copilăresc. Alex a zâmbit.

„Putem merge la vila mea", a spus el atunci. Pot să-ţi fac cina, să deschid o sticlă de vin şi, dacă ai chef, ne uităm la un film.

Planul suna grozav… dar mersul la vila lui implica multe alte lucruri.

— Văd că nu ai luat deloc în serios ameninţarea unchiului meu,

am spus zâmbind, dar în acelaşi timp îmi era teamă pentru el.

Alex nu ştia nimic. Habar n-aveam cine este unchiul meu sau rolul pe care îl juca pe acea insulă.

— Ar trebui să o iau în serios?

— A vrut să ştie.

Ar fi trebuit să spun da, dar am fost egoist. Cel puţin, am vrut să fiu.

— Ar trebui să-ţi spun câteva lucruri…

— Ei bine, atunci e mai bine să o faci cu un pahar de vin în faţa ta. Ai casca ta?

— Mă întreb.

Am dat din cap, de data asta fără să-mi dau ochii peste cap la el. Am înţeles că dacă mergeam cu o motocicletă cu Alex Lenox va trebui să o fac aşa cum voia el, iar casca era ceva ce nu era dezbătut. M-am oprit câteva clipe să-l salut pe Batu. Aşteptase cu răbdare să-i dau atenţie, dând din coadă fără oprire. Mi-am lăsat părul jos, mi-am apucat casca şi m-am urcat pe motocicleta lui Alex, care aştepta cu răbdare.

Soarele apunea deja la orizont şi, când am ajuns la vila lui, abia mai rămase întinderi portocalii colorând cerul. Ştiam că Maggie va fi la plajă cu Eko şi Gus, aşa că nu îmi făcea griji să dau peste ea acolo. Ceea ce am făcut a fost să observ că recepţionerii mă priveau curios când Alex m-a escortat în camera lui. Nu puteam decât să mă rog ca asta să nu ajungă la urechile unchiului meu.

Fusese în camera lui o singură dată, când îl surprinsese atingându-se sub duş. Ştia cât de incredibile erau acele vile, după ce le-a văzut construite din temelii. Chiar şi aşa, de fiecare dată când am intrat într-una am fost din nou impresionată de priveliştile impresionante, cel frumos mobilier elegant şi patul imens cu baldachin cu plasă de ţânţari albă.

Era o vilă de vis, cu o bucătărie mică şi un living confortabil. Am înţeles perfect că multe cupluri s-au hotărât în astfel de locuri pentru a-şi petrece luna de miere.

„Mă minunem mereu cât de frumos este asta", am spus eu, înţelegând totul.

„Sunt surprins că este cazul", a mărturisit el, lăsându-şi casca şi cheile motocicletei pe o masă de lângă canapea. La urma urmei, tu locuieşti aici.

— Da, ei bine… Bănuiesc că realitatea mea este departe de tot

acest lux. Aceasta este pentru turişti. Nu ne bucurăm…

Alex a ascultat cu atenţie în timp ce s-a rezemat pe spătarul canapelei şi m-a tras între picioarele lui. Nasul meu era aproape la aceeaşi înălţime cu al lui.

— Trebuie să fie destul de frustrant să ştii că toate acestea există şi să nu te poţi bucura de ele, nu?

— Mă întreb.

am ridicat din umeri.

„Într-o zi voi economisi suficient pentru a face turul întregului Bali ca un turist", am spus zâmbind. Voi dormi în cabane, mă voi legăna pe acele leagăne incredibile deasupra câmpurilor de orez, voi face baie în cele mai bune plaje şi voi avea un masaj balinez de două ore şi jumătate.

El a zâmbit ca răspuns şi a dat din cap, fiind de acord cu mine.

„Bineînţeles că vei face", a spus el, „pentru că meriţi toate acestea şi mai mult". Ne-am sărutat din nou până când Batu ne-a întrerupt. Noi amândoi Ne-am întors spre el, se întinsese într-un colţ al vilei.

— A petrecut cele cinci zile acolo de când ai plecat.

— Îi plăcea de tine.

— Am zâmbit.

„De înţeles", a spus el superior, dar zâmbindu-mi răutăcios. Alex m-a sărutat din nou. Mâinile lui au coborât la mijlocul meu şi m-au strâns.

fundul într-o singură mişcare, m-a ridicat în aer şi m-a forţat să-mi înfăşoare picioarele în jurul şoldurilor lui. Bărbatul acela m-a aprins în mai puţin de o secundă. O singură privire de la el a fost suficientă pentru a mă face să tremur.

A continuat să mă sărute. Cu ochii închişi, îmi las corpul să se concentreze asupra simţirii şi mintea mea să nu mai gândească. Voiam doar să mă bucur de zilele care mi-au rămas cu el. Ceva în mine îmi spunea că nu era obişnuit să simt ceea ce simţeam cu Alex. Această atracţie nu era

5 5 5

normală. Mi-am imaginat că majoritatea oamenilor nu au simţit niciodată acea legătură şi afinitate pentru nimeni.

Mâna lui mi-a părăsit fundul până mi-a urcat pe talie şi mi-a strâns pieptul cu putere.

„Mă înnebuneşte că nu porţi niciodată sutien", mi-a spus el la

ureche. Apoi mi-a pus lobul urechii în gură şi l-a muşcat încet.

— De ce aş purta sutien? Sunt incomozi.

— O logică zdrobitoare.

Am râs.

— Nu aveai de gând să mă faci să mănânc?

— Am cerut.

— Ai dreptate, spuse el. M-a dus pe blatul din bucătărie şi m-a pus să stau acolo. Ce ţi-ar plăcea la cină?

— Ce ştii să găteşti?

— L-am privit suspicios.

Sunt dezgustat de tonul acela condescendent, domnişoară.

— Pot să gătesc?

S-a uitat la mine şi a râs.

— Cred că tocmai am spart modelul, ce cuplu se ceartă pentru că vrea să facă cina pentru celălalt?

Faptul că s-a referit la ei doi ca fiind un „cuplu" aproape că mi-a făcut inima să sară o bătaie. Cu toate acestea, vocea conştiinţei mele mi-a spus: „Nu-ţi face speranţe, Nikki". Trebuia să-l ascult. Nu eram un cuplu şi nu puteam uita.

Cred că Alex şi-a dat seama de reacţia mea şi de ce a fost, dar a decis să se comporte ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

„Pot să-ţi fac nişte spaghete", a spus el, plecând şi deschizând frigiderul.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Lasă-mă să-ţi fac un *naşi goreng de casă*, cel mai bun pe care l-ai gustat vreodată în viaţa ta.

Alex a închis frigiderul, şi-a ridicat mâinile ca şi cum ar fi capitulat şi a acceptat propunerea mea. Am coborât de pe tejghea şi m-am dus la frigider.

„Uau, ai de toate", am spus când am deschis uşa şi am văzut cantitatea de mâncare care era acolo.

— Îmi place să am frigiderul plin.

— Deci, este adevărat că îţi place să găteşti…

— Într-o zi o să-ţi fac spaghetele aia şi va trebui să-ţi iei privirea pe care mi-ai dat-o acum un minut.

Am râs.

— Înţeleg cuvântul.

Am petrecut ceva timp gătind. Alex m-a ajutat şi a urmărit tot

timpul ce făceam. A deschis o sticlă de vin alb şi mi-a pus întrebări despre reţetă pe măsură ce mergea. I-am explicat importanta folosirii salotei în loc de ceapa obişnuita. A rămas uimit când m-a văzut tăind cinci căţei de usturoi în bucăţi mici. Nici eu nu prea ştiam ce este *tempeh* şi i-am explicat după ce i-am promis că îi va plăcea. M-am distrat explicându-i lucruri tipice culturii mele şi mi-a plăcut să văd că îmi acordă toată atenţia.

Când am terminat de gătit, am dus vasele la masa joasă din sufragerie. Alex a aprins două lumânări şi ne-am aşezat pe podea, unul faţă în faţă. Ei bine, m-am aşezat şi am râs de el o vreme din cauza lipsei de flexibilitate.

— Într-adevăr, ar fi foarte bine să vii la yoga cu mine.

— Într-o zi, spuse el în trecere, când în cele din urmă ajunse într-o poziţie confortabilă.

Stăteam cu picioarele încrucişate şi spatele drept. În schimb, trebuia să folosească canapeaua drept spătar.

„Nu mai râde de mine", mi-a ordonat el foarte serios, dar nu m-am putut abţine să nu izbucnesc în râs.

„Îmi pare rău, mă opresc, am spus, încercând să mă controlez.

„Miroase bine şi arată grozav", a schimbat el subiectul, înainte să-şi ridice furculiţa şi să guste din orezul meu.

Nu îmi permisesem să-i adaug vreun condiment, aşa că gătisem totul în diferite tigăi. Am folosit doi chilis întregi tăiaţi în bucăţi. Am început să mâncăm şi am zâmbit când am văzut că îi place foarte mult.

„Este incredibil", a confirmat el, bând vin şi privindu-mă cum îl mănânc pe al meu. Nu pot să cred că ai pus doi chilis întregi în el şi poţi să-l mănânci fără să te înroşeşti.

— Nu este o problemă atât de mare! Testează-l.

— Nu, mulţumesc.

Am clătinat din cap. Turiştii… Nu au ştiut să aprecieze gustul bun al mâncărurilor condimentate.

Pe măsură ce seara înainta, am epuizat subiectele uşoare: cum fusese escapada cu prietenii mei, ce făcuse el în lipsa mea… Până când nu am mai putut ignora ce s-a întâmplat cu unchiul său.

— Trebuie să-mi explici ce s-a întâmplat acum câteva ore cu unchiul tău, Nicole.

Am luat paharul şi am terminat de băut.

— Unchiul meu Kadek este doar… foarte protector.

Alex mi-a ţinut bărbia între degete şi mi-a mângâiat obrazul cu degetul mare. Ce frumos era.

— Înţeleg perfect. Dacă ai fi al meu, ar fi şi el la fel prevenit sau mai mult. Dar cred că e ceva ce nu-mi spui.

Mi-am fixat privirea asupra lui. „Dacă ai fi al meu", spusese el… Propoziţia aceea tocmai mă lăsase uluit. Nu o spusese posesiv. Nu a vrut să spună că este al lui ca obiect, ci dimpotrivă. Cuvintele lui fuseseră pline de dor. Era o reflectare a dorinţei pe care o avea de a putea afirma că era cineva pentru el. Am înţeles aşa pentru că şi eu îmi doream să fie cineva pentru mine. Poate că a vrut să fie ceva mai mare decât o simplă definiţie a curtarii. În acel moment, ideea de a fi al lui şi că el este al meu a început să capete putere în capul meu şi în inima mea. De acolo, avea să crească până mi-a ocupat toată mintea. Nu ştiam încă cât de mult mă îndrăgostesc de el.

— Unchiul meu se teme să nu mă îndrăgostesc de un străin şi să părăsesc insula. Îi este teamă să mă piardă aşa cum şi-a pierdut mama.

Alex m-a ascultat cu atenţie.

— Cine este unchiul tău, Nikki? Ai vreo autoritate pe insulă? Felul lui de a mi se adresa în seara asta a arătat foarte clar că el nu este doar un tip supărat pentru că nepoata lui se întâlneşte cu persoana greşită.

Nu am vrut să ating acest subiect… Nici nu era ceva despre care vorbeam de obicei cu cineva, din moment ce era ceva ce ştiam cei dintre noi care locuiam aici. Dar cum i-am explicat că ameninţarea unchiului meu nu fusese doar asta?

— Unchiul meu face parte dintr-un fel de „poliţie" locală. Nu ştiu cum să îţi explic ca să înţelegi. Pe insulele la fel de mici ca aceasta, există de obicei un grup de oameni cu o oarecare putere, să spunem că sunt la conducere. Aici o numim *banjar*.

S-a uitat la mine cu atenţie, dar s-a încruntat imediat. Am continuat să explic care era funcţia lor.

— Ei sunt însărcinaţi cu menţinerea ordinii. Ei se asigură că turiştii nu încurcă şi pun legea, până la urmă.

Era mult mai mult decât atât. Unchiul meu nu era o persoană rea, ci lucruri

Aici au fost făcute într-un mod diferit. Aşa fusese întotdeauna, dar nu era uşor să-i explic cuiva care nu era obişnuit.

— Este legal ceea ce fac ei? – a întrebat.

Nu am fost surprinsă că Alex a lovit cuiul în cap atât de repede.

Mi s-a părut un om deștept, deși încă nu înțelegeam cât de inteligent era.

— Guvernul central nu se implică. Sistemul funcţionează şi, atâta timp cât funcţionează, ei nu vor interveni.

Alex părea să aibă multe lucruri de spus, dar nu a făcut-o și, în adâncul sufletului, i-am fost recunoscător pentru asta.

— Şi unchiul tău chiar are puterea să mă dea de pe insulă?

Respiră adânc.

— O are… dar voi vorbi cu el. Nu poate profita de situaţia lui pentru a te expulza de aici.

— Nu ştiu, Nikki… Cred că sunt multe altele pe care nu-mi spui.

— Alex a adus paharul la buze.

— Chiar nu… Am clătinat din cap.

— Dacă o să mergem împotriva naibii de mafie de pe insulă, trebuie să știu mai multe despre tine și despre ce s-a întâmplat. Nu mi se pare logic ca unchiul tău să adopte o atitudine atât de radicală și neregulată împotriva mea.

Nu mi-a plăcut că s-a referit la *banjar* ca fiind o mafie, dar i-am dat drumul. Restul a spus mi-a atras mai mult atenţia.

— Ce vrei să spui că nu ţi se pare logic? Lui îi pasă doar de mine, nimic mai mult.

Alex s-a uitat la mine într-un fel care nu mi-a plăcut, de parcă știa mai mult decât mine.

— Cred că mai e ceva… Am senzaţia că ţi s-a spus doar o parte din poveste.

Am ignorat alarmele subconștientului meu, așa cum făcusem toată viaţa.

— Ei bine, te înșeli, am spus pe un ton destul de sec.

Alex oftă, luă sticla de vin și umplu din nou paharele.

— Pot să te întreb care este numele tău de familie? – a întrebat el apoi. Că el a făcut-o m-a luat pe nepregătite.

— Ţi-am spus deja că aici nu există nume de familie…

— Numele de familie al tatălui tău, Nicole, m-a întrerupt el. Era engleză, nu?

Desigur, tatăl meu fusese englez. Și, desigur, avea un nume de familie, pur și simplu nu l-am folosit niciodată…

„Maro", am spus cu inima grea. Numele tatălui meu era Jacob Brown.

Alex a dat din cap gânditor și nu am înţeles de ce.

— Nicole Brown, spuse el cu un mic zâmbet. Pare că a ieşit proaspăt de la Universitatea Oxford.

Mica lui glumă părea să ia din seriozitatea cu care răspunsesem.

— Nu-mi place să vorbesc despre părinţii mei, Alex.

— Înţeleg, vreau doar să te cunosc mai bine.

Asta mi-a înmuiat inima. Am simţit la fel, îmi doream să ştiu totul despre el şi să cunosc până şi cel mai mic detaliu, oricât de neînsemnat. Eram interesat să aflu dacă era genul de bărbat care dormea în pijamale sau boxeri, de exemplu. Am vrut să ştiu absolut totul.

Tocmai când mă gândeam la asta, părea să-mi citească gândurile şi mi-a spus exact asta, că vrea să ştie totul. M-a tras spre el şi m-a sărutat din nou. A fost un sărut dulce, diferit de celelalte pe care le împărtăşiserăm.

Am terminat cina şi am luat împreună farfuriile şi le-am dus în bucătărie. Nu m-a întrebat altceva şi i-am fost recunoscător. Totuşi, în adâncul meu am vrut să fac la fel ca el şi să-l întreb o mie de lucruri: despre familia lui, despre viaţa lui în Anglia, despre orice detaliu neimportant care îl includea. Dar m-am reţinut şi am încercat să mă conving că, cu cât ştiam mai puţin, cu atât mai bine avea să fie pentru mine şi inima mea.

— A fost o cină minunată, Nikki.

S-a apropiat de mine în bucătărie şi mi-a băgat o şuviţă de păr după ureche. Degetele lui au rămas acolo şi mi-au periat lobul urechii cu o mângâiere moale şi lentă. Toată pielea mea era acoperită de piele de găină.

— Ai văzut cum reacţionează pielea ta la mângâierile mele? – a întrebat el şi ne-am uitat amândoi în jos să-mi vedem pielea de găină.

„Mi-e ruşine", am recunoscut.

„Mă înnebunește", a spus el.

Apoi cuvintele s-au scurs. Am început să ne sărutăm şi tot ce aveam nevoie erau mâinile şi gura noastră pentru a comunica. Nu mi-am dat seama că am nevoie de acest tip de contact până nu l-am avut. Nu eram conştient de tot ce îmi lipsea până când el m-a făcut a lui. Nici nu ştiam atunci cât de mult avea să ne schimbe acea noapte viaţa.

Inima mea îl alesese oricât de mult nu voiam să recunosc, oricât de mult aş fi vrut să fiu ca prietenul meu, oricâte etichete l-ar împodobi… Pentru mine, Alex Lenox era bărbatul meu şi sufletul ştia asta chiar înainte de a le pune pe toate împreună. piesele puzzle-ului din

capul meu.

Întrebarea a fost atunci… m-ar alege Alex?

22

ALEX

Nu am simţit niciodată ceva atât de puternic pentru nimeni. Acel sentiment de a dori să o fac pe plac, să o mângâi, să o sărut şi să am grijă de ea mă copleşise cu apariţia ei bruscă. Poate că se construise în mine încetul cu încetul şi devenise evident chiar în acel moment. M-a simţit emoţionat că

5 5 5

mă alesese pe mine în locul tuturor. M-a umplut de un sentiment de nedescris incredibil.

Mi-am fixat ochii asupra ei şi am admirat fiecare detaliu: ochii ei drăguţi verzui, buzele groase, dinţii drepţi, nasul răsturnat. Acesta din urmă era atât de mic încât m-a făcut să zâmbesc.

De ce nu avea treizeci de oameni la picioarele lui? De ce nu era deja mai mult decât angajată? Nu am înţeles, dar eu am fost norocosul.

Acea noapte a fost pentru mine, deşi ştiam că zilele se termină şi se apropie data de expirare. Presupun că, tocmai din acest motiv, subconştientul meu m-a încurajat să mă bucur de fiecare secundă pe care am împărţit-o în acea noapte. Era un cadou care avea să dispară când mă aşteptam mai puţin.

Am ajuns în pat între sărutări care nici măcar nu ne lăsau să respirăm. M-am oprit o secundă să-i iau faţa în mâini şi să o privesc cu dorinţă. Am vrut să vadă ce a trezit în mine. De asemenea, mi-am amintit să fiu atent şi să controlez acea parte din mine care poate fi periculoasă uneori. Nu pentru că aveam de gând să fac ceva rău, dar n-ar fi prima dată când felul meu de a tragi copleşi pe oricine a decis să mă aleagă ca amant.

Eram dominant în pat, nu eram pasionat de BDSM sau ceva de genul ăsta, dar îmi plăcea să fac ceea ce îmi doream, deşi mă asigur mereu să-mi fac partenerul să se bucure de asta.

Nikki a întors o privire plină de poftă amestecată cu inocenţă. A fost un cocktail exploziv şi atractiv în părţi egale.

„Vreau să o fac încet", m-a întrebat apoi.

Nu ştiu dacă a văzut ceva în ochii mei sau în felul în care am

sărutat-o și mângâiat-o. Să-i fac asta așa a fost ultimul lucru pe care mi l-am dorit, dar mi-am oprit toate instinctele și am dat din cap.

Încetul cu încetul, i-am dat jos pantalonii până i-am scos un picior și apoi pe celălalt. În fața ochilor mei, picioarele lui erau acoperite de un tanga roz care m-a făcut să zâmbesc. Mâinile lui se țineau de umerii mei ca să nu cadă. Când mi-am ridicat capul să-i întâlnesc ochii, am văzut că și ea îmi zâmbește.

— Îmi pare rău că nu am genul de lenjerie fină care sunt sigur că îți place atât de mult, spuse el, ridicând din umeri.

— De unde iei că îmi place lenjeria fină? – am întrebat fără să mă mișc din acea poziție, îngenunchind în fața ei.

„Prezumții despre care sunt sigură că sunt corecte", a spus ea. De fapt, nu a greșit.

— Mi-ar plăcea să te văd în lenjerie de mătase, nu o să neg, dar știi ce? Chiar acum ai putea fi acoperit de zdrențe și nimic nu m-ar excita mai mult decât simplul fapt de a te avea pe jumătate goală în fața mea.

I-a plăcut răspunsul meu. M-a îndemnat să stau în fața ei, ca să-și poată pune brațele în jurul gâtului meu și să mă sărute cu entuziasm.

„Vreau să mă placi așa cum sunt", mi-a spus atunci, despărțindu-se puțin de buzele mele.

— Ai reușit deja asta. „Nu ți-aș schimba niciun păr de pe cap, Nikki", am spus și era complet adevărat.

Mi-a plăcut totul la ea, de la bucuria ei constantă și zâmbetul ei permanent, până la insistența ei de a merge desculț pe stradă.

Mâna lui a urcat pe capul meu, mi-a mângâiat părul și l-a periat pe spate.

„Îmi doresc foarte mult să petrec seara asta cu tine, Alex Lenox", mi-a spus el cu o dulceață infinită, dar în același timp a reușit să facă cuvintele sale să sune cât mai sugestiv și emoționant.

— Mă încurajezi să continui?

Fără să-și ia ochii de la fața mea, mâinile lui s-au mișcat în jos pentru a-mi scoate cămașa de deasupra capului meu.

— Dacă nu, va trebui să încep singur.

Propoziția aceea a fost suficientă. Am ridicat-o și am sprijinit-o pe pat. Am stat pe o parte, cu capul sprijinit de mână și cu cealaltă liberă, ca să mă pot juca și să o mângâi după bunul plac.

Am început prin a-mi pune mâna sub vârful ei. Deoarece nu purta sutien, nu a durat mult până când degetele mele s-au așezat pe pieptul

ei. L-am strâns uşor, observând în orice moment efectul pe care l-a avut contactul meu pe toată faţa ei: chipul, ochii, felul în care îşi mușca buza… Am ridicat materialul până când ambii sâni au fost expuși, fără să încetez să-i mângâi. Mi-am coborât capul până mi-am adus gura să întâlnesc sfârcul ei roz. S-a tare imediat şi l-am mângâiat cu limba iar şi iar. Până la urmă m-am lăsat un pic dus de cap şi m-am muşcat cu grijă. Oftat rupt pe care l-a eliberat proprietarul ei mi-a fost suficient ca răspuns.

Mi-am alunecat cealaltă mână în sus pentru a-i întâlni picioarele şi am început mângâie-o peste materialul roz. Gura i-a urcat pe gât şi peste ureche, în timp ce degetele mele se jucau cu rolul ei cel mai sensibil. Nu m-am oprit până nu am simţit că materialul se udă.

Mi-a pronunţat numele ca pe o rugăminte, pe un ton foarte scăzut al vocii. Abia a fost o şoaptă care a tăiat liniştea încăperii, care fusese umplută de câteva minute de sunete de sărutări şi respiraţie grea.

„Asta e, iubito…", am spus. Mi-am pus mâna sub material şi am găsit la ce se aşteaptă fiecare bărbat după ce atinge o femeie. Observi cum reacţionează corpul tău? Atunci eşti gata. Eşti gata pentru mine.

Nu mi-a spus nimic. A închis doar ochii când mi-am lăsat degetele să alunece aproape fără efort în el. Era mai strâmtă decât orice femeie cu care avusese plăcerea să împartă patul.

Am început încet şi am văzut că îi place. Şoldurile ei au început să se mişte şi am ştiut de ce are nevoie. Am mărit ritmul şi i-am tras chiloţii în jos cu cealaltă mână pentru a avea un acces mai bun.

O aveam complet goală sub mine. Corpul ei era neted, avea curbe unde ar trebui să fie şi un abdomen plat, puternic din cauza exerciţiilor fizice, la fel şi picioarele ei lungi şi bine formă. Îmi făcea gura apă. M-am poziţionat între picioarele lui şi mi-am făcut drum pe umeri.

— Ce… ce ai de gând să faci?

— Mă întreb.

S-a ridicat puţin. Cu palma deschisă, i-am împins corpul înapoi în poziţia în care se afla: întins pe pat.

— Ceva pe care mi-am dorit să fac de când te-am văzut goală de pe balconul ăla… Am să te încerc.

A făcut o mişcare să-şi închidă picioarele, dar de îndată ce mi-am lăsat gura în jos şi mi-am pus buzele pe ea, orice urmă de ruşine părea să dispară.

Îmi plăcea să trag, ca orice bărbat, şi îmi plăcea pătrunderea, ca

toţi ceilalţi. Dar preludiul a fost partea mea preferată a sexului. Nimic nu m-a încântat mai mult decât să simt umezeala unei femei în gură. Şi Nikki m-a făcut să salivez.

Am avut un moment bun. Nu m-am oprit până când, cu ajutorul degetelor şi al gurii, am obţinut ceea ce căutam. Nikki tremura sub mine. Şi-a reţinut un ţipăt de jenă, dar mi-a dat totuşi un orgasm incredibil.

— Pentru toţi zeii… spuse el, acoperindu-şi ochii cu braţul.

— Nu, Nicole, după toţi zeii, nu.

Şi-a îndepărtat braţul de pe faţă şi s-a uitat la mine. Mă ridicasem şi îmi

5 V 5 V 5 5 5

scoteam pantalonii în faţa ei. Mi-am tras boxerii după aceea şi am stat complet goală în faţa ei. Ochii lor mi-au coborât tot corpul până au ajuns acolo… şi nu s-au mişcat de la faţa locului.

5 5 5

— Îţi place ce vezi?

— Am cerut.

— Cred că acum înţeleg de ce ai atât de multă încredere în tine.

Am scăpat un râs.

— Nu mă rezuma în ceva atât de superficial, Nicole, i-am răspuns.

Am luat un prezervativ din poşetă şi mi-am pus-o fără întârziere. Trebuia să fie înăuntrul ei.

— Asta e când faci dragoste cu mine? – m-a întrebat el cu obrajii roz şi faţa extaziată.

„Nu, dragă, înainte să fac dragoste cu tine”, am spus fără să-mi iau ochii de la el, cu zâmbetul pe buze. Acum o să te trag.

23

NIKKI

Cuvintele lui mi-au încleştat stomacul. Doamne, bărbatul acela arăta de parcă ar fi ieşit dintr-o reclamă Calvin Klein. Nu mă puteam opri să mă uit la el. Totul la el era ceva de admirat, de la abdomenele lui incredibil de definite, braţele lui bine forme, părul ciufulit şi membrul care îi stătea între picioare.

Eram atât de entuziasmat încât nervii îmi dispăruseră aproape complet. Mi-a oferit cel mai bun orgasm din viaţa mea. Mi-a fost ruşine să mă gândesc la felul în care se îngropase între picioarele mele şi la ce

făcuse cu gura lui, dar îmi doream să-l am în fiecare zi a vieţii mele. Era ca şi cum fiecare păr de pe capul lui era conceput să mă înnebunească de emoţie.

A luat ceva din poşetă, la început nu am înţeles ce face până nu l-am văzut punând ceva pe membrul lui. Desigur, trebuia să fii atent. Ultimul lucru pe care mi-l doream a fost să rămân însărcinată sau să iau o boală cu transmitere sexuală.

Pentru o clipă, toate convingerile pe care încercaseră să le insufle în mine De când eram mică păreau să mă tortureze, dar i-am alungat repede. Nimic din ceea ce era atât de incredibil de plăcut nu ar putea fi un lucru rău, nu?

Nu mi-am luat ochii de la el până nu a fost deasupra mea. Ochii mei l-au căutat şi am fost recunoscător că s-a uitat înapoi la mine. Aveam nevoie să mă simt conectat la el din nou. Nu m-am gândit niciodată că este posibil să simt acele nivele de conexiune cu cineva, mai ales cu un bărbat.

După ce mi-a spus că deja făcuse dragoste cu mine şi că e timpul să trag, niciunul dintre noi nu a adăugat nimic. L-am lăsat să mă ghideze cu mâinile lui enorme, care m-au atins de parcă aş fi fost făcute din porţelan. Uneori simţeam că vreau să văd dacă sunt capabil să rup, dar m-am oprit în ultimul moment.

Şi-a împins drum între picioarele mele şi i-am simţit erecţia atingându-mi uşor intrarea. M-a excitat prea mult să văd că el era dominat de mine. Vedeam în ochii lui că îi era greu să meargă încet, dar şi că mă dorea cu mare intensitate.

Când a intrat în mine, am simţit o durere ascuţită care mi-a tăiat răsuflarea. Degetele lui mi-au ridicat bărbia până când gura lui a găsit-o pe a mea. Nu s-a mai mişcat până când a observat că m-am relaxat din nou sub corpul lui. Am închis ochii încercând să mă obişnuiesc.

„Uită-te la mine", a cerut el cu o voce profundă, reţinută, emoţionată.

I-am ascultat ordinul. Aş fi făcut-o oricând, în orice moment, în orice împrejurare doar din cauza modului în care m-a întrebat.

— Nu îţi poţi imagina lucrurile pe care vreau să ţi le fac, spuse el, mişcându-se din nou. Dorinţa pe care o am să te fac să ţipi şi să te aud gemând sub gura mea…

În timp ce vorbea, corpul meu s-a relaxat şi a început să se adapteze mişcărilor lui. Am încetat să mai simt doar durere şi încetul cu

încetul am început să simt şi plăcere. A fost un sentiment ciudat. O parte din mine a vrut ca el să se oprească, dar o altă parte din mine a vrut doar să continue şi să nu se oprească niciodată.

Mi-a prins picioarele şi le-a ridicat ca să mă forţez să le înfăşoare în jurul lui.

şoldurile cu ei. În acea poziţie, stătea puţin mai drept. Pectoralii lui erau la îndemâna mâinilor mele, iar corpul lui era la vedere de ochii mei.

— Vino aici, spuse el.

Cu o mişcare rapidă, o făcu să se aşeze brusc pe picioarele ei, cu faţă în faţă, perpendicular pe pat. Am simţit-o şi mai adânc şi am închis din nou ochii. În timp ce m-am obişnuit, am început să mă bucur de acea invazie din interiorul meu.

„Sărută-mă, Nicole", m-a întrebat.

Am închis ochii şi ne-am topit într-un sărut arzător plin de dorinţă. Ne-a lăsat pe amândoi fără suflare. Gura lui s-a aplecat să-mi sărute sânul şi şi-a folosit mâna pentru a-mi pune mamelonul înapoi în gură. Nu m-am putut abţine să nu gemu.

— Vă place? „Desigur că îţi place", a întrebat el şi şi-a răspuns când a văzut cum a reacţionat pielea mea la atingerea lui. Îţi place, dar asta nu este nimic în comparaţie cu ceea ce putem face împreună.

Nu am mai suportat… Au fost prea mulţi stimuli, transpiram amândoi, respirăm repede. Putea simţi tensiunea din muşchii spatelui lui Alex. Se reţinea, îşi reţinea dorinţa de a termina. M-am aplecat peste ceafa lui şi mi-am pus gura aproape de urechea lui.

„Sper pentru mine, Alex", am spus. Am uitat de ruşinea mea şi de tot ce nu era el.

Mâna lui a urcat pe ceafa mea şi s-a răsucit în părul meu. Când mi-a tras capul pe spate şi ochii lui s-au ciocnit de ai mei, i-am simţit că întregul corp i-a dat drumul.

Dacă înainte aş fi crezut că nu există nimic mai sexy decât Alexander Lenox gol, acum aş putea spune cu certitudine că nu există nimic mai sexy decât el atingerea orgasmului.

Am dat înapoi şi am rămas aşa până când respiraţia noastră a revenit la ritmul normal. Alex a ieşit din mine cu grijă.

Mi-a cerut să nu mă mişc din pat şi a dispărut prin uşile băii. Am profitat de acel moment pentru a mă acoperi cu pătura de pe patul lui. Când s-a întors, era încă complet gol şi se încruntă în timp ce se uita la

mine.

— De ce naiba te acoperi cu asta? – a spus.

A făcut să tragă pătura, dar am apucat-o cu hotărâre să-l opresc.

„Mi-e frig", am minţit.

Deodată, m-am simţit ruşinat. Alex a venit la mine şi a stat lângă mine pe pat. Nu ştiam ce urmează după aceea, dar am fost liniştit să văd că intenţia ei nu era să-mi spună să plec sau să mă îmbrac din nou. Nu mai făcusem niciodată sex cu nimeni până acum, dar, potrivit lui Maggie, momentul de după a fost cel mai rău. Unul nu prea ştia ce să facă sau ce vrea celălalt. Pentru Margot, distracţia s-a încheiat în momentul în care a ajuns la orgasm. După aceea, a vrut doar să se îmbrace şi să se ia la revedere.

Nu am vrut asta. Nu am simţit deloc nevoia aceea de a dispărea. Voiam să mă ghemuiesc cu Alex şi să mă îmbrăţişeze, dar îmi era teamă că nu o va face.

„Vino", m-a întrebat, sprijinindu-şi braţul întins pe pernă.

M-am ghemuit pe pieptul lui şi m-a îmbrăţişat. Apoi ne-a acoperit pe amândoi cu pătura.

— A fost uimitor, Alex, am spus.

Aveam ochii închişi, mă simţeam relaxată şi extaziată. Cumva, am simţit o legătură şi mai puternică decât simţisem deja înainte de a merge la culcare.

„Eşti uimitor", a spus el, mângâindu-mi părul cu degetele lui lungi. Mi-am spus că voi închide ochii pentru o clipă pentru a-mi recăpăta puterile. Nu am vrut să stau peste noapte. Nu ştiam dacă vrea să-mi petrec noaptea acolo, nici măcar nu ştiam dacă vreau eu. Dormi cu cineva era ceva intim, poate chiar mai intim decât relaţiile sexuale, dar erau multe lucruri: degetele lui în părul meu, oboseala corpului meu, toate emoţiile pe care le simţisem într-un timp atât de scurt… Ochii mi s-au închis şi am Am adormit ascultând bătăile inimii. De unde să ştiu că acea melodie va deveni cântecul meu de leagăn preferat?

Când am deschis ochii a doua zi dimineaţă, nu prea ştiam unde mă aflu. Pentru o secundă am sperat să fie camera mea sau cea pe care o împărţisem cu prietenii mei cu câteva nopţi înainte. Dar, când mi-am dat seama unde mă aflu, inima mea se accelerase deja şi ajunsese la viteze imposibile pentru un organ vital.

Mi-am pus inconştient mâna pe piept. Când am întors capul, vi. Acolo era, adormit pe spate. Avea un braţ sprijinit pe perna de deasupra

capului lui, iar celălalt era în jurul taliei mele, strângându-mă de el.

Primul lucru pe care l-am făcut instinctiv a fost să-i inspir parfumul bărbătesc. Doamne, ce bine mirosea. Mă culcasem şi mă culcasem cu Alex Lenox… Prima dată şi a fost cu el!

M-am uitat la ceasul meu de mână, având grijă să nu-l trezesc şi mi-am dat seama că cursul meu de yoga a început în douăzeci de minute. A trebuit să plec. Nu puteam întârzia după ce mi-am cerut concediu de la o zi la alta.

Am scăpat cu grijă din strânsoarea lui Alex şi m-am ridicat din pat. Am intrat în baie, m-am spălat pe faţă şi m-am clătit gura cu apă rece. Apoi, blestemând pe sub răsuflarea mea, mi-am dat seama că nu aveam hainele de antrenament de care aveam nevoie.

Ochii mei zburau în jurul băii cu disperare. Nu a fost nimic care să mă fi ajutat.

Am ieşit în dormitor şi am făcut la fel. În colţ era un scaun cu haine pe el.

55 5

M-am dus acolo şi am scotocit printre haine. Am văzut nişte pantaloni

Pantaloni scurţi sport bleumarin. Aveau să fie uriaşe pentru mine, mai ales ca lăţime şi lungime, dar nu aveam altă opţiune. Le-am îmbrăcat într-o clipă şi mi-am tras deasupra capului topul pe care îl purtasem cu o seară înainte. Asta ar putea trece pentru o maşină sport, deşi nu chiar, dar am spus da ca să mă conving.

Asta trebuia să fie suficient pentru mine. Mi-am luat restul lucrurilor şi am părăsit în linişte camera şi vila. Din fericire, în acea dimineaţă orele au fost predate în sala de sport a unui hotel care se afla la zece minute de mers pe jos de unde mă aflam. Am putut merge fără să am nevoie de motocicleta, care fusese lăsată la mine acasă, la mai bine de jumătate de oră de mers de acolo.

Cât de prost nu anticipam ce s-ar putea întâmpla. Fusese destul de previzibil că noaptea trecută s-ar putea termina aşa… Cu cei doi goi, unul peste altul…

„La naiba, concentrează-te, Nicole", m-am certat.

Am ajuns la clasa mea cu un minut întârziere, dar fetele vorbeau prietenoase şi profitau de ocazie pentru a se întinde pe covoraşele aşezate pe podea.

„Bună dimineaţa, îmi pare foarte rău pentru întârziere", am spus,

mergând la mine.

Mi-am scos pantofii şi am luat un covoraş din colţ. În mod normal, îmi plăcea să le aduc pe ale mele, dar în această dimineaţă va trebui să fiu fiecare om pentru sine.

— Vom începe cu câteva minute de meditaţie. Staţi pe covoare, respiraţi adânc şi relaxaţi-vă. Simţiţi că corpul şi mintea voastră se unesc pentru a

5 5 5 5 1 5 1

forma un întreg.

Fetele au făcut ce le-am cerut. Am pornit muzica de relaxare cu telecomanda şi am făcut la fel ca elevii mei. Aveam nevoie de o şedinţă de meditaţie mai mult decât oricine, mai ales că corpul meu era încă la fel de accelerat ca eu o zi înainte. Nici mintea mea nu s-a oprit pe loc, amintindu-mi ce s-a întâmplat aseară.

Am petrecut mai multe minute decât de obicei în acea parte a orei şi apoi am continuat, mai calm, şi am făcut câteva salutări la soare. Cu toţi participanţii în poziţia de câine în jos, am reuşit cât am putut să urmăresc lecţia şi să fac mişcări cu colanţii aceia. Au căzut înainte şi aproape că mi-au lăsat fundul în aer de fiecare dată când am făcut o poziţie culcat. Fusese o idee groaznică să furi acei pantaloni de la Alex, dar era prea târziu să regret.

Eram mai bine de jumătatea orei când aproape că am renunţat să mai fac posturile. Aveam de gând să mă ridic şi să-i corectez pe elevi unul câte unul când l-am văzut. Iată el, stând lângă uşă, uitându-se la mine. Un zâmbet incredibil de senzual i-a apărut pe chip. Pe de altă parte, trebuie să fi arătat ridicol şi el a fost o durere totală în fund. Avusese chiar timp să facă duş.

— Acum vreau să te poziţionezi în poziţia copilului şi să respiri adânc de câteva ori, să-ţi laşi muşchii să se odihnească…

— Am încercat să continui cu cursul, dar am simţit că obrajii mi se înroşesc şi inima îmi bate din nou viteza exagerată. cale.

Am înjurat înăuntru, îmi luase mai bine de douăzeci de minute să mă calmez şi va trebui să o iau de la capăt. Nu am cum să mă relaxez când bărbatul ăla mă priveşte aşa…

M-am apropiat de el fără să scot niciun sunet. Am vrut să-l întreb ce naiba face acolo, dar nu am avut timp. M-a prins de ceafă şi mi-a plantat un sărut şurub, genul care te lasă fără gânduri sau nimic în creier. Când s-a îndepărtat, mi-a luat câteva secunde prea mult să mă

întorc la realitate.

„Frumos ţinută", a spus el, uitându-se la pantalonii mei, ei bine, pantalonii lui de fapt.

Şi eu am făcut.

— Le-am împrumutat fără permisiune. Îmi pare rău, nu am vrut să…" Ma făcut din nou la tăcere cu un sărut rapid.

„Îţi arată mai bine, nu-ţi face griji", a spus el cu voce joasă, pentru a nu-i deranja pe ceilalţi.

studenţii. Cum ai venit? Mersul pe jos?

Am dat din cap în tăcere.

— De ce nu m-ai trezit? te-aş fi adus.

— Nu am vrut să te deranjez… Păreai foarte confortabil.

Zâmbetul lui deveni dulce.

— Data viitoare, trezeşte-mă…

Am dat din cap, întorcându-i zâmbetul.

— Pot să aştept până se termină cursul tău? Aş vrea să-ţi cumpăr o cafea. M-am uitat la ceas. Clasa s-a terminat în cincisprezece minute şi apoi am avut o restul de o oră şi jumătate. Da, i-am spus că pot să beau o cafea fără probleme. Nervos, am observat că a mai aruncat o privire la *ţinuta mea*, la clasă, apoi a plecat să mă aştepte afară. Am dat afară tot aerul pe care îl ţineam.

— Domnule profesor, putem schimba poziţiile? – m-a întrebat atunci o fată nu cu mult mai mică decât mine.

— Bineînţeles, desigur… Acum vom trece la poziţia pisicii…

Am continuat cu clasa până la sfârşit. Când am terminat, m-am pregătit să iau o cafea cu cel mai sexy bărbat pe care l-am întâlnit vreodată.

24

ALEX

În timp ce aşteptam ca Nikki să-şi termine cursul de yoga, am profitat de ocazie pentru a-l suna pe Carter. Nu m-a deranjat să-l trezesc. Ceea ce se întâmplase în după-amiaza anterioară cu unchiul lui Nicole nu făcuse decât să o facă mai nerăbdătoare să afle ce dracu' s-a întâmplat cu acel accident de avion. Deşi reuşisem să-l ascund în faţa lui Nikki, ultimul lucru pe care mi-l spusese unchiul ei mă pusese în garda. Am luat în considerare chiar şi posibilitatea ca computerul sau

conexiunea la internet să fi fost piratată. Nu exista o altă explicaţie pentru ca un străin să ştie ce încercase să afle, nu? În plus, toate acestea nu au făcut decât să-mi confirme bănuielile că ar exista ceva în spate care nu prea se adună.

— Spune? întrebă Carter, pe jumătate adormit.

— Eu sunt Lenox.

— E trei dimineaţa!

— Vreau să adaugi acest nume la căutare: Jacob Brown.

Aflaţi dacă a fost în vreun accident de avion din 2002 până în 2004.

— Mâine… începu el.

— Am nevoie acum.

— Am devenit foarte serios-Pot să-ţi amintesc că îmi datorezi slujba ta?

A fost liniște.

„Nu-i nimic", a spus el şi l-am auzit ridicându-se din pat. Te sun imediat ce am ceva, dar nu promit nimic…

Am întrerupt telefonul în momentul în care Nikki a părăsit camera în care predase. Nu am putut opri un zâmbet să-mi apară pe buze de îndată ce am văzut-o din nou îmbrăcată în hainele mele.

— Ai terminat deja?

— Vei continua să râzi de mine? „Încă câteva minute…" am glumit.

M-am apropiat şi am sărutat-o. Nu m-am putut abţine să nu o fac, era ca o dependenţă foarte dulce. Când m-am despărţit de ea, mi-am dat seama că am invitat-o să bea o cafea, dar nu prea ştiam unde să o duc acolo.

— Cunoşti un loc bun pentru a lua micul dejun?

— L-am întrebat când ne apropiam de motocicleta mea şi i-am întins casca. M-am uitat la ea mulţumită când şi-a pus-o fără să mă plâng sau să-şi dea ochii peste cap.

— Îţi spun eu, spuse el.

Deşi nu o mai vedeam, ştiam că zâmbea doar din cauza felului în care vocea ei se auzea sub cască. Eram ca nişte copii în ziua de Crăciun. Nu mă simţisem atât de fericit în… Nu ştiu, pierdusem numărătoarea.

Ne-am urcat pe motocicletă şi am mers într-un loc care nu arăta prea bine. De fapt, arăta ca o scufundare.

— Aici? – am întrebat încruntat.

— Ai încredere în mine, spuse el.

Din afară, locul era ca în casa cuiva, erau chiar şi găini care alergau. Aproape că i-am spus că e mai bine să merg în altă parte. Gândindu-mă la asta, nu am avut încredere în ea, dar am ţinut gura şi am urmat-o. Traversăm un hol dărăpănat plin de cutii, animale şi mobilier şi ajungem să plecăm.

la o plajă cu mese îndreptate spre mare. Priveliştile erau incredibile. Părea că era un fel de restaurant ascuns vederii altora.

— Eşti sigur că au un mic dejun bun aici?

Îmi imaginasem ceva diferit, puţin mai elegant, cu feţe de masă pe masă şi farfurii curate. Sunt chestii tipice de restaurant. Nikki s-a uitat la mine şi şi-a dat ochii peste cap.

„Uneori uit cât de elegant poţi fi", a spus el.

Nici eu nu aveam de gând să neg. Nu mi-a plăcut cuvântul „posh", dar dacă l-ai folosit pentru a te referi la cineva care a crescut într-o casă mare, cu tot felul de confort şi lux, a primit o educaţie în cele mai bune şcoli din Anglia şi i-a plăcut elegant. lucruri. categoria, deci, da, am putea spune că a fost ceva elegant.

Am comandat micul dejun şi când ni s-a adus, a trebuit să recunosc că totul arăta grozav.

„Uneori, aparenţele pot înşela", mi-a spus, ducând la buze ceaşca de cafea pe care mor de gând să o sărut din nou.

— Ai mult de lucru azi?

— Am întrebat eu, dorindu-mi să spună nu.

— Mmm, lasă-mă să mă gândesc... spuse el, aşezând ceaşca înapoi pe masă. Mai am două cursuri de yoga, apoi trebuie să fac turul şi să vizitez animalele care au nevoie de controale sau medicamente. Înainte de *apus*, trebuie să înlocuiesc o maseuză la spa, ea s-a îmbolnăvit şi m-au chemat să o înlocuiesc. Dacă ai noroc, nu va veni nimeni; Dacă nu există, va trebui să fac un masaj cuiva pe care nu-l cunosc.

Am ascultat-o neîncrezătoare, deşi deja îmi spusese că are cel puţin patru-cinci locuri de muncă.

— Când te odihneşti, Nicole?

— Păi... o voi face când voi fi moartă, spuse ea zâmbind.

— Nu este amuzant.

„Nu chiar, dar asta e viaţa", a adăugat el, ridicând din umeri.

umerii.

Nu i-am spus nimic pentru că nu i-am putut schimba situaţia. Am

întins mâna și l-am luat de mână.

— Ce faci după…? „Știi”, am sfârșit să spun.

Voiam să știu ce simte și ce crede, dacă regretă ceva… Doamne ferește că regretase, dar știa că, atunci când două culturi atât de diferite se ciocnesc una cu cealaltă, orice se poate întâmpla. Ca lucruri care nu pot fi controlate, de exemplu, că o rudă a vrut să mă dea de pe o insulă pentru a mă ține departe de nepoata lui.

„Sunt bine… Foarte bine”, a spus el zâmbind.

— Destul de bine pentru a repeta în seara asta? – a întrebat.

Doamne, am vrut să o duc din nou în pat. Au fost atât de multe lucruri pe care trebuia să le facem înainte să plec… și zilele au trecut repede.

— Nu știu la ce oră termin.

— Nu contează, anunță-mă și te iau.

Nikki părea încântată de răspunsul meu, deși eram supărată că trebuie să-l împărtășesc cu munca ei. Evident, nu a fost vina lui, dar am vrut să profit la maximum de timpul petrecut împreună…

Am luat micul dejun repede pentru că a trebuit să se întoarcă la cursuri. Când am lăsat-o din nou la hotel, înainte să plece, am tras-o de talie și am căzut într-un sărut adânc.

„Ne vedem diseară”, am spus, punându-mi casca.

„Ne vedem diseară”, repetă el și intră înăuntru.

După micul dejun și înainte de a o duce la cursul ei, trecusem pe la ea acasă ca să se poată schimba hainele. Purta jambiere roz *care* arătau minunat pe ea și un top sport asortat. Nu m-am putut abține să nu mă uit la fundul lui până când a dispărut pe ușă.

Am petrecut restul zilei singur. Nu a fost ceva care să mă deranjeze, ci dimpotrivă. De când am ajuns noi, petrecusem mult timp cu

Nate și, pe lângă faptul că am petrecut timp cu Nikki, am simțit nevoia să fiu cu propriile mele gânduri. Am avut prea multe lucruri de luat și de acceptat. Chiar dacă mă bucuram de șederea mea pe insulă mai mult decât mi-am imaginat vreodată, nu puteam ignora ce mă aștepta acasă când m-am întors.

Ultimii ani au fost foarte grei. Ajunsesem prin a-mi accepta obligațiile ca fiu al cine eram și, tocmai când credeam că am totul sub control, a venit acel apel.

Pentru o clipă, m-am întrebat dacă ar trebui să-i spun lui Nikki

ceva din toate acestea, dar am respins rapid ideea. Povestea mea cu ea avea să se termine în curând. Nici nu am înţeles cu adevărat de unde a venit acel gând de a mă deschide cu cineva cu care tocmai mă distram.

Nu o să te mint, m-a speriat să mă gândesc la asta. Însemna că începea să-şi croiască drum într-un loc în care nici măcar eu nu ştiam că ar putea lăsa pe cineva să intre. Şi ne culcasem împreună o singură dată! Ce avea ea care o făcea atât de diferită de restul femeilor pe care le cunoscuse?

Imaginea zâmbetului ei s-a materializat în mintea mea. Jur că am simţit că nici măcar nu mă recunosc. Am continuat turul insulei pe motocicletă şi m-am gândit la el… Cât de mult i-ar fi plăcut să fi putut veni cu mine în acest loc. Uneori viaţa poate fi foarte înşurubată… M-am întors la vilă după cinci. M-am simţit mai trist şi mai singur ca niciodată. Am făcut un duş ca să mă spăl de sarea de mare. Când m-am îmbrăcat, mi-a venit o idee foarte interesantă, ceva care mi-a ridicat moralul considerabil. M-am dus la recepţie şi am fost recunoscător să o cunosc pe Maggie acolo. În

În acel moment vorbeam cu cineva la telefon.

„Ne vedem mâine, atunci", spunea el. Privirea lui m-a localizat în faţa recepţiei. Am aşteptat să termine de vorbit. „Şi eu te iubesc", am auzit-o luându-şi la revedere şi am închis. S-a uitat la mine forţând a

5 5 5

zâmbet. Ai nevoie de ceva, Alex?

M-am apropiat de ea.

— Îmi poţi spune, întâmplător, unde este centrul spa unde lucrează Nikki astăzi?

Zâmbetul lui Maggie a devenit şi mai pronunţat şi am încercat să nu-mi dau ochii peste cap.

„Aş putea să-ţi spun, da…", mi-a spus, luând un pix. Începu să-l mişte între degete, gânditoare. Dar mai întâi aş vrea să vă spun ceva.

Am aşteptat tăcut în faţa ei. Zâmbetul lui a dispărut.

— Dacă l-ai rănit pe cel mai bun prieten al meu, te voi urmări şi o să bag acest stilou într-un loc despre care am dovedit deja că doare foarte mult, crede-mă.

— Când şi-a terminat ameninţarea, a zâmbit din nou.

Am clipit de câteva ori şi apoi am râs.

„Voi ţine cont de asta, mulţumesc", am spus în timp ce ea a continuat cu ochii ei albaştri aţintiţi asupra ai mei.

555 1

— Tu râzi? – a întrebat.

„Doar ca să nu plâng", am răspuns eu, încercând să-mi stăpânesc un zâmbet.

E plăcut să vezi că tuturor de pe această insulă le pasă de Nikki.

— Pentru că este minunată și merită pe cineva care este la nivelul ei.

— Și crezi că nu sunt la standardele lui? – am întrebat, amuzată de situaţie.

— Mă voi mulţumi că nu-l răneşti, doar atât. Amândoi ştim că nu vei fi băiatul ei definitiv, dar măcar ai făcut-o să înceapă să se bucure de micile plăceri pe care le are viaţa.

Zâmbetul mi-a îngheţat pe faţă şi în cele din urmă a dispărut. Maggie părea să-mi urmărească fiecare mişcare. Ultima lui propoziţie mi-a rămas blocată în creier pentru câteva clipe. Era adevărat că nu aveam să fiu cel definitiv.

Brusc, am simţit că o pregătesc pentru bărbatul cu care va decide în cele din urmă să rămână. Mi-am dat seama că tot ce am făcut va fi un fel de învăţare care putea fi ulterior pusă în practică cu cineva care o merită cu adevărat.

Imaginea lui Nikki cu altcineva ne-a venit în minte pentru prima dată de când am început să avem ceva. M-a cuprins un sentiment pe care nu l-am mai experimentat până acum. Era gelozie, în plus faţă de cineva care nici măcar nu exista încă, cel puţin nu exista în viaţa lui Nikki.

„Iată direcţiile pentru a ajunge acolo", mi-a spus apoi Maggie, întrerupându-mi şirul gândurilor. Mi-a dat o hârtie cu instrucţiunile. Se numeşte primăvară.

Am luat hârtia şi am plecat de la recepţie cu un sentiment de furie şi disconfort. Acele sentimente ştergeau orice urmă din puţinul bun umor pe care-mi mai rămăsese.

25

NIKKI

A face masaje este ceva cu care orice balinez se simte familiarizat, mai ales că din punct de vedere cultural am făcut-o mereu. Este o practică care este la îndemână atunci când lucraţi în culturile culegând alge, transportaţi mărfuri sau îndepliniţi orice activitate casnică. Sunt

locuri de muncă grele care lasă mușchii distruși, așa că este obișnuit ca familiile să-și facă masaje reciproc. Așa ne ajutăm reciproc să trecem peste zilele grele de muncă.

Bunica mea Kuta face masaje incredibile, de exemplu. Uneori, când merg să o vizitez, mă uit la ea cu ochii unui miel sacrificat să văd dacă se potrivește și îmi lasă puțin timp cu mâinile ei magice. De la ea am învățat tot ce știam, dar sincer să fiu… nu era meseria mea preferată.

Nu-mi păsa dacă mă lepădau, dar uram acea slujbă, mai ales partea de a-mi înmuia mâinile în ulei și de a petrece o oră atingând corpurile altora. Pur și simplu nu mi-a plăcut, dar am fost destul de bun la asta. Ei bine, asta mi-au spus mereu cei care au avut norocul să le fie dat.

Nu au fost de multe ori când a trebuit să lucrez la spa, dar au plătit foarte bine, pentru că era cel mai bun de pe insulă. Era situat într-una dintre cele mai scumpe zone, înconjurat de cele mai cochete restaurante și baruri. Desigur, avea și vederi uluitoare la mare. M-au sunat doar să fac o înlocuire. Nu aveam de gând să mor pentru că am făcut un masaj din când în când și banii erau foarte, foarte buni pentru mine.

A trebuit să purtăm o uniformă albă. Era un fel de kimono și toți aveam părul făcut la fel, cu un coc de balerină. Mi-a luat ceva timp s-o fac, din moment ce trebuia să ne pregătim de acasă. Înainte de a ajunge, m-am oprit și la magazin să cumpăr ceva de mâncare pentru a umple frigiderul, deoarece de când m-am întors din mica noastră escapadă nu mai puteam.

Când am ajuns, le-am salutat pe fete și le-am întrebat dacă au rezerve. Dacă aș avea noroc, nu venea nimeni în timpul orelor mele și mă taxam doar să stau acolo cu mâinile îndelete.

„Deocamdată nu", mi-a spus unul dintre însoțitorii mei.

Am zâmbit interior când m-am dus în spate și am îmbrăcat uniforma, dar de îndată ce am ieșit, buna dispoziție mi-a dispărut când am observat cine tocmai intrase.

— Bună ziua, domnule, cum vă putem fi de folos? – l-a întrebat una dintre fete pe Jeremy, fostul meu. Îmi zâmbea de unde se afla în fața tejghelei.

— Aș vrea să fac un masaj de o oră… dacă se poate cu Nicole; Le-am mai încercat masajele și sunt uimitoare.

Am stat acolo fără să cred ce auzeam. Despre ce naiba era vorba? Știam perfect că urăsc să fac masaje. De fapt, acceptasem să-i fac o

singură dată una pentru că a devenit atât de enervant încât nu am avut de ales.

„Perfect, domnule", mi-a răspuns partenerul meu. În cinci minute vom avea camera pregătită, iată care sunt tipurile de masaje pe care le oferim. Lua stai jos, vrei niște ceai?

Jeremy dădu din cap cu un zâmbet înflăcărat pe buze. Nu prea am înțeles ce naiba căuta cu toate astea. M-am dus spre locul unde tocmai stătuse el.

— Ce vrei, Jeremy? – am spus cu voce joasă, pentru ca tovarășii mei să nu ne poată auzi.

— Nu este evident? „Vreau un masaj", a spus el, zâmbindu-mi de pe scaun. „Atunci roagă pe altcineva să ți-l dea", am spus, încrucișându-mi brațele. Crezi ca

Mă simt așa după ce s-a întâmplat zilele trecute?

Jeremy s-a ridicat și a trebuit să fac un pas înapoi. M-am uitat la tovarășii mei și am fost recunoscător că niciunul dintre ei nu ne acordă atenție.

„Zilele trecute am spus lucruri pe care nu ar fi trebuit să le fac…", a spus el, încercând să mă ajungă fără succes.

„De fapt, ai fost sincer pentru prima dată de când ne-am cunoscut", am argumentat; Corpul meu a continuat să mențină acea postură defensivă.

— Te-am văzut prin preajmă cu acel englez, spuse el atunci. A folosit același ton gelos pe care l-a folosit când ieșeam împreună. Ce o să creadă toată lumea, Nikki? Oamenii vorbesc…

Am simțit că roșesc, dar am încercat să o ascund.

— Nu-mi pasă ce spun oamenii despre mine, lasă-i să se ocupe de treburile lor.

— Cu mine abia mă lași să trec de prima bază și acum vine tipul ăsta și îți desfaci picioarele la prima schimbare?!

M-am uitat în ambele părți fără să cred ce tocmai spusese. Mi – era teamă că ne auziseră.

— Pleacă de aici, Jeremy, sau alege pe altcineva să-ți facă un masaj. Nu am de gând să ți-o fac.

„Nu vreau altul, te vreau pe tine", a spus el.

M-am dus să vorbesc și apoi am simțit asta. Nu mă întreba cum sau de ce, dar i-am simțit prezența instantaneu.

„De ce Nikki îți spune mereu să pleci?" – a spus vocea lui Alex în

spatele meu.

Întregul meu corp a reacţionat la sunetul vocii lui. M-am întors spre el. Ce chipeş era… Părea că tocmai făcuse un duş, pentru că am primit o aromă rafinată de citrice şi mentă. Desigur, era mult mai serios decât îl văzusem eu vreodată. Nu s-a uitat înapoi la mine când m-am întors spre el, în schimb ochii lui au rămas aţintiţi asupra lui Jeremy.

— Dacă vrei, îţi arăt unde este uşa, continuă el pe acelaşi ton îngheţat.

Am văzut cum Jeremy se încorda şi se temea că nu va ieşi nimic bun din acea întâlnire.

— E ceva în neregulă? – a întrerupt apoi managerul spa.

„Nu". am început, dar Jeremy m-a bătut.

„Cred că nu este foarte profesionist ca maseuzele dumneavoastră să-şi aducă treburile personale la lucru, doamnă", a spus fiul lui…

Managerul, o americancă pe nume Judith, care avea un temperament foarte prost, s-a uitat la mine de parcă ar fi vrut să mă omoare.

— Îmi pare foarte rău că crezi asta, domnule. Maseuzele noastre se caracterizează prin faptul că sunt foarte profesioniste. Care a fost problema mai exact?

— De ce nu îi explici? – a spus Jeremy întorcându-se către Alex.

„O să ai problema când îţi voi sparge faţa pentru că eşti un idiot", a răspuns Alex, pierzându-şi complet calmul.

— Domnule! – îl mustră Judith, deschizând larg ochii.

„Alex, calmează-te", l-am întrebat, luându-l de braţ şi vorbindu-i cu voce joasă.

Nici măcar nu s-a mişcat.

— Cât costă un masaj? O sută de dolari? îi plătesc toată ziua lui Nicole.

Judith a deschis ochii fără să creadă ce auzea, în acelaşi timp

Jeremy izbucni în râs.

„Un iubit gelos şi violent, dar cu mulţi bani…", a spus ea. Acum înţeleg ce ai văzut la el.

În jumătate de secundă, Alex l-a luat de tricou. Era mai înalt decât el şi mult mai puternic. De fapt, l-a ridicat puţin de pe pământ.

— Pleacă din ochi, spuse el, vorbind îndeaproape.

Judith a început să ţipe să se liniştească, au venit mai multe maseuze fără să ştie cu adevărat ce să fac şi am rămas acolo nemişcată.

Am fost şocat.

5 5 5

Halucinam ce se întâmpla în faţa ochilor mei şi nu credeam lucrurile pe care tocmai le spusese Jeremy. În ce moment începuse să mă urască atât de mult?

— Sau ce? întrebă Jeremy cu un zâmbet care îi ocupa toată faţa.

Nu Alex a fost primul care a ridicat pumnul, a fost fostul meu nemernic. A crezut că îl poate prinde pe celălalt tip pe neaşteptate. În mod evident, Alex a ocolit lovitura, a dat drumul şi l-a împins.

„Ieşi afară", i-a spus el, complet ieşit din minţi.

Doamne, am fost recunoscător că nu i-am rupt faţa. Încerca să se stăpânească, mi-am dat seama după tensiunea din corpul lui. Cu toate acestea, idiotul ăla Jeremy nu-i făcea totul uşor. Ştiam că trebuie să fac ceva. Ar trebui să intervină dacă nu vrea ca asta să se termine mai rău decât era deja. Am stat în faţa lui Alex.

„Te rog, Alex, trebuie să pleci", am întrebat. Atunci am reuşit să-i atrag atenţia.

— Părăsi? – mi-a răspuns nedumerit.

— Te rog, pot rezolva asta singur.

— Am să vă rog să plecaţi, domnule.

— Judith mi-a repetat cererea. Alex nu şi-a luat ochii de la mine. Pentru prima dată, mi s-a părut că văd puţin prin peretele pe care îl avea mereu sus în prezenţa mea. Îl dusese când i-am cerut să plece. Eram foarte supărat, dar nu puteam fa altceva în acel moment. Nu voia ca cei doi să ajungă să se bată unul pe altul.

Alex nu a spus altceva. Ştiu că i-a fost greu să mă lase acolo cu Jeremy, dar până la urmă a făcut ce i-am cerut. S-a întors şi a plecat. Când a părăsit incinta, a trebuit să mă confrunt cu şeful meu. M-a chemat la biroul lui, în timp ce nenorocitul de Jeremy a fost tratat ca un rege.

„Nu mă interesează ce ai să-mi spui", a început Judith, „nu mă interesează deloc, dar să fie ultima dată când îţi aduci iubiţii pentru a face o scenă de gelozie în acest stabiliment!"

Nu am spus nimic. Am tăcut, aşa cum fusesem învăţat să fac când era vorba de muncă. Ea nu putea să-şi piardă acel loc de muncă sau să lase să iasă vestea că era o muncitoare problematică. Am îndurat certarea cu ochii în jos şi dorind să plec cu Alex.

— Îi vei oferi masajul bărbatului respectiv. Când ai terminat, vei parcurge restul programului tău fără să spui un cuvânt. Este păcat ce s-

a întâmplat astăzi aici şi sper de dragul tuturor să nu se mai repete.

„Da, doamnă", i-am urmat ordinele şi am mers în camera în care mă aştepta Jeremy.

Am tras adânc aer în piept ca să mă calmez şi am deschis uşa. Acolo era, aşezat pe targă fără cămaşă şi zâmbindu-mi amuzat.

„Întinde-te cu faţa în jos", aproape am mârâit la el.

„Calmează-te, Nikki", a trebuit să-mi spun.

— Sigur, dragă, spuse el, ascultându-mă.

— Nu mă suna aşa.

— Îmi plăceai înainte, spuse el.

M-am apropiat de locul unde erau păstrate uleiurile. L-am ignorat în timp ce l-am apucat pe cel care mirosea cel mai rău după gustul meu şi l-am întins pe mâini. Deşi l-am urât din toate puterile mele, am început să-i masez spatele.

„Ce frumos să-ţi simt din nou mâinile pe pielea mea, Nikki…" a spus el, eliberând un oftat de plăcere falsă.

Brusc, mi-a venit să vomit. A trebuit să-mi continui treaba în timp ce nenorocitul făcea comentarii nepotrivite. Am făcut tot posibilul să-l ignor, n-am spus niciun cuvânt şi a continuat fără să obosească. A fost cea mai lungă oră din viaţa mea.

Când i-am spus că am terminat, s-a ridicat şi s-a aşezat pe targă. Stătea privindu-mă în timp ce îmi clăteam mâinile.

„Cum m-ai înşelat vânzându-te ca o fată puritană care căuta dragoste înainte de sex", a comentat apoi el cu un zâmbet batjocoritor pe buze.

Nu am mai suportat.

— Poate ţi-am spus toate astea pentru că simpla idee că mă atingi m-a făcut să vreau să vomit, te-ai gândit vreodată la asta? Poate că văzând că sunt bărbaţi ca Alex, care mă excită doar privindu-mă, m-a făcut să realizez că merită să uit de dragoste să mă concentrez pe carnal.

A fost cel mai rău lucru pe care i-am putut spune. Oricât de gelos era, oferindu-i imaginea lui Alex şi a mea dormind i-a scurtcircuitat creierul. Şi în cel mai rău mod posibil. Nu l-am văzut venind pentru că s-a mişcat repede. M-a prins de gât şi m-a împins de perete. Inima mi-a bătut instantaneu. Mâinile mele le-au înconjurat pe ale lui, încercând să-l fac să-şi dea drumul.

— Zilele ticălosului ăla sunt numărate pe această insulă.

— Dă drumul!

El a ezitat o secundă. Pentru o clipă, părea că nu știa cum a ajuns să mă țină așa. Mi-a dat drumul și m-am îndepărtat cât mai mult de el, m-am uitat la el fără să cred ce tocmai se întâmplase.

— Când unchiul meu află despre asta…

Jeremy a zâmbit, deși am văzut ceva îndoială în ochii lui înainte de a vorbi.

— Același tip care mi-a cerut să fiu cu ochii pe tine pentru că nu are deloc încredere în acel englez? Același tip?

— Pleacă de aici, Jeremy, am scuipat printre dinții strânși.

A plecat și apoi am putut în sfârșit să-mi eliberez respirația pe care o ținusem. Doamne, trebuia să ies de acolo.

Următoarele două ore păreau pentru totdeauna, dar, din fericire, nu a venit nimeni altcineva. Când a venit timpul să închid, mi-am luat lucrurile și am plecat în grabă de acolo.

Alex mă aștepta. Rămăsese el? Mi-am simțit ochii lăcrimați. Am fugit unde era el și și-a deschis brațele spre mine, lăsându-mă să mă îngrop în el. Nu am știut cât de rău fusese până când m-am simțit în siguranță împotriva corpului lui.

— Ești în regulă?

— Mă întreb.

Am dat din cap și el m-a prins de față pentru a mă privi în ochi.

— Ți-a făcut ceva?

Am ezitat o secundă dacă ar trebui să-i spun sau nu. Am clătinat din cap.

— A fost pur și simplu nemernicul care este tot timpul.

Alex și-a strâns maxilarul strâns, era furios.

— N-ar fi trebuit să faci masajul, Nikki. Înțeleg că ai nevoie de bani, dar forțându-te în această situație…

— Nu am putut refuza, Alex. Dacă ar fi făcut-o, și-ar fi putut pierde locul de muncă.

— Ai deja alte patru locuri de muncă, Nicole! – a strigat el la mine, îndepărtându-se de mine. M-am uitat la el. La început am rămas puțin uluit, a fost prima dată a strigat el la mine. Totuși, am încercat să mă pun în locul lui.

— Nu cred că înțelegi, dar orice slujbă care îmi vine în cale este binevenită. Am nevoie de bani și trebuie să se vorbească bine despre mine pe insulă, Alex. Bârfele zboară aici. Dacă oamenii vor începe să vorbească de rău despre mine, mi-aș putea pierde slujba, înțelegi?

— Nu… nu înţeleg, îmi pare rău. Unde este calitatea vieţii tale? Lucrezi literalmente de la zori până la amurg… O faci pentru a ajuta animalele de pe insulă, respect asta, dar ce zici de tine? Cine are grijă de tine, la naiba?

L-am văzut cu adevărat îngrijorat pentru mine şi asta m-a atins. Spre timp în care nimeni nu m-a observat suficient încât să-i pese de mine dincolo de un interes pur sexual. am ridicat din umeri.

— Sunt foarte conştient de situaţia mea, Alex… Nu mi-am dorit niciodată nimic mai mult. Este realitatea mea şi, deşi poate fi greu de crezut, sunt fericit aşa.

El a clătinat din cap şi a privit în altă parte. M-am apropiat de el încet şi l-am îmbrăţişat din nou. I-a luat câteva secunde prea mult să întoarcă gestul. Mi-am închis ochii rezemat de pieptul lui, umplându-mă de mirosul lui.

— Ai vrea să vii la mine acasă? – l-am întrebat, dându-mi capul pe spate.

M-a privit în tăcere câteva clipe.

„E timpul să mi-l oferi", a spus el cu un zâmbet trăgând de colţul gurii.

Ne-am urcat pe motocicleta lui şi am traversat insula împreună. Mai erau oameni care luau masa în restaurante sau *warung-uri* de pe drumul principal, dar am lăsat totul în urmă până am ajuns la mica mea locuinţă.

Cu excepţia unchiului meu, Gus şi Eko, nu lăsasem niciodată un bărbat să intre în casa mea. Când am urcat scările şi am deschis uşa… m-am simţit ciudat. Am aprins luminile şi i-am spus unde poate lăsa casca. Alex părea să observe fiecare detaliu cu atenţie.

— Mă aşteptam să fii mai organizat, spuse el zâmbind.

S-a concentrat pe mormanul de haine care era pe un scaun şi pe nişte vase pe care încă nu avusese timp să le spele… Măcar patul era făcut, dar adevărul era că lucrurile mele erau peste tot. Pentru o clipă, mi-a fost ruşine să mă gândesc că ar putea avea o impresie greşită despre mine.

— Am tendinţa de a fi ordonat, dar nu prea am timp de curăţat… Când ajung acasă, sunt atât de obosit încât mănânc ceva repede, fac un duş şi mă culc.

Alex s-a întors spre mine. Mi s-a părut enorm în acel spaţiu mic.

Era ciudat să-l avem acolo. Energia lui a ocupat toată camera şi

am simţit un gâdilat în stomac amintindu-mi ce făcusem cu o seară înainte şi pe care cu siguranţă vom repeta de data asta la mine acasă.

— Cât de obosit eşti azi?

— Mă întreb.

S-a strecurat până acolo unde eram rezemat de masa din bucătărie.

„Destul de puţin", am răspuns zâmbind.

M-a prins de talie şi m-a ridicat până am stat pe tejghea. Asta a scârţâit puţin, dar părea să ţină. Mâinile lui au urcat pe umerii mei şi i-au masat uşor. Am închis ochii aproape fără să-mi dau seama.

— Ce ai crede dacă de data asta ţi-ar face masajul? – m-a întrebat atunci.

— Eşti serios?

— Am deschis ochii.

Alex dădu din cap, amuzat de tonul de entuziasm din vocea mea.

— Când vreau, pot fi un om englezesc complet care pune nevoile fetei lui înainte de orice altceva. Ceea ce ai crezut? – mi-a spus amuzat, deşi părând serios.

Am tresărit când a spus „fata lui", dar nu mi-am făcut iluzii.

— Deci acum sunt fata ta? – l-am întrebat, continuând gluma.

— Pe durata acestei curte trecătoare, eşti, da.

Am zâmbit atât de mult încât chiar m-a durut la faţă.

Alex a râs.

— Ai ulei sau ceva? – spuse el privind în jur.

Mi-am dat ochii peste cap.

„Orice balinez care se respectă are uleiuri aromatice în casa lor, Alex", i-am răspuns.

Am coborât de pe masă şi am deschis un sertar pe o măsuţă din sufragerie. Alex a luat sticla cu ulei pe care i-am dat-o.

„Ulei de muşcate", citi el, deschizând sticla şi ducând-o la nas.

— Miroase foarte bine.

— Şi este perfect pentru un masaj relaxant.

Alex a băgat sticla în buzunarul din spate şi m-a adus mai aproape de el.

— Arată-mi unde este camera ta, domnişoară, spuse el. Am văzut că era entuziasmat de asta.

— Pe aici, am indicat.

L-am prins de mână şi l-am tras în patul meu. Ochii lui cercetau

camera şi privirea lui părea să se schimbe într-una pe care începea deja să o cunoască bine.

„Foarte frumos, acum trebuie să-ţi dai jos toate hainele, domnişoară", repetă el, venind spre mine.

Am ridicat din sprâncene întrebător.

„Nu ştiu la ce fel de masaj vă gândiţi, domnule", am jucat eu, amuzată.

„Mă gândesc la un masaj Alexander Lenox", a răspuns el.

Mâinile lui mi-au tras cămaşa în sus şi peste capul meu. Părea puţin dezamăgit de sutienul sport pe care îl purta sub haine.

— Există ceva care nu vă place, domnule? – am întrebat râzând.

— Tocmai mă obişnuiai, spuse el.

Mi-a tras de cureaua pantalonilor şi i-a lăsat să cadă când s-au slăbit. Am stat în lenjerie intimă în faţa lui.

„În masajul Alex Lenox, prioritatea este plăcerea clientului… În tot sensul cuvântului", a spus el.

S-a uitat la mine cu ochii întunecaţi în fiecare minut, în timp ce mâna lui dreaptă îmi desfăcea sutienul. L-am scos şi am rămas cu sânii expuşi în faţa lui. Nu a durat mult până când gura lui s-a aplecat şi a luat mamelonul în gură. Am închis ochii când am simţit o smucitură în stomac. Gura lui s-a mişcat în sus pentru a mă săruta pe gât şi m-a muşcat uşor.

umărul. M-am ţinut de el când am început să simt că genunchii îmi slăbesc.

— Nu-mi distrage atenţia, domnişoară, spuse el făcând un pas înapoi.

— Mai întâi, spuse el, scoţând sticla de ulei din buzunar. Dacă îmi permiteţi, voi continua să vă scot lenjeria pentru a vă permite să vă bucuraţi mai mult.

Degetele lui au intrat în elasticul chiloţilor mei şi mi-au alunecat până în picioare. A ridicat un picior, apoi pe celălalt, până când am fost complet gol în faţa lui. Buzele lui nu au putut rezista. În timp ce mâinile lui mă îmbrăţişau în fund, gura lui a sărutat intrarea mea, deşi a fost doar un sărut trecător.

În timp ce s-a îndepărtat şi s-a ridicat din nou, am simţit că temperatura din cameră creşte la aproximativ patruzeci de grade. Sau cel puţin asta a fost percepţia mea. Ochii lui au călătorit pe tot corpul meu. L-am văzut înghiţind salivă şi, de asemenea, că i se vedea mai mult

decât era necesar. El suferea şi de asta… şi mi-a plăcut să ştiu asta.

„Întinde-te cu faţa în jos", mi-a ordonat el.

Totul la el părea să se schimbe. Vocea ta răguşită şi faptul că ai încetat să mă mai suni spuneau că jocul a fost dat deoparte şi lucrurile deveneau serioase. De ce m-a încântat şi mai mult acea schimbare în record?

I-am urmat ordinele. M-am întins pe cearşafurile albe, aşa cum mi-a cerut el. L-am simţit stând lângă mine şi deschizând sticla cu ulei. Nu a durat mult până când mâinile lui au început să-mi maseze spatele. S-a dedicat pe deplin relaxării tuturor muşchilor mei. Am fost surprins. Nu o făcea deloc rău.

Mâinile lui erau uriaşe şi exercitau presiunea potrivită. Nu m-a durut şi m-a ajutat cu contracturile pe care ştiam ca le am. Am închis ochii ca să mă las. Parfumul de muşcata mi-a inundat toate simţurile şi corpul mi s-a relaxat complet, din cap pana în picioare. Am oftat, extaziată şi bucurându-mă de asta mai mult decât mi-am imaginat.

Avea nevoie de asta mai mult decât crezuse iniţial. Nu ştiu cât timp a fost concentrat să mă relaxeze, dar la un moment dat masajul i s-a schimbat. A început să mă atingă într-un mod diferit…

Am deschis puţin ochii. Am ieşit din transa relaxantă şi am început să simt ceva complet diferit. Mâinile lui unse au coborât pe fundul meu şi a început să-l maseze, strângând uneori puternic. La un moment dat, ea le-a alunecat peste un loc pe care nimeni nu l-ar atinge vreodată în timpul unui masaj de relaxare, cel puţin nu într-o unitate decentă. Dar nu era nimic decent la acel om.

„Acum că eşti mai relaxat", a început el să explice, „am să te învăţ specialitatea mea în acest domeniu".

— Atunci i-am simţit dinţii muşcându-mă obrazul stâng-Fundul tău mă înnebunește, nu știi ce i-aș face", a spus el.

Cuvintele lui m-au făcut să roşesc instantaneu. Mâna lui a alunecat sub burta mea şi m-a forţat să-mi ridic picioarele până am rămas în genunchi. Să uns din nou cu ulei şi de data aceasta masajul a fost făcut pe o parte foarte diferită a corpului meu.

Am închis ochii şi am tras o respiraţie tremurata. Mâinile lui păreau să fie peste tot, dar nu au ajuns niciodată acolo unde aveam cu adevărat nevoie de ele. M-a torturat multe, multe minute până nu am mai suportat. M-am întors şi m-am întins pe spate. M-am uitat la el.

„Te văd neliniştită…", a spus el cu un zâmbet diabolic de sexy.

„Acest lucru nu mai este relaxant, este tortură", am recunoscut.

M-am pus în genunchi şi i-am ordonat să-şi scoată cămaşa. Zâmbind, aşa a făcut. I-am văzut trunchiul gol şi am fost uimit de el şi de atractivitatea lui. Mi-am muşcat buza fără să-mi dau seama că o fac, până când mâna lui s-a tras în jos şi buzele lui le-au prins pe ale mele. Mi-a mâncat literalmente gura, cu un sărut care a arătat clar că s-a reţinut.

„Vreau să continui să te torturez, Nikki", a mărturisit el.

S-a îndepărtat de mine, fără să-şi ia ochii de la mine şi a deschis din nou sticluţa cu ulei. Mi-a scăpat câteva picături pe sâni şi a închis sticla. De data aceasta, mâinile lui au început să maseze complet acea parte a anatomiei mele care părea să-i placă atât de mult. Şi-a lăsat gura să intervină. M-a împins înapoi până am stat întins pe pat. Buzele lor m-au sărutat, m-au muşcat şi m-au supt oriunde îşi doreau cel mai mult.

Totul era diferit faţă de noaptea precedentă. Nu mai era nou şi necunoscut. Chiar dacă o făcusem o singură dată, parcă corpul meu avea o amintire. Degetele mele păreau să-i cunoască corpul mai bine decât al meu şi jena dispăruse complet.

M-am simţit ca acasă, cum nu m-am simţit niciodată în acel loc. Cred că a fost pentru că încă nu mă cunoscusem pe deplin. Faţeta aceea pe care o aveam cu el şi tot ceea ce mă făcea să simt era nouă pentru mine, dar în acelaşi timp era ca şi cum ar fi fost un animal adormit care în sfârşit ieşea din hibernare.

Mâinile mele s-au dus la pantalonii lui şi au început să-i deschei pentru a-i scoate. Nu m-a oprit. Se ţinea de multă vreme. S-a ridicat din pat să mă ajute şi a stat complet gol în faţa mea.

„Te rog…" l-am întrebat.

Nu ştiam de ce cer sau de ce am nevoie, dar eram conştient că el va răspunde imediat dorinţelor mele, chiar şi fără să ştiu care sunt acestea. Am 5799

observat că a luat un prezervativ şi l-a pus pe erecţie.

M-a ajutat să mă poziţionez aşa cum şi-a dorit el, în patru picioare pe pat. Nu mi-a plăcut să nu-l pot vedea în acea poziţie, dar a intrat în mine înainte să mă pot plânge.

— Nu mi-ai spus că vrei să fac yoga? Ei bine, să trecem la asta.

Am scos un strigăt de plăcere.

— Vă place?

— Mă întreb.

S-a aplecat ca să poată vorbi cu mine aproape de urechea mea. S-

a mişcat din nou şi nu am putut spune nimic. M-a împins cu mâna până când mi-a ajuns capul sprijinindu-se pe perne. Acest lucru a făcut-o mai confortabilă şi el a început să se mişte.

De atunci nu am mai putut gândi limpede.

M-am lăsat dus. În realitate, a fost ca şi cum mintea mi s-a închis şi întregul meu corp a preluat controlul. L-am lăsat să facă tot ce a vrut cu mine. Mi-a plăcut să-i dau controlul în acest fel şi am descoperit că asta l-a înnebunit.

A fost cam greu uneori, dar mi-a plăcut că mă compensa cu o mângâiere, un sărut sau o întrebare ca să ştiu dacă sunt pe drumul cel bun. Am înţeles că încerca să-mi arate cum era în pat, ce îi plăcea şi ce nu, dar nu înceta să-şi facă griji să se asigure că amândoi ne-a plăcut.

În acea noapte m-am conectat cu el în mii de moduri diferite. Eram iubiţi adevăraţi, creasem deja o legătură şi o legătură pe care cu greu le puteam ignora. M-a dus la extaz de două ori, arătându-mi de ce este capabil corpul meu atunci când este tratat cu grijă şi dăruire.

Când am terminat, amândoi transpiram şi miroseam a muşcate.

Alex m-a tras spre el şi m-am ghemuit lângă trupul lui.

— Cum a fost masajul lui Alex Lenox, domnişoară? – a întrebat.

Am râs.

— Atâta timp cât îl aveţi rezervat pentru mine, totul este în regulă, domnule Lenox. Nu am fost conştient de ceea ce am spus până nu mi-am auzit cuvintele.

cu voce tare. Între cei doi s-a lăsat o tăcere de moment.

Alex ne-a învârtit până când a fost deasupra mea, cu palmele de ambele părţi ale capului meu, ţinându-se sus ca să nu mă zdrobească.

„Îmi pare rău… nu am vrut să spun… am început să mă scuz.

Alex clătină din cap.

— Nu, Nikki… spuse el încruntat. Nu-mi cere scuze.

— Poţi să faci ce vrei, Alex.

Dar când am spus-o, am ştiut că mă minţeam singur. Ştiam că relaţia noastră este temporară, dar nici nu voiam să fie văzut cu alţi oameni.

În timp ce a stat cu mine. Alex s-a uitat la mine încruntat şi s-a îndepărtat de mine până s-a aşezat pe marginea patului.

— Vrei să-mi spui că nu suntem exclusivi?

Pentru o clipă, mi-a fost teamă să spun adevărul. Ştiam perfect pentru ce au venit mulţi turişti. Ştiam şi regulile pe care Maggie îmi

spusese să nu le uit, dar le încălcasem imediat.

— Alex, nu sunt nimeni care să-ţi cer să mă păstrezi exclusiv.

Ceva în ochii lui s-a schimbat. Dintr-odată l-am simţit la mii de kilometri distanţă.

— Aş vrea să fac un duş.

— A schimbat subiectul cât ai clipi.

Am clipit confuz la început.

— Sigur… Baia este acolo, am spus, arătând spre uşă.

Alex s-a ridicat din pat şi s-a apropiat. S-a închis şi am rămas fără să înţeleg nimic. L-au jignit cuvintele mele? Dar, dacă asta era adevărat, atunci însemna că a gândit ca mine şi nici nu îndrăznise să o spună cu voce tare, nu?

M-am uitat puţin la uşa băii până mi-am adunat curaj, am traversat camera şi am intrat. Ştiam că făcea un duş pentru că din dormitor se auzea zgomotul apei. Am confirmat-o când l-am văzut sub duş, complet ud.

S-a uitat la mine şi m-am dus timida la el. A păşit într-o parte pentru a lăsa apa să cadă peste capul meu. Mi-am dat părul pe spate şi m-am uitat la el. Ne-am uitat unul la altul în tăcere câteva secunde, până când mâinile lui au fost puse pe obrajii mei.

— Nu vreau să te atingă nimeni altcineva, Nikki, spuse el foarte serios. Cel puţin cât durează al nostru.

De ce am simţit că sufletul meu este sfâşiat la gândul că mai avem mai puţin de două săptămâni?

— Vreau la fel. Ceea ce am spus înainte… a fost pentru că am crezut că este ceea ce ai vrut tu.

Alex clătină din cap.

— Chiar dacă ar fi fost aşa., nu minţi în privinţa asta, Nikki. Când vine vorba de sex şi relaţii, trebuie să fii sincer cu ceea ce îţi doreşti.

557 55

— Ştiu…

M-a sărutat sub apă şi ne-am duş împreună pentru prima dată, hrănind acea intimitate care continua să crească între noi doi. În noaptea aceea, l-am lăsat să stea peste noapte. La urma urmei, ce contează regulile dacă păream să fim experţi în încălcarea lor?

ALEX

A doua zi, Nikki a plecat devreme la serviciu. Am lăsat-o să ia primul ei curs de yoga şi am mers la hotelul meu să mă odihnesc, din moment ce nu prea am putut dormi. Să o am în braţe goală a fost o distragere a atenţiei foarte tentantă, iar somnul părea lăsat în uitare.

Nu mi-a păsat de ea, din moment ce trebuia să muncească toată ziua, dar nu a rezistat prea mult când m-am întors să o caut în miez de noapte cu capul îngropat între picioare. Devenisem dependent de ea şi renunţam la toate normele şi regulile mele cu privire la fetele cu care să petrec. Nikki era diferită şi al naibii de specială. Ştiam că mă încurcăm implicându-mă atât de mult cu ea, dar nu m-am putut abţine.

Am dormit câteva ore în camera mea şi când m-am trezit în jurul prânzului am observat că aveam mai multe mesaje. Unul dintre ei era al lui Nate.

Ne vedem la plajă în zece minute.

De asemenea, nu avea nimic mai bun de făcut. Mi-am îmbrăcat costumul de baie, mi-am pus un tricou alb peste cap şi m-am dus la locul nostru preferat să fac surf. Când am ajuns, l-am văzut stând în nisip pe tabla lui, aşteptându-mă.

„Sunt aici", am spus în semn de salut.

Am observat că Nate privea marea cu atâta intensitate încât m-a făcut să mă întorc să văd ce-l deranjează. Erau mai mulţi oameni care făceau surf.

— Ce se întâmplă?

— Am cerut.

Nate a continuat să privească în acea direcţie.

— El este, spuse el fără alte prelungiri.

— Care este?

— Am cerut.

— El, noul iubit al lui Maggie. E acolo, cu ea. Ei fac surf.

— Este soţul ei, Nate. Numirea lui orice altceva nu va schimba cine este.

De fapt.

Acolo a ridicat capul să se uite la mine.

— Uneori poţi fi foarte crud.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Ai de gând să stai acolo uitându-te la ei cu ochii unui miel tăiat?

— Ce vrei să fac?

— Păi, intră în apă și treci de ei, îți amintești despre ce am vorbit?

Nate oftă și se uită înapoi la ocean.

— Indiferență.

— Corect.

— Nu știu dacă o pot face.

— O s-o faci.

Nu am așteptat să spună altceva. Mi-am scos cămașa și am rămas doar cu costumul de baie. Mi-am luat tabla, care era lângă a lui, și m-am oprit să o ceruiesc. Apoi am început să merg spre apă. Mi-am simțit prietenul în spatele meu aproape instantaneu.

Ideea acelei călătorii a fost să faci surf, să te bucuri și să te relaxezi. Ceva îmi spunea eu că nu ne-am întoarce cu mintea limpede și reînnoită, ci dimpotrivă. Nu mi-am putut scoate mai multe lucruri din minte, inclusiv amenințarea din partea unchiului lui Nicole și sentimentul că îmi lipsea ceva important. Mi-am făcut griji pentru ea. Era atât de fericită, veselă și incredibil de bună încât nu voia să o rănească nimeni sau nimic. În schimb, felul în care ne-a vorbit unchiul său…

Dintr-un puzzle lipseau piese pe care nu știam că încerc să le adun. Ca să nu mai spun că fiecare minut petrecut împreună, sentimentele mele păreau să vrea să se înmulțească.

Am intrat în apă și am început să înot. În acea zi erau nori destui, apa era caldă și nu era nevoie de costume de neopină. L-am simțit pe Nate în spatele meu. Când ne-am apropiat de punctul unde erau valurile bune, am găsit destul de mulți oameni care își așteptau rândul. Erau și mai multe locuri, erau mașini, se putea spune că făceau asta de când erau copii. Puțin mai departe, nu departe de noi, părul roșu al lui Margot ieșea în evidență pe albastrul azur al mării. Lângă el era un tip slab și slăbănog, nu purta costum de neopren și avea părul scurt și închis. Amândoi au vorbit în timp ce așteptau să sosească un val bun.

„Trebuie să știu cine este… Vezi cu cine m-a înlocuit", a spus Nate lângă mine.

— Nate, nu te-a înlocuit.

— Nu m-am putut abține să nu-mi dau ochii peste cap-și-a continuat viața și…

Tipul de lângă Maggie s-a întors suficient ca să-l putem vedea. A fost liniște, întreruptă doar de zgomotul mării. Nu putea fi adevărat.

Înainte să înțeleg ceea ce văd ochii mei sau chiar să fac ceva

pentru a-l opri pe Nate, el deja vâsla spre el.

27

NATE

A trebuit să închid ochii şi să-i deschid din nou pentru a înţelege ce vedeam. Aproape că am ţipat ca cineva să mă ciupească. Nu putea fi. Ceea ce vedeam trebuia să fie o greşeală. Bărbatul care stătea lângă Maggie nu putea fi Malcolm. N-avea cum să fie prietenul meu cel mai bun, al treilea nostru muschetar. Dispăruse spunând că călătoreşte prin lume şi nu l-am mai văzut de atunci…

„Ce fiu de căţea", m-am gândit.

Am început să vâslesc în acea direcţie, de parcă ceva sau cineva îmi punea stăpânire pe corpul.

Nu o mai văzusem pe Maggie de când făcusem dragoste în camera mea, când aruncase bomba că era căsătorită. Apoi dispăruse zile întregi fără să-mi spună altceva. Nu auzise nimic de la ea, niciun cuvânt sau o explicaţie.

Nu meriţi nicio explicaţie, mi-a spus o voce din interiorul meu, dar am ignorat-o. În acel moment tocmai fusesem stăpânit de cea mai rea versiune a mea. Era o parte din mine pe care nu o cunoşteam, dar tocmai ieşise în cea mai mare parte adânc în fiinţa mea să manifest şi să distrug totul.

Ceea ce au văzut ochii mei nu putea fi real. Am înotat până am fost lângă Maggie.

— Ce naiba cauţi aici, Malcolm?

— Am cerut.

Amândoi au tresărit. Maggie s-a întors spre mine şi am văzut îngrijorarea şi frica strecurându-se în expresia ei. Malcolm s-a uitat la mine câteva clipe, de parcă nu-i venea să creadă că eu sunt cel care era acolo în apă, la câţiva metri distanţă.

„Nate…", a spus el neîncrezător şi ochii lui au zburat de la Maggie la mine.

— Eşti surprins să mă vezi aici? Cred că ai putea spune acelaşi lucru. Ce fac eu ce ai spus ultima dată când am vorbit? Da, ai fost în Egipt.

Margot se uită ciudat la Malcolm şi apoi din nou la mine.

„Nate, calmează-te", m-a întrebat el cu o voce puternic calmă.

— Calmează-mă?

— Am cerut. Am râs şi am privit în altă parte.

Se uită la fiul de căţea Malcolm. Te-ai căsătorit cu ea?! „Nate…"

Începu Maggie.

— Lasă-l să-mi răspundă, am spus fără să-mi iau ochii de la presupusul meu prieten.

Malcolm îşi îndreptă umerii înainte de a face asta.

— Nu întreba dacă ştii deja răspunsul, spuse el cu un prefăcut calm.

M-am uitat la Maggie uluită.

— În ce naiba de moment te hotărăşti să te întâlneşti cu cineva despre care ştiai că este ca un frate pentru mine? – a întrebat.

Mi-am lăsat deoparte furia şi ura pentru o secundă pentru a lăsa loc neîncrederii. Maggie a ezitat.

„M-ai părăsit… şi el era acolo", a răspuns el. M-a ajutat… Ne-am conectat…

— La ce te-ai conectat?

— I-am repetat cuvintele neîncrezătoare şi am scos un râs amar. M-am uitat înapoi la acel fiu de căţea. I-ai spus că m-ai încurajat să o părăsesc spunându-mi că nu am putea fi niciodată fericit? Ştii de câte ori ai încercat să mă faci să văd că nu se va adapta niciodată la o viaţă la oraş?

— Am scuipat cu acid în voce.

Maggie s-a uitat la Malcolm şi i-am auzit respiraţia.

— I-ai spus soţiei tale că acum un an ai dispărut spunând că călătoreşti prin lume?!

Malcolm nici nu clipi când se uita la mine ca să-mi dea un răspuns.

— Ceea ce îi spun sau nu lui Maggie nu este treaba ta. A încetat să mai fie în momentul în care ai decis să-l abandonezi din nou.

Mâinile mi s-au strâns în pumni şi am încercat din nou să mă controlez. Trebuia să ştiu mai multe înainte de a-l lovi cu pumnul în faţă.

— Cât timp ai crezut că vei putea ţine minciuna?

— L-am întrebat în mod special-M-ai minţit pe mine, pe Alex…

Când am menţionat prietenul meu, m-am întors să-l caut. Era la doar câţiva metri în spatele meu, aşezat pe tabla lui, încordat. M-am uitat la prietenul nostru fără să cred marea minciună pe care am înghiţit-o timp de un an.

„Am decis cu mult timp în urmă că ceea ce am făcut cu viaţa mea este afacerea mea şi oricine voia să facă parte din ea", a spus Malcolm

cu un fals calm.

— Ce ticălos.

— Și noi nu facem parte din viața ta?

— Alex a intervenit în conversație.

Am scăpat un râs plin de venin.

— Nu-ți pierde timpul, Alex. Tot ce și-a dorit acest nenorocit toată viața a fost să obțină ceea ce nu era al lui.

Apoi Malcolm a râs și a întrebat, uitându-se doar la mine:

— Prin ceva de-al tău te referi la Maggie?

Cel menționat mai sus a tăcut, cu ochii ațintiți asupra mea.

„Dacă ai avea vreo decență în capul tău de rahat, nu te-ai referi

„Ea de parcă ar fi ceva material, idiotule", am răspuns eu între dinții strânși.

— Dacă ai fi avut ceva în minte, nu l-ai fi lăsat niciodată să scape. De ce ai venit? Să-l cauți pentru a-l lăsa din nou întins? Îmi pare atât de rău, prietene, dar Maggie este soția mea acum.

Curentul ne ducea spre mal fără să ne dăm seama. Știam în ce mă bag când am spus ce am spus în continuare, dar nu-mi mai păsa. M-am simțit trădat, nu doar de cea mai bună prietenă a mea, ci și de Margot. Cum reușise să se căsătorească cu cineva despre care știa că era un prieten de-o viață de-al meu?

— Atunci întreabă-ți nevasta ce face tremurând sub mine acum o săptămână când am tras-o până am rămas moale.

— Nate! strigă Maggie, punându-și mâna la gură.

Am simțit un pumn de vinovăție, dar am ignorat-o pentru a lăsa furia să treacă. Am coborât de la bord în același timp cu Malcolm.

„Am să te omor, fiule de căţea", a spus el venind spre mine.

— Nu dacă o fac mai întâi.

Un sfat: nu începe o ceartă în mijlocul mării. Nu este ușor să dai și să primești pumni fără să ai picioarele pe pământ solid.

Prima lovitură a venit de la el, dar am ocolit-o. Malcolm nu fusese niciodată bun la luptă; Pe de altă parte, fusesem implicat în altercații de când îmi amintesc. Am ridicat pumnul și i-am rupt nasul. Ne-am băgat într-o luptă care ar fi putut să se termine prost pentru oricare dintre noi, dar nu am avut timp să testăm cine era mai puternic sau cine avea mai multă furie.

Am simțit că Alex mă apucă de la spate. În jurul nostru s-au adunat mai mulți oameni decât eram conștient de atunci. Cu ajutorul

mai multor persoane, au reușit să ne despartă. Nu reușisem să-l lovesc decât de câteva ori, dar au fost suficiente pentru a-mi evacua furia. În acest proces, l-am rănit și l-am văzut sângerând.

— Oprește-te chiar acum! – a strigat Alex la mine.

Am tot încercat să scap ca să pot ajunge la el din nou. Apoi m-am uitat la el, am văzut că avea o vânătaie pe buză și sângera. Am fost eu?

Când am reușit să mă calmez și să-mi trag răsuflarea, am observat că mai mulți localnici mă priveau cu dispreț. Nu vorbeau engleza, așa că i-am auzit doar gesticulând și înjurând în limba lor. Malcolm fusese prins și luat de lângă mine.

Am căzut pe nisip, cu inima bătându-mi viteze. Dezgustul a ceea ce tocmai descoperisem îmi trecea încă prin cap. Nu pot să cred.

Apoi a apărut Margot. Era furioasă, chiar a încercat să mă lovească, dar Alex a împins-o.

— De ce ai făcut-o?! De ce a trebuit să-i spui?! – a strigat el la mine.

M-am ridicat tremurând de furie.

— Te-ai căsătorit cu cel mai bun prieten al meu!

— Și m-ai abandonat după ce mi-ai cerut să mă căsătoresc cu tine!

Nu i-am dat atenție celor din urmă. Nu mi-a păsat de tot. Vinovăția pe care o simțea pentru că și-a mărturisit era mult mai mică decât sentimentul de trădare pe care îl mărturisea față de amândoi.

— Cum ai putea să te gândești să fii cu el? La fel de?!

— Nu e treaba ta, nu mai e treaba ta! Număr zilele până când pleci de aici! Vreau să dispari, nu vreau să te mai întorci niciodată!

Cuvintele lui m-au durut, dar furia mea era și mai mare.

— Crezi că mă voi întoarce aici?! Crezi că voi continua să-mi pierd timpul cu tine? Sper că putrezești pe această insulă de rahat!

— Nate!

— Alex m-a mustrat, dar nu mi-a păsat.

Nimic nu mai conta pentru mine. Margot tăcu o clipă, privindu-mă la mine. Când vorbea, vorbea calm. Era calmă și rece ca un slip de gheață.

— Uneori mă surprind întrebându-mă ce naiba am văzut în tine petrecând ultimii patru ani din viața mea plângând și așteptând întoarcerea ta. Astăzi mi-ar plăcea să șterg totul ca să nu trec prin dracu' prin care m-ai trecut din nou, dar știi ceva? îi mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a pus în fața exact genul de om de care trebuie să fug pentru tot

restul vieţii. Eşti o fiinţă dispreţuitoare şi vei fi mereu.

S-a scuturat pentru ca Alex să-i dea drumul, ne-a întors spatele şi a plecat. Înainte de a putea înceta să-i văd chipul, am văzut lacrimi venind în ochi. Nu mi-a pasat. În acel moment am vrut să-l rănesc, nu am de gând să te mint. Voiam s-o văd suferind pentru că inima mă durea atât de tare încât nu puteam suporta singură.

am observat-o. Părul ei roşcat umed se legăna în vânt în timp ce silueta ei curbă s-a îndepărtat din nou de mine. Când am putut să-mi întorc privirea de la ea şi să mă uit la altceva, Alex mă privea cu prudenţă.

— Trebuie să te calmezi. „Chiar acum", m-a sfătuit el.

A încercat să-i aducă ceva sens înapoi. L-am privit plin de furie şi furie.

— Nu-mi spune ce am de făcut.

I-am întors spatele şi m-am îndepărtat de prietenul meu şi de toţi ceilalţi. La naiba să te comporţi de parcă nu ar fi nimic şi să încerci s-o recuperezi. La naiba cu totul. Ieşeam de acolo.

28

ALEX

Tot ceea ce tocmai se întâmplase era fără precedent şi inacceptabil. Malcolm fusese întotdeauna prietenul nostru. Era fiul celui mai bun prieten al tatălui lui Nate, crescuseră împreună şi mă acceptaseră în micuţa lor bandă de doi. Noi trei făcusem lucruri atroce în întreaga lume, dar în urmă cu patru ani a trebuit să-mi las latura mai sălbatică deoparte şi să mă ocup de alte responsabilităţi. Continuaseră să călătorească şi să călătorească în jurul lumii pentru a face alpinism, să facă paraşutism, să călătorească prin ţări întregi pe o motocicletă şi să călătorească cu catamaranul. Întotdeauna am avut o invidie sănătoasă pe ei, din moment ce nu mai aveam timp să continui să fac acelaşi lucru şi nici nu îndrăzneam să-mi risc viaţa aşa cum

5 5 5 5

am făcut în anii trecuţi.

În urmă cu un an şi ceva, Malcolm ne spusese că avea de gând să călătorească singur prin lume pentru că trebuia să se distanţeze de orice. Mai aveam pe telefon fotografiile pe care ni le trimisese cu locurile pe care le vizita. Nu mi-am imaginat niciodată că îl vom găsi pe această

insulă Bali căsătorit cu femeia care se pare că îl înnebunise pe cel mai bun prieten al meu.

Asta nu se face. Prietenele sau fostele prietene ale prietenilor nu se ating. Sfârşit. Nu există nicio discuţie în asta.

5 5

M-am uitat la Nate. A plecat abătut şi furios. Mi-am dat seama că povestea lui cu Maggie nu avea să se termine aşa cum îşi dorise. Îl trădase şi ea. Era justificat având în vedere că prietena mea a abandonat-o? Poate da… dar asta nu a şters înjunghierea din spate.

Ştiam că ultimul lucru pe care şi l-ar dori Nate în acel moment era să vorbească cu cineva, aşa că am decis să-i las spaţiul lui. M-am întors la vilă, m-am uitat la lovitura pe care nenorocitul mi-o dăduse întâmplător. Începeam să devin violet şi am luat gheaţă din frigider pentru a o aplica pe rană.

Întrucât nu aveam mare lucru de făcut, am decis să ajung din urmă cu unele chestiuni de muncă. Am avut nenumărate e-mailuri de companie şi doar un e-mail personal. Am deschis-o pe cea din urmă, care spunea următoarele:

Stimate domnule Lenox:

Vă scriu referitor la solicitarea dumneavoastră referitoare la camera domnişoarei Lilia. Deşi nu este regulament, ne-am reconsiderat refuzul iniţial după atâta insistenţă din partea dumneavoastră, susţinută de o donaţie atât de generoasă. Vă vom informa că, în sfârşit, această problemă nu va fi o problemă pentru dvs. sau pentru noi şi Lilia va avea o cameră pentru ea.

Sper că înţelegeţi că facem asta doar favorabil pentru că am înţeles cu adevărat că nevoile domnişoarei erau peste regulile centrului şi înţelegem motivele insistenţei ei.

Vă aşteptăm cu nerăbdare pe 6 septembrie şi contam pe participarea dumneavoastră la ziua de bun venit.

Un salut cordial.

SHLEY S immons

Cel puţin ceva mergea bine. M-am întâlnit cu ei de trei ori fără să obţin niciun rezultat. Dar, de îndată ce am donat o sută de mii de dolari stabilimentului, am primit acest email. Nu aveam de gând să mă opresc asupra cât de greşit din punct de vedere moral era să încerci să obţii ceva prin mită şi să-i pun să accepte acest lucru. Înţelesesem de mult cum funcţionează lumea, eram clar că nu voi lăsa pe nimeni să treacă

peste mine.

„Ziua bun venit", am citit din nou. Ce nonsens.

Am continuat să verific e-mailurile. Ceilalţi puteau aştepta. I-am scris un răspuns scurt directorului, mulţumindu-i şi am închis computerul.

Nikki a venit direct în camera mea după muncă.

— Ce ţi s-a întâmplat?! – m-a întrebat ea alarmată când a văzut lovitura maxilarului meu.

I-am explicat ce s-a întâmplat pe plajă.

— Oh, Doamne! – exclamă el fără să creadă.

— A fost foarte neplăcut să aflu aşa despre Malcolm…

— Nu ştiam că e atât de prieten de-al tău, spuse Nikki, de asemenea, halucinând.

— „Maggie trebuie să fie devastată, ar trebui să mă duc să o văd". a adăugat ea îngrijorată.

M-am grăbit să o ţin de talie.

„Nu pleca… nu te-am văzut toată ziua", l-am întrebat.

— Îi voi trimite un mesaj să văd dacă vrea să vin s-o văd. „Nu pot să o las singură acum", mi-a explicat el.

Am dat din cap cu un oftat, dar i-am înţeles poziţia.

Maggie i-a spus că nu poate vorbi, că e cu Malcolm. Nu voia să-şi imagineze lupta pe care o aveau cei doi după ce a aflat că ea l-a înşelat.

Din fericire pentru mine, Nikki a devenit disponibilă şi am profitat de fiecare ultim minut pe care l-am putut pentru a fi împreună. Am luat cina, ne-am uitat la un film şi am adormit pe canapea.

M-am trezit la trei dimineaţa şi am luat-o cu grijă pentru a o duce în patul meu. Am privit-o cum dormea, întrebându-mă ce ar crede dacă mi-ar şti toate secretele. Ţi-ar mai plăcea?

Am adormit cu acel necunoscut ocupându-mi fiecare gând.

Când m-am trezit a doua zi, Nikki nu era acolo, dar îmi lăsase un mic bilet pe pernă:

Nu am vrut să te trezesc. Adormi, eşti foarte adorabilă.

Ne vedem azi după-amiază la apus.)

Mi-am dat ochii peste cap la cuvântul „adorabil". A ignorat înţepătura enervantă pe care începea să o simtă pentru că putea să se bucure de ea doar câteva ore pe zi.

Nikki a acţionat ca veterinar toată ziua şi nici măcar nu am putut să bem cafea la mijlocul dimineţii. Am profitat de ocazie să citesc o

vreme pe plajă şi să fac puţin sport. N-am auzit de ea decât după-amiaza târziu, la fel cum nu am primit răspuns de la Nate când i-am bătut la uşă după-amiaza. I-ar oferi puţin mai mult timp şi spaţiu.

Am mers la plajă cu placa şi am făcut surf până când aproape că a mai rămas lumină naturală. Când am ieşit din apă, era după şapte şi jumătate. M-am întors în camera mea, am făcut duş şi m-am îmbrăcat cu intenţia de a merge să o iau pe Nikki, dar apoi s-a auzit o bătaie la uşă.

Când l-am deschis, am găsit trei bărbaţi. Unul dintre ei fusese cu unchiul lui Nikki la uşa casei lui cu câteva zile înainte.

— Alexander Lenox? – a întrebat cel mai înalt.

— Eu sunt, am răspuns.

— Am dori să ne însoţiţi, domnule.

M-am încruntat fără să mă mişc de acolo.

— Te însoţesc unde?

— Am cerut.

— Am dori să vă punem câteva întrebări, domnule.

„Dacă ai ceva de întrebat, poţi să-l întrebi chiar aici", am spus, am avut un sentiment rău.

Cei trei se priviră nerăbdători.

— Aţi fost implicat într-o ceartă cu domnul Nathaniel Olivieri şi Malcolm Cooper? – a întrebat unul dintre ei.

„Nu m-am implicat în nimic", am spus calm, dar înăuntru înjuram. Am încercat să le separ, asta e tot…

„Deci, ai fost implicat", a declarat tipul fără să-şi schimbe tonul.

— Dacă a fi implicat înseamnă a încerca să nu ne ucizi unul pe altul, atunci da, am fost.

— Trebuie să ne însoţiţi, domnule.

— Însoţiţi-i unde? – am întrebat pe un ton îngheţat.

— Pe această insulă avem toleranţă zero pentru orice tip de violenţă, domnule.

„Nu m-am certat cu nimeni", i-am răspuns.

„Maxilarul lui spune contrariul", a răspuns cel din spatele lui, cel pe care îl cunoştea deja de la data anterioară.

Nu am mişcat nici măcar un muşchi.

— Am primit lovitura în timp ce încercam să-i despart, n-am avut nimic de-a face cu asta.

— Nu trebuie să decideţi asta, domnule.

— Şi cine decide, atunci?

— Veniţi cu noi, domnule.

„Eu nu…", am început să spun din nou, dar apoi am văzut-o pe Maggie apărând în spatele acelor bărbaţi.

„Vino cu ei, Alex", a întrebat el, privindu-mă grăbit.

Nu-mi venea să cred. Nici eu nu ştiam ce naiba făceau ei aici când cineva

A încălcat legea, regulile sau orice a guvernat ordinea pe insulă. Până la urmă i-am urmat până la o maşină şi a trebuit să intru în spate. Nici măcar n-am avut curvă

Habar n-aveam unde mă duc sau care sunt drepturile mele în ţara respectivă. Nu ştiam altceva decât cel mai bun prieten al fetei pentru care începusem să am sentimente îmi cerea să o fac.

Au început să îmi treacă prin minte multe posibilităţi, aproape niciuna dintre ele nu era bună. Totuşi, m-am simţit oarecum calm când am văzut maşina oprindu-se la o clădire care părea mai mult sau mai puţin oficială.

La intrare am găsit o cameră destul de austeră. Putea să treacă perfect drept un post de poliţie, doar că era în stare mai proastă decât ar fi unul european. I-am văzut mai întâi pe Nate şi Malcolm. Stăteau amândoi pe scaune, fiecare pe o parte a camerei. S-au uitat cu privirea şi s-au întors spre mine când m-au văzut intrând. În faţă şi lângă o fereastră, era unchiul lui Nicole şi lângă el era idiotul Jeremy, fostul lui Nikki.

— Ne întâlnim din nou, domnule Lenox, spuse Kadek, în semn de salut.

Idiotul Jeremy a zâmbit.

— Sper că vizita să fie scurtă, domnule, i-am răspuns serios.

Kadek zâmbi uşor. L-am văzut cumnate începea să se ridice, dar bărbatul care stătea lângă el l-a împins şi a rămas acolo unde era. Asta nu arăta deloc bine.

„Se pare că îmi amintesc că am spus foarte clar ce s-ar întâmpla dacă ar încălca regulile insulei", a spus Kadek.

— Nu am încălcat nicio regulă.

— N-am făcut nimic, am răspuns neînfricat.

— Colegii mei spun contrariul.

„Nu mă interesează ce spun colegii lui", am spus.

Kadek s-a uitat prin cameră şi s-a concentrat din nou asupra mea.

— Este o minciună că ai fost pe plajă ieri la douăsprezece

dimineaţa?

— Nu răspunde.

— Este o minciună că ai fost implicat, direct sau indirect, într-o ceartă cu aceşti doi bărbaţi de aici?

5 5

— Am ajutat să-i separ.

„Deci a fost implicat", a spus el.

Părea să se bucure de toate.

— Hei, ce naiba vrei? – am întrebat, făcând un pas înainte. Îmi pierdusem puţină răbdare care îmi mai rămânea. Nu ştiu ce putere aveţi, dar nu cred că toate acestea sunt legale.

— Credeţi-mă, l-am ameninţat făcând încă un pas, nu vreţi să aveţi probleme cu mine, domnule. Cât ai clipi, pot conta pe reprezentarea celei mai prestigioase firme de avocatura din tara mea.

„Despre ţara ta, ai spus-o", a spus el, nu-l intimidase deloc. Mai mult, am auzit că acum două zile l-ai mustrat pe băiatul ăsta de aici, greşesc?

M-am uitat la Jeremy dorind să-i îndepărteze zâmbetul cu pumnul.

— O deranjaţi pe nepoata dumneavoastră, domnule, am spus eu calm.

Kadek părea să devină mult mai serios în momentul în care nepoata lui a intervenit în conversaţie.

— Sunt patru martori care susţin că te-au văzut ameninţându-l pe prietenul nepoatei mele fără motiv, într-unul dintre cele mai renumite unităţi de pe insulă.

Am scăpat un râs.

— Ţi-au spus şi cine a încercat să-l lovească?

Kadek se uită la Jeremy.

— L-ai lovit, Jeremy?

Cel menţionat mai sus a clătinat din cap.

„L-am evitat împingându-l, tehnica lui este departe de a fi corectă", am spus fără să-mi iau ochii de la idiotul ăla. Mă simţeam de parcă sunt în curtea şcolii.

— Împingându-l… repetă unchiul Nicolei. M-aş fi aşteptat la maniere mai bune de la un om de afaceri englez ca tine, domnule Lenox.

Începu să meargă cu mâinile la spate.

— Regulile sunt clare. Fără violenţă sau altercaţii pe această

insulă. Se opri în faţa lui Malcolm. „Dvs., în calitate de proprietar de teren şi coproprietar la o unitate, trebuie să plătiţi amenda corespunzătoare pe care colegii mei vor avea plăcerea să vi-o transmită în câteva minute", a spus el privindu-l serios, apoi s-a întors către noi… Voi doi trebuie să părăsiţi insula imediat. Vă vom pune la dispoziţie o barcă care vă va duce la Sanur.

— Ţi-ai pierdut minţile, am spus fără să mişc niciun muşchi. Kadek a făcut un pas spre mine. Era mult mai scund decât mine, dar nu părea fii intimidat chiar şi un pic.

— Nu mă căuta, domnule Lenox. Sunt cât se poate de condescendent având în vedere relaţia ta cu nepoata mea.

— Nicole ştie că ne dă afară?

— Nepoata mea nu are niciun cuvânt de spus în această chestiune.

„Nu plec nicăieri", am afirmat fără să mă supăr, deşi voiam să-i dau motive reale să mă dea afară.

Unchiul lui Nicole m-a privit drept în ochi.

— Atunci va trebui să las bunătatea deoparte.

Cu asta, a arătat către bărbaţii din spatele meu. Eram de gardă când au încercat să mă oprească cu forţa. Înainte să înceapă să bată, uşa se deschise. Era Nikki. Margot apăru în spatele ei. Amândoi au măturat camera cu privirea. Ochii i s-au mărit când m-a văzut stând acolo cu pumnii strânşi.

— Ce naiba crezi că faci? – a întrebat el, adresându-se direct unchiului său.

— Păstrează ordinea pe insulă, aşa cum am făcut întotdeauna, răspunse el calm.

— Alex nu a făcut nimic! – a strigat.

— Nu tu eşti cel care spune dacă a făcut ceva sau nu! – răspunse unchiul ei, imitând acelaşi ton pe care îl folosise nepoata lui.

Nikki a păşit în jurul bărbaţilor de la uşă şi a stat lângă mine.

— O să-l concediezi pentru că a încercat să oprească o luptă?

„Aşa spune el", a răspuns el.

— Câţi beţivi s-au luptat în acest loc, omule?! Câţi turişti au făcut mizerie şi ai fost nevoit să închizi ochii? Aceasta insula este susţinută de turism! Dacă ar fi să-i dai afară pe toţi cei care-ţi încalcă regulile stupide, nimeni nu ar veni!

— Reguli stupide, ai spus?! – răspunse unchiul făcând un pas spre

ea.

M-am mutat instinctiv în faţa lui Nikki. Nu aveam de gând să-l las pe nemernicul ăla să se apropie nici măcar de doi metri. Kadek mi-a aruncat o privire otrăvită.

— O protejezi de mine? – întrebă el sarcastic.

— O voi proteja de tine şi de oricine îndrăzneşte să se apropie prea mult.

Persoana chestionată a scos un râs amar.

— L-am protejat de oameni ca tine toată viaţa. Mi-am petrecut întreaga viaţă urmărind ea şi bunăstarea ei.

— Mă bucur să aud asta, dar dacă ridici din nou tonul, vei avea motive reale să mă dai de pe insulă.

„Alex…", a spus Nikki. Şi-a pus mâna pe spatele meu şi a făcut un pas în lateral pentru a-şi înfrunta unchiul. E în regulă, unchiul meu nu îmi va face nimic.

„Explică-i că aici nu se fac lucruri ca în ţara lui", a insistat celălalt.

Nikki a făcut un pas înainte. A trebuit să-mi stăpânesc instinctul cel mai primitiv de a nu ridica mâna şi să-i trag cămaşa înapoi până când ea a fost lângă mine.

— Întotdeauna ai fost corect, omule. Aţi asigurat siguranţa tuturor.

Insula contează şi îţi pasă de oamenii care vin aici să se bucure de ea. Ceea ce faci în seara asta nu are nicio justificare. Îţi abuzezi de putere doar pentru că nu vrei ca el să fie în preajma ta.

— Că nu mai agăţa în jurul tău este pur şi simplu un avantaj suplimentar.

— Alex nu se duce nicăieri dacă nu vrea.

Kadek şi-a pus mâinile la spate şi şi-a privit cu atenţie nepoata.

— Tu nu dictezi regulile, Nicole, spuse el fără să se descurajeze. Nu m-am dat niciodată înapoi când a trebuit să iau astfel de decizii şi nici nu am făcut o greşeală când judec oamenii.

— Acesta de aici a făcut destule în ultimii ani, spuse el, arătând spre Nate, apoi se uită la Maggie, care stătea liniştită lângă uşă. Nu-i voi permite prietenului tău să vină aici pentru a-ţi strica viaţa aşa cum au distrus-o pe cea mai bun prieten al tău. Nu voi permite!

Nicole a acceptat strigătul cu umerii pătraţi. A urmat un moment de tăcere şi apoi a decis să vorbească:

— Dacă el pleacă, atunci şi eu.

Nu doar unchiul ei a fost surprins să o audă spunând asta. Era clar că el nu se aşteptase, dar nici eu. După ce l-am ascultat, inima mi-a sărit câteva bătăi.

Mi-a plăcut prea mult ideea asta. Deodată, i s-a părut cel mai firesc lucru din lume să vină cu mine.

M-au speriat acele gânduri? Deloc. Dar m-a îngrozit să ştiu că, chiar dacă ar fi vrut să vină cu mine, s-ar duce doar acolo unde marea o poate duce.

— Ţi-ai pierdut minţile? – se răsti Kadek furios.

„Mi-am pierdut dorinţa de a respecta toate regulile tale, unchiule", a răspuns el, încrucişându-şi braţele.

— Regulile mele te ţin în viaţă! – strigă el din nou la el.

Nikki făcu un pas înapoi.

— Asta scapă de sub control. Una este că vrei să mă protejezi şi alta este că vrei să mă bagi într-o cuşcă de sticlă. Vacanţa lui Alex nu s-a încheiat încă şi plănuiesc să fiu cu el până se termină. Tu decizi dacă o vom petrece aici sau dacă trebuie să găsim un loc în Bali.

Destul de ciudat, furia lui s-a domolit când nepoata lui a spus ultimele cuvinte. S-a uitat la mine, apoi la ea, apoi s-a uitat la restul oamenilor de acolo.

— Foarte bine, încuviinţă el. Dacă asta vrei. ia-ţi lucrurile şi pleacă cu el.

Am fost cu toţii surprinşi. Kadek îşi făcu drum în jurul nepoatei sale şi ieşi pe uşă.

29

NIKKI

Nu mi-a venit să cred când Maggie a venit să mă ia de la clinica veterinară să-mi spună tot ce s-a întâmplat. Ştiam că problema Malcolmnate avea să fie mult discutată şi că va ajunge să fie o problemă. Eram conştientă că acest lucru îi va confrunta într-un fel sau altul, dar nu mi-am imaginat niciodată că vor ajunge să se lupte. Nu că *banjarul* s-ar implica, cu atât mai puţin că Alex i-ar fi făcut rău.

Unchiul meu îşi pierduse minţile. Era adevărat că a luat regulile foarte în serios, dar întotdeauna a închis ochii la anumite chestiuni. În vacanţă, oamenii s-au relaxat şi au făcut prostii, mai ales când era implicat alcool şi el ştia asta. Această atitudine a lui de a-i da afară pe

Nate şi Alex fusese complet de neconceput. Singura lui motivaţie a fost să vrea să mă îndepărteze de el. Nu aveam de gând să permit şi de aceea am ameninţat că plec.

Nu puteam pleca pentru totdeauna, asta era casa mea, dar plecam să fiu cu Alex pana va trebui să plece. Când am spus-o, m-am simţit bine şi complet sigur de decizia mea, dar când unchiul meu a plecat şi

M-am putut relaxa, am realizat realitatea. Tocmai intrasem într-o vacanţă care nu era a mea, ci a lui Alex şi Nate. Tocmai spusesem, fără să-l întreb mai întâi, că voi merge oriunde avea să-şi petreacă restul zilelor libere.

Când m-am întors spre el, am văzut că era încă încordat în legătură cu situaţia, dar a întins mâna şi m-a tras spre el şi m-a îmbrăţişat.

— Eşti în regulă? – m-a întrebat încet, doar ca să-l aud. Am dat din cap şi m-am întors de la el pentru a mă concentra pe Nate, Maggie şi

Malcolm.

Prietena mea a fost devastată, încă stătea lângă uşă. Când soţul ei s-a ridicat gata să plece, ea a făcut un pas spre el. Ea a încercat să vorbească cu el, dar el a privit-o cu dispreţ.

— Pleacă de lângă mine, Maggie, spuse el, şi ieşi pe uşă.

Nate nu şi-a luat niciodată ochii de la niciunul dintre ei. Când fostul său prieten a plecat, s-a ridicat gata să facă la fel.

Privirile lui Maggie şi Nate se întâlniră pentru o secundă. Am putut vedea clar durerea, ura, resentimentele şi, în acelaşi timp, dragostea cu care Nate o privea înainte să iasă şi el pe uşă, îndepărtându-se de toată lumea.

Jeremy m-a privit de peste cap cu un amestec de furie şi gelozie. El a clătinat din cap de mai multe ori înainte de a vorbi.

— Ţi-ai pierdut complet minţile, spuse el.

A plecat după Nate, cred că pentru că ştia că nu poate face nimic mai bun cu coechipierii unchiului meu de acolo. Unul dintre ei mi s-a adresat şi înainte să plecăm.

— Mâine trebuie să iei prima barcă care pleacă în oraş.

Nu am spus nimic. Alex, Maggie şi cu mine am plecat. Ne-am îndreptat în tăcere spre parcarea motocicletelor.

— Deci ai de gând să pleci, Nikki?

— Maggie a rupt tăcerea.

Pentru o clipă, nu am ştiut ce să răspund. M-am uitat la Alex şi m-

am îndoit dacă al meu intenţiile fuseseră corecte.

— Chiar crezi că nu vreau să vii cu mine? A fost suficient. I am zâmbit şi el mie.

— Ar trebui să merg acasă, spuse Maggie.

Mi-a părut rău pentru ea. Ştiam că va avea nevoie de mine. M-am simţit rupt între cel mai bun prieten al meu şi omul care îmi ocupa toate gândurile.

„Nu-ţi face griji pentru mine, Nikki", a spus el de parcă mi-ar fi citit gândurile. Voi fi bine. Am nevoie de timp să reflectez la ceea ce s-a întâmplat şi să fiu cu Malcolm şi să încerc să-i explic…

M-a durut sufletul să-mi văd prietenul aşa. Ea a suferit din dragoste când a meritat să fie iubită şi iubită mai presus de toate lucrurile. M-am apropiat de ea şi am îmbrăţişat-o.

— Cere-mă să mă întorc şi o voi face, am spus, uitându-mă direct în ochii ei. O să aduc telefonul, să mă suni şi… Totul va fi bine, Mags. Va fi reparat, chiar dacă nu pare a fi chiar acum.

Prietenul meu a dat din cap şi şi-a forţat un zâmbet.

„Distrează-te în Bali", a spus el şi apoi s-a întors către Alex. Ai grijă de ea, Lenox. Dacă nu, nu va exista niciun loc în această lume unde să te poţi ascunde.

Alex a zâmbit şi a dat din cap.

— Voi face asta.

Prietena mea s-a urcat pe motocicleta ei şi a plecat. Nu voiam să fiu în pielea ei, dar ştiam şi credeam că voi putea să-mi dau seama.

Alex şi cu mine am mers mai întâi direct la mine acasă. Eu pe motocicleta mea şi el pe a lui. M-a urmărit să împachetez ceea ce mi-ar trebui timp de aproape două săptămâni cu el în Bali. Am împachetat puţin din toate, pentru că nu prea ştiam ce să iau. În afară de zilele pe care le luasem să plec cu Maggie, Gus şi Eko, nu-mi mai luasem vacanţă de ani de zile. Nu mai ştiam exact ce este aia şi, prin urmare, nu trebuia să-mi fac griji cu privire la muncă. Ar înţelege, nu mi-ar putea spune nu.

Eram supărat că trebuie să închid clinica veterinară, dar l-am sunat pe Gus şi i-am spus

Am explicat situaţia. Mi-a spus că ar putea fi cu ochii pe ochi dacă se întâmplă ceva şi că îmi va face turul cu orice animale care au nevoie de ajutor imediat.

Lucrul dificil a fost să vorbesc cu bunica mea. A trebuit să o sun, mai ales să o rog să aibă grijă de Batu în lipsa mea. La început a încercat

să mă convingă să nu plec pentru că nu era o idee bună. Nici ea nu era mulţumită de mine şi de Alex, dar am fost ferm în a-i spune că plănuiesc să fac tot ce vreau, că sunt deja adult pentru asta.

A acceptat fără tragere de inimă să aibă grijă de Batu şi am fost mult mai calm. Ar fi doar două săptămâni!

Odată ce am făcut valiza şi totul aranjat, am închis uşa şi am urcat pe motocicleta lui Alex. L-am lăsat pe al meu parcat în faţa casei mele şi am mers împreună la vila lui. Când am intrat, am simţit o senzaţie ciudată. Nu a fost atât de uşor să merg împotriva familiei mele. În plus, se străduiseră atât de mult să evite această situaţie, încât pentru o secundă m-am întrebat dacă făceam ceea ce trebuie.

— Eşti sigur că vrei să merg cu tine? Nu te simţi obligat…

— Sunt sută la sută sigur, Nikki, spuse el.

Mi-a luat valiza din mână şi a pus-o pe podea. Mi-a pus ambele mâini pe talie şi m-a tras spre el.

— Îţi aminteşti ce mi-ai spus acum câteva zile? – m-a întrebat el privindu-mă în ochi.

M-am uitat la el, încruntat, fără să ştiu ce vrea să spună.

— Mi-ai spus că o parte din tine i-ar plăcea să experimenteze Bali aşa cum fac turiştii.

ADEVĂRAT. El spusese asta.

— Lasă-mă să-ţi ofer această experienţă, Nikki. „Nimic nu m-ar face mai fericit decât să te văd în vacanţă", a spus el, zâmbind amuzat.

Am zâmbit lateral şi el m-a sărutat.

În noaptea aceea ne-am încurcat din nou unul în celălalt. Era diferit, fără frici şi cu mai multă încredere, de parcă ne-am fi cunoscut toată viaţa. Aşa m-am simţit cu Alex, de parcă ar fi ştiut mereu cine este, de parcă ştia exact de ce am nevoie.

Am adormit unul în braţele celuilalt. În mintea mea, chiar înainte de a adormi, tot ce mă puteam gândi era cât de fericit eram.

Am părăsit insula devreme. L-am ajutat pe Alex să-şi facă valiza şi, la opt dimineaţa, eram în port. Nate a fost şi el acolo şi ne-a spus că se întoarce în Anglia. M-am simţit rău pentru el şi Maggie.

Ştiam că povestea a fost lăsată neterminată. S-au despărţit lăsând răni deschise şi asta nu a fost bine. O situaţie ca aceasta nu există niciodată, mai ales dacă vrem să mergem mai departe cu viaţa noastră, dar uneori lucrurile nu merg aşa cum ne dorim.

Ne-am urcat pe barcă şi insula devenea din ce în ce mai mică. Nate

şi-a pus căştile şi ne-a ignorat cât se poate de politicos. Nici eu nu l-am învinuit. Dacă aş fi fost el, nici nu aş fi vrut să vorbesc cu nimeni.

Unchiul meu nu a mers în port. Posibilitatea îmi trecuse prin minte şi eram recunoscător că nu a făcut-o. Nu am vrut să-l văd în aceste circumstanţe, eram foarte supărat pe el. Când s-a întors, ar trebui să aibă o conversaţie foarte serioasă dacă ar fi vrut să menţină în continuare o relaţie bună cu mine.

Când am ajuns la Sanur, am fost întâmpinaţi de haosul general din aceste tipuri de porturi. Peste tot erau turişti, marfă cu barca şi valize umpleau plaja şi mulţi localnici ofereau taxiuri.

Am fost surprins să văd că un bărbat ne aşteaptă cu o pancartă pe care scria „Lenox" cu o scriere îngrijită şi atentă. L-am urmat şi am fost din nou surprins să văd o maşină grozavă care ne aşteaptă să ne ducă la următoarea noastră destinaţie.

M-am simţit puţin ciudat. Am avut vremurile în care călătorisem la Sanur A trebuit să-mi ud picioarele ca să-mi târesc valiza prin nisip şi să aştept la coadă ca autobuzul să mă ducă la universitate. Era foarte diferit. Maşina mirosea a nou, tapiţeria era din piele şi aerul condiţionat era la explozie. Când am urcat în sfârşit, şoferul a plecat din port.

„Zborul meu pleacă în seara asta, poţi să mă laşi la aeroport", ne-a întrebat Nate şi i-am spus şoferului.

L-am îmbrăţişat la revedere şi am aşteptat în maşină în timp ce Alex 5 5 5 5 u 5 U

vorbea cu el şi şi-au luat rămas bun. Nu sunt sigur ce i-a spus, dar şi-a luat timp înainte de a-l lăsa să plece. Nate părea răvăşit. S-au îmbrăţişat şi apoi Alex a urcat înapoi în maşină.

— Toate bune?

— Am cerut.

Alex oftă tare.

— A fost o lovitură dură şi foarte urâtă din partea lui Malcolm.

— Nu mi-am imaginat niciodată că Nate nu ştia că este aici. Nu înţeleg cum a putut să mintă un an întreg.

„Nici eu", a răspuns el.

După aceea, am plecat la Ubud. Cu o seară înainte făcusem o mică cercetare asupra locurilor pe care doream să le vizităm. Îi dăduse lui Alex câteva îndrumări, în special despre locuri frumoase şi destul de ieftine pe care le cunoştea deja după ce mai călătorise în jurul insulei. Apoi s-a ocupat de efectuarea apelurilor şi a rezervărilor. Aşa că, când

am ajuns la destinaţie, aproximativ două ore mai târziu, am fost surprins să nu recunosc locul.

— Cred că şoferul a făcut o greşeală… Alex a zâmbit amuzat lângă mine.

— Crede-mă. Nu a făcut-o.

Am coborât din maşină şi a trebuit să mergem aproximativ cinci minute prin mijlocul junglei. Ubud este un oraş frumos, se caracterizează prin vegetaţia sa incredibilă, este ideal pentru cultivarea orezului şi aceste terase sunt atracţie mai mare, mai ales pentru turiştii care vin în căutarea unui peisaj frumos. Este unul dintre locurile mele preferate pentru că este ca şi cum ai intra într-o poveste. Este aproape întotdeauna înnorat şi plouă, dar asta îi dă atingerea sa misterioasă. Culorile sale intense de diferite nuanţe de verde şi palmierii săi giganţi sunt ceva care, fără îndoială, va tăia oricui respiraţia.

Am fost şocat când ne-am oprit într-o poiană. Suspendată de patru stâlpi, o cabană stătea în vârful unui copac. Jungla şi câmpurile de orez erau la picioarele lor.

— Ce facem aici?

— Am întrebat fără să cred.

— Este cabina noastră pentru următoarele zile, spuse Alex exultant. Chiar te-ai gândit că te voi duce într-un loc mizerabil? Ţi-am promis o vacanţă de vis şi plănuiesc să mă ţin de cuvânt.

Am zâmbit ca un idiot şi am continuat să mă uit în sus. Şoferul s-a ocupat să ne încarce bagajele şi i-a spus lui Alex să-l sune dacă are nevoie de ceva. Am urcat scările abrupte care ne-au dus până la uşa cabanei. Când am intrat, nu m-am putut abţine să nu fiu uimit, nu aveam cuvinte.

Locul acela era prea frumos. Nu văzusem niciodată ceva atât de spectaculos sau atât de departe de posibilităţile mele. Era adevărat că aveam o idee despre ce ofereau insulele turiştilor, dar realitatea pentru cei dintre noi care am crescut în arhipelag era cu totul alta. Eram un popor muncitoresc, majoritatea balinezilor îşi câştigau existenţa strângând orez sau alge marine în mare. Eram obişnuiţi să ne trezim înainte de zori şi să muncim din greu pentru fiecare rupie pe care o câştigam. A fi într-un asemenea loc, cu cineva ca Alex, a fost un cocktail de emoţii pe care mi-a fost greu să le dezleg.

— E prea mult, am spus.

Am intrat într-o încăpere a cărei fereastră se întindea de la podea

până la tavan şi îţi permitea să vezi toată vegetaţia care se întindea la picioarele ei.

— Nu este, a spus Alex din spatele meu.

Împreună continuăm turul casei. Nu era nici prea mare, nici prea mică, era perfectă. Avea o chicinetă în stânga, o canapea verde mușchi în centru și, în dreapta, cu vederi la fel de impresionante ca și camera de zi, era dormitorul. Patul era gigantic, mă întrebam câți oameni ar putea dormi acolo liniștiți și fără să se frece unul de celălalt. Avea un baldachin și o

5 5 5 5

plasă de ţânţari albă îl înconjura în întregime. Cireașa de pe tort a fost însă terasa. Acolo, suspendat la zece metri înălţime, era un fel de plasă pe care să te întinzi cu tot acel peisaj sub picioare. Văzusem fotografii cu astfel de locuri, întotdeauna mi se păreau ireale deși erau frumoase. Dar nimic nu se poate compara cu a-l vedea cu ochii mei.

— Vă place? – m-a întrebat tovarășul meu. M

am întors spre el, am rămas fără cuvinte.

Cum aș putea să nu-mi placă?

Ne-am sărutat. După ce am făcut turul a ceea ce avea să fie casa noastră în următoarele zile, am decis să facem o baie. Era un jacuzzi în aer liber și era cald, deși nu atât de înăbușitor ca cel de pe insula mea.

Nu a durat mult până când Alex a umplut genul ăsta de cadă cu apă fierbinte. Ne-am dezbrăcat și am intrat. A fost foarte frumos și special să facem baie împreună bucurându-ne de acele privelişti. Apusul a fost uluitor, dar nu l-am putut vedea complet. De îndată ce cerul s-a transformat în cinci nuanţe diferite de violet, Alex a început să mă sărute, să mă atingă și să mă facă să închid ochii într-un extaz pur.

Am făcut dragoste acolo, a fost un alt loc nou pentru mine. Alex părea să știe exact unde să atingă pentru a obţine un geamăt de la mine și nu m-am putut abţine să nu-l las să facă tot ce voia cu corpul meu. Nu știam când devenisem acea persoană, capabilă să fac sex cu un bărbat în care nu aș fi putut crede niciodată în fanteziile mele, mă va observa.

M-a rugat să mă uit la el în timp ce, cu capul pe spate, încerca să-și stăpânească un geamăt care amenința să devină un țipăt. A fost stând călare pe el, mișcându-mă să îmi caute plăcerea. Am făcut ceea ce mi-a cerut el. Am deschis ochii și ne-am văzut cu adevărat o dată mai întâi în acel loc pierdut în mijlocul junglei. M-a prins de ceafă și mi-a tras fruntea spre a lui.

„Nu vreau să se termine asta", a spus el, săpat în mine, în timp ce mă ţinea nemişcat. Te simt a mea, Nicole… Mă doare să cred că nu vei fi.

M-am înfiorat la cuvintele lui, am simţit la fel. A fost un sentiment dulce-amărui, am crezut că mi-am găsit jumătatea mai bună, dar ştiam că nu va fi niciodată a mea.

— Şi eu, Alex, i-am spus lângă gura lui, respirându-i respiraţia, care m-a umplut cu oxigen mai mult decât orice aer pur.

„Cu tine sunt ceea ce nu am crezut niciodată că aş putea fi cu cineva", a spus el.

Şi-a coborât mâinile să mă apuce de talie. I-am simţit degetele ferme pe pielea mea, ca cineva care ţine un balon ca să nu zboare.

„Mi-e teamă că într-o zi vei afla ce sunt cu adevărat şi vei regreta ceea ce suntem acum", a şoptit el.

În acel moment nu eram conştient de ceea ce voia să-mi spună, doar i-am înregistrat cuvintele de-a lungul timpului.

Se mişcă din nou, de data aceasta încet.

Cuvântul era pe vârful limbii, sentimentul creştea în mine, ne spuneau gesturile, dar nu îndrăzneam să-l verbalizăm. Abia ne cunoşteam, nu puteam fi îndrăgostiţi atât de repede, nu?

În acea noapte am devenit una, atât fizic, cât şi psihic. Ne-am povestit totul cu priviri, gesturi şi mângâieri. Am făcut dragoste cu stelele care privesc. Când am terminat, aproape că mai era apă şi era deja destul de rece. Am fost la duş în toiul nopţii, cu luna urmărindu-ne intruzivă.

Alex m-a îmbrăţişat din spate. Apa fierbinte ne-a căzut pe cap şi briza rece de noapte ne-a dat pielea de găină.

„Cred că acum a început vacanţa mea", mi-a spus el la ureche.

Am fost îmbrăţişaţi goi în acel loc impresionant, sub stelele nopţii, ap a ne-a înmuiat… Cuvintele pe care nu le spusesem pluteau în aer…

Mi-a fost teamă pentru prima dată, gândindu-mă că zilele mele cu el sunt limitate.

În curând, acea aventură avea să se încheie.

Am înţeles în braţele lui că aceasta nu era o simplă atracţie, ci că devine ceva ce nu mai experimentasem niciodată. Tocmai începeam să înţeleg ce va însemna.

Cu pielea încreţită de apă şi dinţii clănţănind, Alex m-a înfăşurat într-un halat de baie mare, moale, cu miros de iasomie. Am intrat în casa,

s-a îmbrăcat şi el în halat de baie ca al meu.

— Le-am rugat să umple frigiderul şi, dacă îmi permiteţi, o să-ţi fac cele mai bune spaghete pe care le-ai gustat vreodată în viaţa ta.

Am râs, dar l-am lăsat să o facă. M-am aşezat pe un scaun şi l-am privit manipulând ingredientele destul de uşor. A tăiat nişte brânză şi a deschis o sticlă de vin alb ca să putem gusta o gustare în timp ce el gătea şi am vorbit despre toate.

Mi-a spus că când era mic era foarte obraznic. O vreme, distracţia lui preferată a fost să aşeze baloane cu apă umplute cu făină deasupra uşilor şi să privească pe cine deschidea uşa se îmbrăca în alb. La vârsta de unsprezece ani, părinţii l-au băgat într-un internat. M-am uitat la el destul de uimit şi prima mea întrebare a fost dacă a fost într-adevăr destul de rău pentru ca părinţii lui să ia această decizie.

— A fost rău, dar asta nu a avut nicio legătură cu comportamentul meu. În Anglia, este foarte obişnuit să studiezi la un internat. Am primit o educaţie foarte bună şi, credeţi-mă, m-am distrat mult mai bine decât acasă. Mi-am făcut prieteni buni şi am legat prietenii importante.

Cred că atunci am început să fiu conştient de lumea care era atât de diferită de cea din care venea Alex. Ştia că are bani, doar uitându-se la felul în care se îmbrăca, dar averea şi poziţia lui erau mult mai importante decât îşi imaginase iniţial.

A servit spaghetele în două farfurii adânci, a întins deasupra parmezan şi m-a invitat să-l încerc.

— Doamne, asta e incredibil – am fost uimit.

Alex părea foarte mulţumit de el însuşi. Dădu din cap şi murmură: – Ţi-am spus.

A continuat să-mi spună lucruri despre şcoala lui şi despre farsele pe care le-a făcut cu prietenii săi. Acea conversaţie a dus mai târziu la decizia lui de a fi pilot, pe care părinţii lui nu o luaseră deloc bine.

— De ce nu?

— Am cerut.

— Vezi tu… ezită el o clipă. Îţi aminteşti când ţi-am spus că lucrez pentru o companie de avioane private?

Am dat din cap, deşi nu prea ştiam încotro mă îndrept.

— Familia mea… ei bine, ei sunt proprietarii şi fondatorii companiei.

Mi-am deschis ochii uluit. Uau… nu ştiam nimic despre

companiile cu avioane private, dar suna important.

— Părinţii mei au vrut să mă implic în conducerea companiei, în timp ce eu am decis să le zbor cu avioanele. Astăzi, rămâne o luptă eternă.

— Nu vrei să conduci compania?

— Am cerut.

Alex duse paharul de vin la buze şi luă o înghiţitură înainte de a vorbi.

— Am fost de acord să studiez Economie la Oxford şi am făcut un Master în Afaceri la Harvard pentru a-i face pe plac tatălui meu, dar nu m-am oprit niciodată din zbor. Acesta este al meu pasiune, nu a gestiona o grămadă de angajaţi.

Deodată m-am simţit foarte, foarte mic când ascultam universităţile în care studiase ea.

„Nu ţi-ai pierdut timpul, nu…" am spus, uimit.

Mi-am adus paharul de vin la buze, de parcă aş înghiţi acea informaţie. El a zâmbit şi mi-a luat mâna în a lui.

„Sună mai important decât este în realitate", a redus problema.

Nu am spus nimic, am continuat să asimilez ceea ce mi-a spus.

— Pot să vă pun o întrebare? – spuse el după o pauză.

Am dat din cap în tăcere.

— Crezi că unchiul tău a vrut serios să nu mă lase să pun piciorul din nou pe insulă?

— Întrebă el foarte îngrijorat.

Am zâmbit, deşi mi-am ascuns adevărata îndoială.

— Voi vorbi cu el.

— Nu mi-ar plăcea să cred că nu mă pot întoarce să te vizitez…

— Să mă vizitez? – am întrebat eu cu un zâmbet sincer. Alex mi-a repetat ecou.

— Aşa e, domnişoară… Să nu credeţi că veţi scăpa de mine atât de repede. A fost frumos şi sincer când a spus asta, dar amândoi ştiam ce realitatea a toate acestea. Câte iubiri de vară au ajuns să fie doar atât?

Am simţit angoasă crezând că s-ar putea să nu-l mai văd, dar am ascunso cât de mult am putut. Mi-am forţat un zâmbet despre care ştiam că nu a ajuns la ochi.

Împreună am curăţat masa şi ne-am culcat. Sub pături, ne-am întors să ne căutăm. Parcă nu ne-am săturat niciodată, trupurile noastre nu puteau fi atât de aproape fără să începem acel joc care începea să ne

placă atât de mult.

Eram încremenit în braţele lui. Deşi eram mai confortabil şi mai fericit

555

decât fusesem vreodată în viaţa mea, în noaptea aceea am avut coşmaruri.

30

ALEX

Am petrecut patru zile în Ubud. Mi-aş aminti de ei toată viaţa pentru cât de fericit am fost şi cât de cu adevărat împăcat mă simţeam. Nu l-am putut compara cu nimic din ce am experimentat până atunci. A fi cu Nikki însemna să mă simt în ton cu mine şi în contact cu elemente de care nu am crezut niciodată că am nevoie. M-a ajutat să fiu în pace şi să uit de problemele care mă aşteptau acasă. Mai presus de toate, m-a ajutat să devin o versiune mult mai bună a mea.

Nu-mi aminteam niciun moment din viaţa mea când fusesem cu adevărat fericit, când eram în acea călătorie. Plenitude dormea cu ea în braţe în fiecare seară, se plimba în mijlocul câmpurilor de orez, improviza cine în cele mai bune restaurante pe care le-am putut găsi.

Să o privesc râzând a fost distracţia mea preferată şi am convins-o să facă tot ce ne-a oferit acel loc. Ne-am plimbat cu tiroliană în mijlocul junglei, ne-am legănat pe leagăne incredibil de înalte, cu privelişti uluitoare, am adormit sub stele şi am dansat în ploaie, cu muzică pe telefonul meu cântând în fundal.

Am plecat din Ubud cu nostalgie şi tristeţe. Timp de patru zile, ne-am creat o complicitate unică şi o încredere în acea cabină. Parcă ne-am fi cunoscut toată viaţa.

Zilele următoare au fost dedicate celei mai culturale părţi din Bali. Am vizitat şi am vizitat temple impresionante, ne-am purificat în izvorul sacru al templului Tirta Empul, ne-am plimbat pe plajele din Seminyak şi ne-am trezit devreme pentru a vedea răsăritul din templul Uluwatu.

Cu cât am vizitat mai mult acea insula, cu atât m-am îndrăgostit mai mult de Bali. Nikki i-a făcut plăcere să-mi spună legendele fiecărui loc şi să explice numele şi tradiţiile.

Parcă ne-am întâlnit de ani de zile. Ne-am plimbat mână în mână

pe străzi, am făcut fotografii împreună şi i-am făcut pentru că era frumoasă. A ieşit bine chiar şi atunci când nu poza şi ne căutam în fiecare secundă să ne sărutăm.

Am vrut-o aşa cum nu mi-am dorit o altă femeie în viaţa mea. Mi-am

5 5

propus să-l anunţ în fiecare seară şi în fiecare dimineaţă pe care o puteam.

Ne-am îndepărtat de sexul de bază în timp ce am împins-o puţin mai mult spre gusturile mele. Am fost mulţumit când părea că îi place tot ce făceam şi l-am învăţat.

Nu voi uita niciodată inocenţa cu care m-a întrebat dacă îmi poate întoarce favoarea când am reuşit să-i fac orgasm folosind doar limba mea. Împărtăşirea sexului oral cu Nikki a fost căderea mea. De îndată ce şi-a dat drumul, şi-a pierdut ruşinea şi s-a lăsat să plece… Eram în paradis şi încă nu-mi dădusem seama.

În acea noapte petrecută pe micuţa insulă Gili Trawangan, m-am trezit însetat dimineaţa devreme. M-am dus la frigiderul din cameră. Căutăm puţină linişte. Deoarece Nikki nu mai fusese niciodată acolo, nu am ezitat să rezerv un hotel bun.

Era un loc foarte pitoresc, puteai explora insula doar cu bicicleta şi asta făcusem în prima zi în care am ajuns. Ceilalţi doi, noi

Ne limităm să nu facem nimic, să ne întindem pe nisip şi să citim o carte bună. Singurul exerciţiu pe care l-am făcut, în afară de nenorocitul evident, a fost înotul cu ţestoase marine în timp ce făceam cel mai bun snorkeling pe care l-am făcut vreodată în viaţa mea.

În timp ce beam apă, am privit-o pe Nikki încurcată în cearşaf. Părul ei castaniu ieşea în evidenţă pe culoarea pernelor. Tonul bronzat, de culoarea caramelului, al pielii ei m-a făcut să vreau să o sărut peste tot.

M-am gândit la conversaţia pe care am avut-o înainte de a adormi. Cred că niciunul dintre noi nu ne-a plăcut.

„Vino cu mine", am şoptit când ea s-a ghemuit pe pieptul meu, cu ochii închişi.

Şi-a ridicat capul să se uite direct la mine.

— Acea? – a întrebat.

Nu am zâmbit, am rămas serios când am repetat-o.

— Ştiu că nu am dreptul să te întreb. Nu a trecut nici măcar o lună

de când ne-am cunoscut, dar tot ce știu este că sunt mai fericit cu tine… Hai cu mine la Londra, Nikki.

Mi-a auzit cuvintele și a tras adânc aer în piept pentru a-și umple plămânii. S-a ridicat și s-a așezat lângă mine înainte de a vorbi.

— Nu pot, spuse el cu regret.

„Hai să încercăm", am întrebat, deși știam că este o nebunie.

Viața noastră era complet diferită. Nu numai că am fost despărțiți de zece mii de mile, ci și de o întreagă cultură și un set de credințe și obligații.

— N-ar merge… Și știi asta, șopti el.

Mi-am pus mâinile pe obrajii ei și m-am apropiat de ea.

„O să facem să funcționeze". Putem face orice ne dorim. Suntem norocoși că nu îți va lipsi nimic, Nikki. Vă voi ajuta să găsiți un loc de muncă acolo ca medic veterinar sau orice doriți…

— Și cum rămâne cu viața mea aici? – spuse el cu regret.

Am tăcut neștiind ce să spun. Eram egoist rugându-i să vină cu mine, dar dintre noi doi ea era cea care putea să o facă. Nu puteam să părăsesc compania sau să mă opresc din zbor sau să plec…

— Sunt pilot… Sunt proprietarul celei mai bune companii private de avioane din lume. Te poți întoarce oricând vrei, Nikki.

Era adevărat, dar ea clătină din cap.

— Nu mă urc în avion, Alex.

A spus-o atât de răspicat încât răspunsul lui a reușit să mă enerveze. Subiectul acela m-a deranjat foarte mult pentru că nu era nicio modalitate de a o face să vadă motivul. M-am ridicat din pat și m-am dus la fereastră.

— Trebuie să-ți învingi temerile, Nicole, am spus, privind afară.

— Deoarece? – întrebă el după o lungă tăcere-Nu toate fricile trebuie depășite. Nu toți suntem supereroi, cel puțin eu nu sunt. Am o fobie, deci ce? Cu siguranță ai și tu niște.

— Dar nu o las să-mi conducă viața!

— Am țipat la el fără să mă pot controla.

Nikki s-a uitat la mine impasibil. Am tras adânc aer în piept pentru a încerca să mă calmez.

— Ar trebui măcar să încerci, am spus în cele din urmă.

— Nu poți încerca să te urci într-un avion, Alex. Ori te începi, ori nu.

— Deci, îmi spui că nu vei ieși niciodată din asta?

arhipelag? Nu eşti curios ce e acolo? Lumea este imensă, Nicole! Ar trebui să aştepţi cu nerăbdare să-l cunoşti!

— Mor de nerăbdare! – a strigat apoi la mine-Crezi că îmi place să mă simt aşa?! Crezi că nu aş vrea să vizitez oraşul în care s-a născut tatăl

5 5 5

meu, să-mi descopăr rădăcinile sau să vizitez toate acele locuri despre care mi-ai spus?!

M-am îndreptat spre pat şi mi-am încurcat degetele în părul lui.

— Deci vino cu mine! Pot să te învăţ orice vrei!

Am văzut cum lacrimile le-au venit în ochi şi durerea lor m-a durut la fel de mult ca şi cum m-ar fi rănit.

— Spuneţi toate acestea pentru că vă lăsaţi purtat de această bula în care am trăit în ultimele săptămâni. Încă nu mă cunoşti şi nici eu nu te cunosc. O lună nu este suficientă, Alex. Nu este suficient.

— Desigur, am întrerupt-o, uitându-mă în ochii ei. Nu am avut nevoie de treizeci de zile, Nikki, nici de treizeci de apusuri ca să mă îndrăgostesc nebuneşte de tine.

A fost captivată de privirea şi cuvintele mele, dar a clătinat din cap. „Nu vorbeşti serios…

— Ai de gând să-mi spui că nu simţi la fel? – a întrebat.

Am văzut frica în ochii lui, aceeaşi pe care am simţit-o. M-a paralizat să mă gândesc că în două zile va trebui să o las în urmă.

Nu am lăsat-o să răspundă pentru că am văzut că era îngrozită să recunoască. Am sărutat-o şi ne-am topit unul în celălalt. Uneori nu ai nevoie de nimic altceva pentru a spune totul. Acordurile nerostite şi cuvintele nerostite sunt uneori cele mai bine înţelese. Asta ni s-a întâmplat în noaptea aceea. Ne-am povestit totul cu mângâieri. Când a terminat, a adormit şi eu nu am putut să adorm.

Cu un pahar cu apă în mână şi cu ochii aţintiţi asupra ei, nu puteam decât să-mi pară rău. Nu m-am putut abţine să nu mă gândesc la momentul în care ar trebui să-mi iau rămas bun.

Şi chiar atunci, în acel moment, m-au sunat la telefon.

Era Carter. Tonul lui de voce când i-am răspuns la telefon mi s-a părut de rău augur.

— Poţi să vorbeşti?

— Mă întreb.

— Stai puţin, am spus eu liniştit. Am ieşit din cameră şi am mers

în grădina privata cu vedere la mare. Ce se întâmplă?

— Am veşti şi nu o să-ţi placă.

— Ai găsit accidentul? – am întrebat eu încordat.

— Nu numai că l-am găsit, dar ştii foarte bine ce accident a fost.

Am tăcut o clipă, nu am înţeles.

— Ce vrei să spui că ştiu ce accident a fost?

— M-ai făcut să caut accidente destinate Angliei din 2002 până în 2004. Nu-ţi spun acele date?

Corpul mi s-a tensionat. Am ajuns la aceeaşi concluzie ca şi Carter, dar parcă corpul meu era capabil să o înţeleagă chiar înaintea capului meu.

— Trebuie să fi avut vreo zece ani, nu?

Mi-a luat câteva secunde să asimilez ceea ce încerca să-mi spună, dar tot nu prea am putut să pun piesele împreună. Am clătinat din cap. Nu putea fi.

— Te înşeli, am spus cu o voce reţinută.

— Nu, spuse Carter. Am trecut prin toate înregistrările şi toate avioanele comerciale. Nu este niciun accident, doar… – continuă el explicând, dar l-am întrerupt.

— Vrei să-mi spui că singurul accident înregistrat cu destinaţia Anglia în 2003 a fost Gulfstream V?

— Am cerut.

Capul meu a început să se învârtă cu o milă pe oră. Am început să adun date, să compar date şi să iau în considerare mii de posibilităţi. Asta nu se potrivea în niciun fel cu fata pe care o întâlnise în cealaltă parte a lumii.

— Exact asta vă spun, răspunse el scurt.

Respiră adânc.

— Nu este posibil. Continuaţi să căutaţi.

M-am dus să închid, dar l-am auzit pe Carter vorbind şi mi-am dus telefonul înapoi la ureche.

— Nu ştiu ce faci sau ce vrei să găseşti, dar ştii perfect că nu este în interesul tău să stârneşti această chestiune. Moartea lui Jacob Leighton era deja destul de notorie la vremea sa. Eşti cea mai mică persoană indicat să-ţi bagi nasul în el. Vrei să întorci informaţiile britanice împotriva ta? Familia ta a suferit deja destul din cauza asta…

— Familia mea nu a fost de vină pentru acel accident, Carter.

— Ei bine, nu vom intra în această dezbatere. Versiunea oficială

este că avionul nu era în condiţii optime pentru a zbura şi de aceea s-a prăbuşit.

— Versiunea oficială?

— Am scăpat un râs amar-Au doborât avionul şi ştii asta! Toată lumea ştie!

— Ideea este că întrebările tale ne-au condus aici. Orice aţi încerca să aflaţi, îl aveţi deja. Singurul accident înregistrat în acei ani a fost Gulfstream V al Lenox Executive Aviation, un avion care îl transporta pe Jacob Leighton, primul fiu născut al uneia dintre cele mai bogate familii din Anglia, şi fiul său în vârstă de şapte ani.

„Știu perfect cine era în acel avion, Carter", am bolborosit.

Încercam să înţeleg şi să împletesc toate evenimentele.

— Ce te aşteptai să găseşti, Alex? – m-a întrebat atunci.

Mi-a luat câteva secunde prea mult să răspund.

„Orice în afară de asta", am spus şi am închis.

Trebuia să mă gândesc. În urmă cu douăzeci de ani, familia mea fusese implicată într-o aventură foarte cunoscută. Unul dintre cele mai bune avioane ale noastre se prăbuşise în Marea Nordului în timp ce se afla pe drum de la Amsterdam la Londra. Ea îi purta pe Jacob Leighton şi pe fiul său tânăr Adam.

Nu este nevoie să clarificăm ce a însemnat pentru companie un astfel de accident. Mai ales când întreaga lume a descoperit că moştenitorul imperiului Leighton murise împreună cu singurul său fiu în viaţă. Soţii Leighton aveau companii farmaceutice în toată lumea, erau concurenţii numărul unu al Johnson & Johnson. S-a remarcat activitatea sa caritabilă importantă în străinătate; a fost unul dintre principalii furnizori de vaccinuri în zonele de sărăcie extremă din Africa subsahariană şi Asia de Sud.

După moartea sa, a fost declanşată o anchetă care aproape ne-a scufundat compania. Oamenii şi mass-media au vrut un vinovat.

Nu conta cine era. Am scăpat din lipsă de dovezi, dar tatăl meu a continuat să investigheze singur ceea ce s-a întâmplat. Au găsit cutia neagră şi au ascultat conversaţiile piloţilor, părea că s-a întâmplat ceva ciudat. Experţii privaţi au concluzionat că cineva a manipulat avionul pentru a provoca accidentul.

A fost un proces, dar judecătorii nu au acceptat probele prezentate de tatăl meu. Nu le obţinuse printr-un mijloc oficial şi nici nu putea dovedi versiunea sa. Mulţi ne-au învinovăţit şi alţii au inventat tot

felul de teorii, chiar s-a crezut că a fost un atac terorist. Astăzi, compania este condusă de fratele mai mic al lui Jacob Leighton, Devon Leighton, singurul moştenitor viu al imperiului Leighton.

Am tras adânc aer în piept şi am privit spre orizont. A trebuit să mă gândesc cum se potriveşte Nikki în toată chestia asta.

L-am sunat din nou pe Carter şi i-am pus o întrebare, chiar dacă în adâncul meu credeam că ştiu răspunsul.

— Poţi confirma cine era în avion, Carter?

A dat din cap şi mi-a cerut să aştept o clipă.

— Au fost înregistraţi trei pasageri în afară de echipaj. Jacob Leighton, Adam Leighton şi o femeie asiatică, se pare că dădaca fiului lui Leighton.

Mi-am ţinut respiraţia când am pus următoarea întrebare.

— Cum se numea?

— Puf… Stai.

— Am aşteptat câteva secunde-Ce nume ciudat! Iată că vine un anume Ni Luh Annisa.

Mi-am luat telefonul de la ureche. Femeia aceea nu putea fi mama lui Nicole… nu? Dar datele se potrivesc. Numele tatălui lui Nikki era Jacob, deşi ea spusese că numele lui de familie era Brown.

— Care era numele de fată al mamei lui Iacov?

— Am cerut.

— La fel de? întrebă Carter.

Am blestemat pe sub răsuflarea mea.

— Numele de familie al mamei lui Leighton, Carter, concentrează-te.

— Habar n-am, omule. De ce vrei să ştii?

— Trebuie să închid.

Imediat ce am făcut-o, am intrat pe Google. Au apărut tot felul de intrări când am tastat numele de familie al magnatului farmaceutic, inclusiv necrologurile lui Jacob Leighton. Am tot căutat până am găsit un articol care vorbea despre arborele genealogic. Părinţii lui Jacob Leighton au fost Edward Leighton şi… într-adevăr, Charlotte Brown.

Doamne, totul se potriveşte.

Fata aceea care dormea între cearşafuri, cea pe care o întâlnise în cealaltă parte a lumii, era cea mai puţin materialistă persoană din lume, şi cea mai dulce, mai simplă şi mai iubitoare… Şi era singura fiică vie a lui. regretatul Jacob Leighton. Era moştenitoarea de drept a celui mai

mare imperiu farmaceutic din ţară… şi habar n-avea.

5 5

Dar asta nu a fost cel mai rău. Dacă toate presupunerile mele ar fi fost adevărate, compania mea ar fi fost cauza principală a acelui accident de avion în care Nicole pierduse nu unul, ci pe ambii părinţi.

31

NIKKI

Când mi-am deschis ochii în acea dimineaţă, am ştiut că aceasta va fi o zi grea. A doua zi, Alex avea să plece. Cine ştia când ne vom revedea… dacă o facem. Exista posibilitatea de a nu ne mai vedea niciodată. Gândul acela mi-a provocat atât de multă durere, încât am simţit angoasă în piept şi o dorinţă bruscă de a plânge. Eram îndrăgostit de Alex Lenox…

Îmi ceruse foarte serios să merg cu el, am văzut asta în ochii lui, dar nu eram în stare să abandonez totul pentru el. Nu a fost doar din cauza fobiei mele de a zbura, dar… cum aş putea să-mi las toată viaţa în urmă?

„Multe lucruri nebuneşti sunt făcute din dragoste…”, mi-a spus subconştientul. În adâncul sufletului, ştiam că este adevărat. Ce motiv mai bun decât dragostea pentru o altă persoană să rişte totul?

M-am ridicat din pat şi nu am fost surprins să nu-l văd lângă mine. Acele două săptămâni îmi făcusem plăcere să nu am un program şi dormisem cât îşi dorea corpul fără întreruperi. Nu-mi dădusem seama cât de minunat era să deschizi ochii când soarele era deja sus pe cer.

orizont. Eram o persoană matinală, dar din obligaţie, şi în acele zile fusese minunat să dorm până când corpul meu se hotărâse. Alex mă lăsase să mă odihnesc cât aveam nevoie şi de multe ori, când deschideam ochii, îl găseam afară, luând o cafea sau făcând mişcare.

Încă nu-mi venea să cred că un astfel de bărbat a observat pe cineva ca mine. Nici nu am înţeles cum ne-am conectat într-un mod atât de intim şi

5 5

apropiat, pe cât de incredibil era. Cu el m-am simţit ca acasă.

Când am ieşit în grădina privată pe care o avea camera, l-am găsit stând pe un scaun, uitându-se la mare. Era fără cămaşă, purtând doar pantaloni de trening gri. Avea părul dezordonat, ca întotdeauna, împins

înapoi. I-am observat muşchii, spatele bine formă, cât de incredibil de sexy era…

Când m-a auzit sosind, s-a întors. I-am văzut îngrijorarea pe chip, deşi a încercat să o ascundă repede şi am simţit-o şi eu. Şi-a trecut mâna prin păr şi l-a ciufulit şi mai mult. Era un gest pe care începea să-l recunoască, îl făcea când era nervos.

— Ce se întâmplă? – am întrebat stând lângă el.

Alex îşi forţa un zâmbet.

— Nimic. „Totul este bine", a spus el. Cred că a fost prima dată când am simţit că mă minţea. Cum ai dormit?

„Ca un copil", i-am răspuns şi nu m-am putut abţine să nu mă încruntă. Ceva nu e în regulă cu tine… Îmi poţi spune.

Alex şi-a întors privirea spre ocean. Din instinct, m-am ridicat şi l-am mângâiat pe păr. S-a sprijinit în palma mea, sprijinindu-şi obrazul pe ea, şi l-a sărutat şi l-a strâns cu al lui.

„Este ceva ce trebuie să-ţi spun", a mărturisit el, iar tonul lui m-a speriat. Am fost imediat în gardă.

— Ce s-a întâmplat?

— Am cerut.

„Am descoperit ceva… Este atât de fără precedent şi atât de puţin probabil încât jur că am încercat să găsesc o altă explicaţie toată noaptea, dar nu există", a spus el precaut. Trebuie să-ţi pun o întrebare şi vreau să fii sincer.

Am dat din cap în tăcere, în timp ce un semnal de alarmă mi-a sunat în minte. Întregul meu corp a reacţionat devenind tensionat.

— Mama ta se numea Ni Luh Annisa? – a întrebat.

Am rămas fără suflare pentru o clipă, pentru că nu mă aşteptam la asta pentru lume.

— De unde ştiţi? – am răspuns surprins şi neîncrezător.

Alex a închis ochii pentru o clipă.

— Am sperat că m-am înşelat… mormăi el parcă pentru sine.

— Ce s-a întâmplat, Alex?

— Mă sperii, am spus, pierzând răbdarea.

Alex s-a întors mai aproape de mine şi m-a luat de mâini.

„În primul rând, vreau să ştii că ceea ce am de gând să-ţi spun cu siguranţă îţi va schimba viaţa pentru totdeauna", a spus el.

— Ce naiba vrei să spui cu asta?

— Mi-am eliberat mâinile de ale lui.

Alex părea rănit de respingerea mea, dar a început să vorbească.

— Am fost curios de accidentul aviatic în care părinții tăi au murit. De vreme ce sunt pilot, am contacte într-un departament care înregistrează aceste evenimente. Jur că am început să cercetez doar ca să te pot înțelege mai bine și să te ajut să-ți depășești fobia de a zbura…

M-am ridicat. Nu-mi venea să cred ce spunea.

— Cine ți-a dat permisiunea să cauți ceva despre viața mea? – am răsturnat eu furioasă.

— Ai dreptate… Speram doar să aflu cum s-a întâmplat accidentul. M-am gândit că dacă ți-aș explica motivele pentru care avionul a căzut, poate…

— Acea? – am întrebat uluit-M-aș urca pe unul?

— Am vrut doar să te ajut.

— M-a privit trist.

„Nu am nevoie de ajutorul tău", am spus.

Am început să plec, dar Alex a întins mâna și m-a luat de mână.

— Te rog nu pleca. Stai jos, trebuie să-ți spun ce am descoperit.

Alarmele au răsunat în capul meu din nou și din nou. Întotdeauna bănuise ceva, tocmai oprise semnalele. I-am ignorat din cauza fricilor mele și a lipsei mele de dorință de a afla cum au murit părinții mei.

— Te-ai oprit să te gândești că poate nu vreau să știu?

— I-am răspuns, încercând să nu-mi vină lacrimile în ochi-Nu aveai dreptul să te amesteci în viața mea așa…

5 5

„Ai dreptate…" încuviință el, fără să-și ia ochii de la mine. Dar trebuie să știi ce am să-ți spun.

Am vrut să strig la el să plece sau să fugă de acolo, dar ceva m-a făcut să rămân și m-a împins să-l ascult. Alex a luat tăcerea mea drept permisiunea de a vorbi și a făcut-o.

— La început, am presupus că accidentul va fi ușor de găsit. Când se întâmplă cu un zbor comercial, este normal să fie știri mondiale. Cu toate acestea, nu am găsit niciun astfel de incident care să se potrivească cu destinația sau cu data pe care mi-ați spus-o.

Inima mea mergea cu o milă pe oră… Imagini cu un avion căzând și părinții mei țipând… Nici măcar nu puteam bănui ce au suferit.

„Nu am găsit nimic pe internet și am apelat la un coleg de-al meu care lucrează la Air Collision Record Office", a spus el calm. Nici nu a găsit niciun accident al unui zbor comercial înregistrat cu aceste date.

Apoi, am început să discutăm despre posibilitatea ca avionul să fi fost privat.

Am clătinat din cap.

„Este imposibil", am spus.

„Asta am crezut eu, Nikki", a fost de acord el. Dar lucrurile nu s-au potrivit, așa că i-am spus colegului meu să caute în continuare… S-a oprit să tragă aer și să-și umple plămânii. Nikki, ai găsit accidentul.

Am așteptat ca el să continue cu sufletul în suspans.

— Nu a fost orice accident… L-am recunoscut imediat ce am știut numele avionului.

— Ce înseamnă că ai recunoscut accidentul?

— În urmă cu douăzeci de ani, un avion privat Gulfstream V s-a prăbușit în timp ce zbura deasupra Mării Nordului cu destinația Londra din Amsterdam. Nu existau supraviețuitori, dar pasagerii săi erau oameni importanți.

Am așteptat să continue fără să spun nimic. Mintea mea doar asculta și lua notă de tot ce spunea.

— În acel avion se aflau Jacob Leighton, fiul său, Adam, în vârstă de șapte ani, și presupusa dădacă a băiatului…

— Făcu o pauză înainte de a continua-One Ni Luh Annisa.

La început am tăcut și apoi am clătinat din cap.

— Mama nu era acea femeie… De aceea ești atât de copleșită? Mama nu era dădacă…

— Nicole… totul se potrivește, dragă.

— Ce se potrivește exact? – am întrebat eu supărată. Nu am înțeles nimic.

— Mi-ai spus că numele tatălui tău era Iacov.

— Jacob Brown, nu Leighton.

Alex dădu din cap cu răbdare.

— Numele mamei lui Jacob Leighton este Charlotte Brown, Nicole.

Am simțit o alarmă în cap, dar am ignorat-o.

— ȘI? câți bruni vor fi în Anglia? Sau în lume? – am întrebat. Nu am vrut să văd ce voia el să văd eu.

— Cred că unchiul tău este conștient de toate acestea. Știe cine a fost tatăl tău și, pentru a te proteja, ți-a spus că Brown e numele tău de familie.

— De ce ar avea unchiul meu să mă protejeze?

— Am cerut.

Alex a aşteptat o secundă înainte de a vorbi.

— Soţii Leighton nu sunt o familie obişnuită… Ei sunt proprietarii uneia dintre cele mai importante companii farmaceutice din lume.

M-am ridicat şi m-am îndepărtat de el. M-am uitat spre ocean.

— Aceasta este o nebunie. Divagi, vezi lucruri unde nu sunt, încerci să mă încurci…

Alex s-a ridicat şi el şi a venit spre mine.

— Vreau doar să te ajut, spuse el.

— Nu ţi-am cerut ajutor, Alex!

— Am ţipat.

Şi mi-a îndurat ţipătul cu stoicitate.

— Explică-mi cum s-ar putea ca în singurul avion care a suferit un accident mortal în 2003 să fi fost tocmai un Jacob, oricare ar fi Brown, şi o femeie cu acelaşi nume ca mama ta. Şi, îmi pare rău să vă spun, dar cred că Ni Luh Annisa nu este cel mai răspândit nume din lume. Nu vezi?

Am clătinat din cap în timp ce mă îndepărtam de el, dar el m-a urmat.

— E doar o coincidenţă, am spus. Tot nu voiam să accept sau să văd.

— Nu este, Nicole, şi asta nu e tot, spuse el atunci. Tonul vocii lui a devenit atât de trist încât a trebuit să mă întorc spre el. Astăzi, nimeni nu a putut explica ce s-a întâmplat cu avionul, dar bănuiesc că accidentul ar fi putut fi cauzat.

— Ce vrei să spui? – am întrebat pe nerăsuflate.

Alex nu s-a apropiat de mine de data asta şi i-am fost recunoscător, dar m-a speriat privirea pe care mi-a dat-o înapoi.

— Mulţi au luat în considerare această posibilitate, de fapt… Tatăl tău a fost un om foarte important.

— Nu ştii dacă a fost tatăl meu!

— Nicole, a fost. Şi băiatul care era şi el în avion, Adam, era fratele tău mai mare. Şi femeia care a fost cu ei a fost mama ta, trebuie să accepţi asta.

— Greşeşti! Pe tot parcursul! Nu au fost nici părinţii mei şi nici nu au provocat accidentul!

— Nu este sută la sută sigur că a fost, dar avionul era în stare perfectă pentru a zbura, mi-aş risca gâtul pentru asta, Nikki. Dacă se întâmpla ceva, nu avea nicio legătură cu funcţionarea lui.

— De ce eşti atât de sigur de asta? De unde ai aceste informaţii? Alex s-a uitat la mine o clipă înainte de a vorbi.

— El aparţinea unei companii aeriene numită Lenox Executive Aviation, Nikki. Este compania familiei mele.

32

ALEX

Expresia lui la început a fost una de neîncredere. Aş crede că stau cu ea. Văzând că vorbesc serios, s-a uitat la mine de parcă aş fi fost chiar ucigaşul familiei lui. Mi-aş fi dorit ca fata ei frumoasă să nu fi avut niciodată acea

5 5

bofă. Am făcut o mişcare să mă apropii de ea, dar ea a făcut un pas înapoi.

— Nu te apropia de mine, Alex, spuse el, cu vocea tremurândă.

— Nikki, jur că habar n-aveam…

— Lucrul acesta pe care îl faci… Toate minciunile astea, spuse el, clătinând din cap.

Am rămas ferm cu ea de îndată ce a insistat că minte.

— Este adevărul, Nicole… Totul e adevărat, e înregistrat, e documentat…

— Nu-mi pasă! – a strigat el la mine.

— Realitatea nu va dispărea doar pentru că nu vrei să o vezi! Trebuie să mă asculţi!

A continuat să scuture din cap.

— Dacă ceea ce spui este adevărat, tu… familia ta, avioanele tale…

— Tatăl meu îl cunoştea pe al tău, Nikki, era unul dintre principalii săi clienţi. Călătorea cu compania noastră de ani de zile…

— Până când avionul lui l-a ucis pe el şi pe mama mea.

M-am oprit o clipă înainte de a vorbi din nou.

— Cred că nu ne confruntăm cu un simplu accident de avion, Nicole. Sunt convins că sunt multe altele şi că nimeni nu ştia că există… Tatăl tău a divorţat de soţie când fiul lui avea trei ani, ar fi putut fi cu mama ta. Poate că nu a vrut să facă public pentru a vă proteja pe amândoi… Tatăl tău a fost un om foarte puternic.

Nikki s-a uitat la mine de parcă aş fi fost o străină. Tot ce am creat în ultimele săptămâni părea să se fi evaporat din privirea lui. Nu mai

exista încredere, afecţiune sau complicitate.

— Dacă ceea ce spui este adevărat… Dacă acei pasageri ar fi într-adevăr familia mea… Cât de potrivit să spui acum că a fost un accident intenţionat, nu? Cât de oportună a venit de la proprietarul acelei companii! Acelaşi care m-a asigurat că există o şansă la un milion de a avea un accident!

„Te rog", am spus, m-am apropiat de ea şi i-am luat mâinile. Nu gândi aşa, Nikki. Nu încerc să te înşel sau să justific nimic, doar îmi pasă de tine. Este ceva foarte ciudat în toată treaba asta. Unchiul tău Kadek mi-a spus în faţa ta să nu mai caut pentru că nu aş vrea să găsesc răspunsul. Ştiam ce încercam să aflu, Nicole!

— Unchiul meu vrea doar să fiu în siguranţă!

— Ferit de cine, Nikki?

— Până la urmă înţelesese totul Nu cunosc un loc mai sigur pentru tine decât acea insulă în care locuieşti. Nu eşti surprins cât de încăpăţânat este unchiul tău când vine vorba de siguranţa ta? Te-ai întrebat vreodată de ce insistă atât de mult să nu te asociezi cu niciun străin?

— Preveniţi să mi se întâmple acelaşi lucru care s-a întâmplat mamei mele.

— Corect!

— Am dat din cap, am fost de acord cu asta De ce ai muri să te întâlneşti cu un străin? Doar dacă nu-ţi pui viaţa în pericol pentru ceva pe care nu le ştim sau nu le putem înţelege încă.

— Ce vrei să spui? – m-a întrebat ea nesigură.

— Nu pot să bag mâna în foc, dar presupun că unchiul tău se teme pentru viaţa ta. Veţi simţi sau veţi şti că accidentul a fost cauzat. La fel ca mulţi

5 5 5 5 5 5

britanici, trebuie să fie conştient că cineva a vrut să scape de tatăl tău şi de moştenitorul lui. Acel cineva poate fi persoana care acum conduce compania farmaceutică.

Pe măsură ce îmi exprimam gândurile în cuvinte, mi-am dat seama că nu puteam fi departe de adevăr. Lucrurile se îndreptau.

— Cine conduce compania? întrebă Nikki.

— Fratele tatălui tău, Devon. Deoarece nu existau moştenitori direcţi, imperiul a căzut în mâinile lui. Nikki… – am spus, cercetându-i privirea cu a mea –, înţelegi ce spun?

A stat foarte nemişcat înainte să vorbesc din nou.

— Dacă ceea ce am descoperit este adevărat şi aş paria orice că este… Nicole, ai fi moştenitorul de drept al imperiului Leighton, înţelegi asta? Totul ar fi al tău.

— Nu am nevoie de niciun imperiu, Alex, spuse el.

Am văzut perfect frica din ochii lui când a înţeles amploarea a ceea ce tocmai i-am spus.

— Dar este al tău, Nikki!

— Eu nu-l vreau! – a strigat ea la mine, supărată pe mine, deşi asta nu avea niciun sens sau nicio logică.

— Lasă frica să vorbească în locul tău.

— Greşeşti.

M-am uitat la ea, ceea ce auzeam mă lăsase uluit.

— Ţi-e frică, ai fost mereu. L-ai lăsat să te depăşească şi să te blocheze.

— Nu toţi trebuie să fim la fel de curajoşi ca tine! M-am apropiat de ea şi am prins-o de umeri.

— Nu poţi ignora asta, Nicole. E ceva foarte serios. Dacă ai apărut

În calitate de moştenitor legitim al familiei Leighton, s-ar deschide o anchetă, nu înţelegi? Am putea încerca să dovedim accidentul şi să facem dreptate pentru părinţii tăi.

A clătinat din cap, iar şi iar.

— Nu! – strigă el, dându-mă drumul Nu vreau să te ascult în continuare.

Am făcut un pas înapoi. Am fost dezamăgit.

— Nu te uita aşa la mine, Alexandre, nu ştii… N-ai să ştii niciodată cum e să pierzi pe cineva. Habar nu ai cum e să-ţi pierzi familia şi să ai posibilitatea de a-ţi lua viaţa pe care o meritai…

Imagini cu ceea ce s-a întâmplat acum doi ani au început să-mi apară în faţa ochilor, de parcă ar fi fost un film.

— Nu eşti singura care suferă, Nicole. Tu eşti cel care habar nu are, nu eşti singurul căruia i s-a luat o persoană dragă…

Ceea ce am spus i-a atras atenţia, dar nu avea de gând să continue acolo. Nu aveam de gând să aduc în discuţie acest subiect, nu mai conta. Al lor, pe de altă parte, ar fi putut avea un alt final.

Pentru o clipă, am încetat să mă simt ca omul care fusesem pe acea insulă. I-am permis adevăratului Alexander Lenox să se întoarcă de oriunde l-am trimis în ultimele săptămâni.

— Acum ai două posibilități, am spus, privind-o foarte serios. Fii curajos, urcă-te într-un avion, găsește răspunsurile care ţi-au fost în minte atâta timp cât îţi poţi aminti şi revendică ceea ce îţi aparţine de drept… Sau fii un laș, întoarce-te pe insula ta și continuă să trăiești cu legăturile la ochi. frumoșii tăi ochi verzi…

Am rămas amândoi tăcuţi, uitându-ne unul la altul fără a îndrăzni să spunem nimic. Așteptam cu toată puterea răspunsul pe care voiam să-l aud. Se lupta cu toate temerile ei și dorea să afle dacă este suficient de puternică pentru a ști să aleagă varianta potrivită. După câteva minute de tăcere, a vorbit în cele din urmă.

— Aleg să fiu un laș.

M-a ocolit, s-a îndepărtat și a intrat în cameră fără să mai spună un cuvânt.

33

NIKKI

Expresia lui de dezamăgire încă mă bântuia noaptea. Următoarele ore au fost grele. Am trecut de la a fi îndrăgostiţi la a ne privi unul pe celălalt ca pe niște străini. Nu am avut încredere în el pentru că nu voiam să văd realitatea. La rândul său, a fost rănit, nu a crezut decizia luată și, în acelaşi timp, l-a dezamăgit.

Privind în urmă, înţeleg ambele părţi. Eram îndrăgostiţi, dar încă nu ne cunoșteam suficient de bine, eram încă străini. Nu știam cine suntem în afara acelei bule în care ne cufundasem chiar din momentul în care ne-am cunoscut.

Nu știam cine este Alexander Lenox. Nu știam nimic despre viaţa lui sau despre familia lui sau despre trecutul lui. Nu știa care erau temerile, îndoielile, gusturile sau cele mai groaznice coșmaruri. Deși descoperise toate astea despre părinţii mei, el o văzuse și pe Nikki fericită, distractivă, iubitoare și zâmbitoare. Îl învăţasem ceva frică și nesiguranţă, dar trecuseră doar treizeci de zile de când ne întâlnisem.

Sunt cei care spun că ne putem îndrăgosti de o altă persoană doar prin uită-te la ea Alţii cred în jumătăţi mai bune, în suflete pereche sau într-un fir roșu care unește doi oameni şi îi duce la întâlnire… Habar nu aveam dacă

5 5 5

Alex era iubirea vieţii mele. Pe atunci știam doar că m-am

îndrăgostit şi în momentul meu cel mai vulnerabil scăpaseră peste mine acel ulcior cu apă cu gheaţă. Încă încerca să asimileze ceea ce tocmai descoperise datorită lui.

Am fost egoist să mă enervez aşa. Am acţionat greşit respingându-l în acest fel şi făcându-l responsabil pentru ceea ce mă simţeam. L-am învinovăţit că mi-a smuls legătura, pentru că îmi oferise siguranţă şi o copilărie liniştită, departe de orice ar fi putut să mă rănească. Chiar dacă aş fi crescut toată viaţa plină de îndoieli, temeri şi nesiguranţe…

Am adunat lucruri, ne-am făcut bagajele şi l-am rugat pe şofer să mă ducă în portul Sanur. Niciunul dintre ei nu a spus nimic. Eram supărat şi rănit şi pe măsură ce ne apropiam de destinaţie am început să observ cum a crescut dorinţa de a plânge.

Înainte de a ajunge, a trebuit să şterg câteva lacrimi cu mâna, în încercarea de a mă linişti. Îmi tot spuneam că trebuie să respir şi că în curând voi fi din nou acasă.

Când maşina s-a oprit în clădirea de lângă plajă de unde trebuia să-mi cumpăr biletul, m-am gândit că Alex nu va coborî din maşină, dar a făcut-o. M-a ajutat să-mi iau valiza, l-a rugat pe şofer să aştepte acolo şi m-a însoţit până în port. Mi-a plătit biletul, deşi am insistat să nu facă asta. Când am ajuns în punctul în care nu mai putea trece, a trebuit să ne confruntăm cu realitatea. Era timpul să ne luăm rămas bun.

Era timpul să încheiem o lună plină de momente frumoase şi emoţionante. A trebuit să-mi iau rămas bun de la o persoană pentru care inima mea începuse deja să sângereze, deşi nu ne despărţiserăm încă.

— Nu-mi place asta, Nikki, recunoscu el încet.

Mi-a ridicat bărbia ca să mă forţez să-l privesc în ochi.

— Amândoi ştiam că va veni momentul ăsta, am spus eu ridicând din umeri. Încercam să mă prefac că nu-mi pasă şi eram bine.

În ochii lui Alex, am văzut o durere profundă pe care nu s-a obosit să o ascundă.

— Mi-aş dori să nu fiu nevoit să plec şi să mai stau puţin clarifică lucrurile şi te ajută să înţelegi…

„Nu am nevoie de ajutorul tău, Alex", am spus foarte zen. Sunt bine.

Dar buza de jos mi-a tremurat fără ca eu să pot face ceva pentru a o opri. Alex a ignorat cât de frig îmi fusese în ultimele ore, m-a tras în sus şi m-a învăluit în braţele lui.

„Te poţi răzgândi oricând, Nikki", mi-a şoptit el la ureche. Dacă o faci, găseşte-mă la Londra. Te voi aştepta, gata să te ajut cu tot ce ai nevoie. Dacă asta vrei, te voi ajuta să afli ce s-a întâmplat cu adevărat cu părinţii tăi şi te voi ajuta să dovedeşti că eşti fiica legitimă a lui Jacob Leighton.

Am făcut un pas înapoi.

— Sunt lucruri care ar fi mai bine să fie lăsate îngropate, Alex. Nu intenţionez să dovedesc sau să pretind nimic… – am înghiţit-Acum vreau doar să merg acasă.

Dezamăgirea a apărut din nou în ochii lui, deşi de data aceasta mi s-a părut că o văd amestecată cu compasiune şi milă. Mi-a cuprins obrajii cu mâinile şi s-a uitat în ochii mei.

— O să îmi lipseşti.

Am încercat să mă ţin, dar am clătinat când buzele lui le-au căutat pe ale mele. Am închis ochii şi m-am forţat să fac un instantaneu mental al acelui moment. Când s-a îndepărtat de mine, am putut vedea cât de zguduit era.

Înainte să mă întorc şi să mă îndepărtez de el, el s-a apropiat din nou de mine şi m-a luat uşor de braţ.

„Vorbeşte despre toate astea cu unchiul tău, Nikki", mi-a spus, am văzut disperarea în ochii lui căprui. Întreabă-l dacă ştie cine este Jacob Leighton şi fii atent la reacţia lui. Cere răspunsuri. Trebuie să ştii de unde

5 5. V 5

ai venit şi cine a fost tatăl tău.

Am cântărit ceea ce mi-a cerut şi am dat din cap.

— O voi face, am spus. Voi vorbi cu el.

Alex părea să se calmeze.

— Şi nu uita că voi fi mereu la un mesaj distanţă, bine?

Am dat din cap, muşcându-mi buza. Zâmbi pieziş fără ca bucuria să-i ajungă în ochi.

— Îţi mulţumesc pentru aceste treizeci de zile, Nikki, spuse el, încă incapabil să mă lase să plec. Fără să ştii, m-ai ajutat în cel mai frumos mod posibil. Datorită ţie mi-am amintit că uneori lucrurile mărunte sunt infinit mai frumoase şi mai valoroase, mai ales când te însoţeşte cineva pur ca tine.

S-a aplecat, şi-a trecut buzele pe fruntea mea şi s-a întors fără să se uite înapoi. Am observat că s-a urcat în maşină şi că a dispărut pe

stradă.

Inima mea sângera şi corpul mă durea când îl priveam plecând. Am lăsat lacrimile să-mi cadă pe obraji, în sfârşit liber să-şi croiască drum. S-au săturat să fie ţinuţi împotriva voinţei lor.

M-am urcat pe barca care mă va duce înapoi acasă. M-am tot întrebat dacă chiar a fost când părea că am crescut înconjurat de minciuni. De asemenea, eram curioasă dacă îl voi revedea pe Alex, iar răspunsul pe care mi l-a dat subconştientul meu nu m-a făcut decât să mai vărs câteva lacrimi.

Aş putea să-mi reiau viaţa de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat? M-aş ţine de cuvânt şi l-aş întreba pe unchiul meu despre Jacob Leighton? Dacă aş afla că tot ce mi-a spus Alex este adevărat…? Aş avea curajul să-mi depăşesc cele mai mari temeri şi să înfrunt necunoscutul?

Am ajuns pe insula mea cu toate acele întrebări care îmi treceau prin cap. Întoarcerea acolo mi s-a părut ciudată, acum fiecare colţ îmi amintea de Alex.

Când am ajuns acasă, am văzut că la uşa mea erau trei motociclete parcate.

Surprins, am urcat scările şi la intrare m-am întâlnit cu Maggie, Eko şi Gus. M-au primit cu feţe albe, Maggie era scăldată în lacrimi. Inima mi s-a oprit imediat ce mi-am văzut prietenul în acea stare.

— Ce s-a întâmplat? – am întrebat pe nerăsuflate.

„Nikki…" începu Maggie, dar făcu o pauză de câteva secunde pentru a respira înainte de a vorbi. Dragă… unchiul tău Kadek a murit.

Lumea mea s-a stins. Mi-a luat ceva timp să asimilez şi să înţeleg ce îmi spunea. M-am prăbuşit la podea în genunchi.

Prietenii mei continuau să vorbească. Între ei trei au reuşit să mă ridice şi să mă ducă înăuntru. Au tot încercat să mă facă să reacţionez, dar nu am putut să-i ascult. Capul meu a fost atent doar la bătăile inimii. Mi-a pulsat din nou şi din nou la ureche. Suna tare, de parcă ar fi vrut să-mi amintească că sunt într-adevăr în viaţă.

EPILOG

ALEX

Nu am avut prea mult timp să mă odihnesc sau să încerc să-mi limpez capul. Nu era pregătit pentru ceea ce ştia că trebuie să facă faţă cu o faţă şi o atitudine bună.

Am plecat treizeci de zile ca să scap de probleme. Mă îndrăgostisem aşa cum nu mă făcusem niciodată în cei treizeci de ani, dar venise timpul să mă ocup de greşelile mele şi de propriile mele probleme. Nu am de gând să mint şi să spun că Nikki încă nu-mi ocupa aproape toate gândurile, dar a trebuit să mă forţez să o pun într-o cutie mică de aur pentru a mă concentra pe ceea ce era important în acel moment. La ce încercam să nu mă gândesc de luni de zile.

Mi-am părăsit casa din Primrose Hill în după-amiaza după ce m-am întors din Bali, m-am urcat în Tesla-ul meu bleumarin şi m-am îndreptat către aeroport. Respinsesem invitaţia părinţilor mei de a mânca cu ei şi, de asemenea, insistenţa lor de a dori să mă însoţească. De asemenea, am refuzat ofertele colegilor mei de a ieşi la prânz.

Pierduse socoteala de câte ori făcuse acea călătorie în maşină. Heathrow era la o oră distantă, mai puţin dacă nu era trafic, deşi rareori fusesem atât de norocos. Am lăsat maşina în parcare şi am coborât. Înăuntru mă motivam să fac un pas şi apoi altul.

„Fii curajos!" mi-am spus. Nu puteam să intru în panică sau să las situaţia să mă învingă. M-am dus direct în zona de sosiri şi m-am uitat la panoul atârnat în centrul camerei. Zborul din Boston aterizase fără întârziere.

Uşile s-au deschis şi pasagerii nou sosiţi au ieşit în spatele lor. Unii au alergat să-şi îmbrăţişeze familiile, alţii au plecat în grabă, unii cu telefoanele în mână îngrijoraţi de problemele de serviciu… Au fost şi oameni distraşi, turişti cel mai probabil, care încercau să-şi dea seama unde ar trebui să meargă mai departe.

Mi-am ţinut respiraţia când am văzut-o. Era însoţită de o stewardesă, aşa cum le ordonase ea să facă. Mi-a arătat cu degetul să-i spun însoţitorului de bord unde mă aflam, pentru că mă văzuse imediat ce am plecat. Nici nu a fost greu, din moment ce eram în centru aşteptând-o, dar chiar şi aşa mi s-a părut ciudat că mă recunoaşte atât de repede. La urma urmei, ne-am întâlnit o singură dată. Nu se schimbase prea mult de atunci, deşi mi s-a părut că îmi amintesc că era mai înalt.

Stewardesa mi-a zâmbit şi ea şi s-au apropiat amândoi de mine.

— Domnule Lenox? – a întrebat tânăra.

Am dat din cap în tăcere.

— Aţi fost un pasager exemplar, domnule. Comportamentul lui a fost de zece.

M-am uitat la fiica mea de unsprezece ani şi nu am putut nici măcar să zâmbesc.

— Bună, Lilia, am spus, încercând să-mi păstrez tonul vocii cât mai jovial posibil.

Am putut.

„Bună", a răspuns el scurt.

Ochii lui albaştri erau trişti. M-am întrebat dacă nu este suficient destul de mare ca să port un animal de pluş strâns strâns sub braţ, dar nici nu am avut timp şi nici înclinaţia să-l exprim cu voce tare. Stewardesa împingea o valiză mare care văzuse zile mai bune iar Lilia purta un rucsac în spate. Era aproape la fel de mare ca ea şi îmi era teamă că va cădea cu spatele din cauza greutăţii.

Era îmbrăcată în *jambiere violet*, un hanorac care îi ajungea până la genunchi şi adidaşi albi. Spre disperarea mea, semăna foarte mult cu mine. Singurul lucru pe care îl avea de la mama lui erau ochii ei. Avea aceleaşi buze şi pometi… Era complet roşcată, la fel ca eu şi fratele meu când eram mici. Oricine ne-a văzut nu ar ezita nicio secundă să pretindă că este tatăl lor. Chiar şi aşa, am făcut-o să treacă prin trei teste diferite de paternitate.

„Spune la revedere de la stewardesă", i-am spus.

Lilia se întoarse spre femeie şi aceasta s-a aplecat să o îmbrăţişeze.

„M-am distrat de minune jucându-mă spânzurătorul cu tine", i-a spus el. Data viitoare o să văd dacă mă laşi să câştig, chiar şi o singură dată!

Lilia a zâmbit timid, l-a îmbrăţişat înapoi, iar însoţitoarea de bord i-a oferit şi ea un zâmbet înainte de a-şi continua drumul.

— Ai toate lucrurile tale?

— L-am întrebat puţin stânjenită.

Nate trebuia să vină cu mine. El era cel drăguţ, cel zâmbitor, cel care făcea oamenii să râdă, dar ticălosul mă lăsase blocat.

— Câte am putut pune în valiză, răspunse fata.

„Pot să trimit restul, dacă vrei", i-am oferit.

Lilia clătină din cap.

— Eu port tot ce este important.

— Bine, atunci putem merge, am spus.

I-am luat valiza şi i-am cerut şi rucsacul pe care mi l-a înmânat fără întrebări. Am mers unul lângă altul până unde era maşina mea.

Ochii i s-au mărit când l-a văzut.

— Este un Tesla? – a întrebat.

Am fost surprins că a recunoscut-o.

„Este un model S, da", i-am răspuns. Înţelegi ceva despre maşini? Fata s-a uitat la mine şi a clătinat din cap.

— Nu.

— Nimic, spuse el.

Nu m-am putut abţine să nu mă simt dezamăgit. Nu aveam nici cea mai mică idee ce să-i spun unei fetiţe de unsprezece ani… Să vorbim despre maşini ne-ar fi putut uşura ora de drum spre casă.

Am închis portbagajul şi ne-am urcat în maşină. S-a uitat peste tot, analizând totul. Am pornit şi ne-am îndreptat pe autostradă.

„În câteva zile vei începe şcoala", l-am informat după câteva minute de linişte incomodă. Te-a informat bunicul tău despre ce vorbeam cu el? – a întrebat.

Lilia nu şi-a luat ochii de la fereastră când mi-a răspuns.

— Ai luat camera single? – m-a întrebat el cu voce joasă.

— Da, am răspuns. A trebuit să fac o donaţie destul de mare, dar până la urmă au ajuns să accepte.

S-a întors spre mine.

— De asta s-a îndrăgostit mama de tine? Pentru că ai avut mulţi bani?

— Întrebarea ta m-a lăsat uluit.

— Lilia. Eu şi mama ta eram foarte mici când ne-am cunoscut.

Bunicul meu spune că te-a iubit foarte mult, dar că ai părăsit-o.

— După cum v-am spus mai devreme, eram foarte tineri. Am fost în la facultate, mama ta a fost o femeie foarte bună, dar am ieşit doar de câteva ori.

— Şi ai o femeie cu care te-ai întâlnit doar de câteva ori însărcinată?

Mi-am ţinut ochii pe drum înainte de a răspunde.

— A fost un accident.

— Am fost un accident? – a întrebat.

— Nu am vrut să spun asta, uneori se nasc copii care nu sunt aşteptaţi.

Nu te-am căutat pentru că… Ei bine, eram tineri şi încă nu ştiam prea bine ce facem.

— De ce mama mea nu mi-a spus niciodată despre tine?

Nu aveam nici cea mai mică idee.

— Presupun că… a crezut că n-aş fi pe măsură. Înţeleg, dar ai greşit. Ar fi trebuit să-mi spui.

— Te-ai fi căsătorit cu ea dacă ai fi ştiut? – a întrebat. „Doamne

Dumnezeule. Acest lucru nu s-ar întâmpla dacă Nate stătea în următorul loc".

— Aş fi avut grijă de tine, Lilia, am spus, uitându-mă o clipă la ea.

Părea foarte concentrată pe cuvintele mele.

„Mama, ei bine, toată lumea îmi spune Lili", a spus ea.

— Preferi să-ţi spun Lili?

Nu i-a luat nicio secundă să răspundă.

— Nu, spuse el, aşteptând cu nerăbdare. Îmi spui Lilia.

Toctitudinea cu care a afirmat mi-a arătat clar că nu fac parte din cel mai apropiat cerc al lui. Nu am luat-o greşit, la urma urmei, nu ne cunoşteam.

Când aproape ajungeam la Primrose Hill, a vorbit din nou. Vocea îi tremura în timp ce rostia fiecare cuvânt.

— Dacă ai fi ştiut? – a întrebat. Chiar atunci m-am oprit la un semafor roşu şi m-am întors spre ea, am văzut că buza de jos îi tremura puţin. Dacă ai fi ştiut că este bolnavă… ai fi ajutat-o să se facă bine? Ai fi plătit pentru tratamentul lui?

Am simţit că mi se frânge inima auzind durerea lui.

— Aş fi vândut tot ce am pentru a o salva.

Lilia şi-a şters lacrimile cu mâna dreaptă şi a dat din cap în tăcere. Am continuat să conduc până am ajuns acasă. Am oprit maşina în alee şi am subliniat.

„Locuiesc aici", i-am spus.

S-a ghemuit ca să poată privi casa cu privirea. Am coborât, i-am luat bagajele şi împreună am trecut gardul. Am urcat treptele şi am deschis uşa pentru a o lăsa să intre.

Cea mai mare frică a mea tocmai se împlinise. Eu, cel insensibil, eu, cel serios, cel care ura copiii pentru că nu era în stare să-i înţeleagă, acelaşi care iubea singurătatea şi liniştea acasă, acelaşi care şi-a jurat că nu va fi niciodată. un tată…

Am observat cum Lilia a intrat în casă şi şi-a fixat privirea asupra tot ce e în jurul ei.

— Nu petreci mult timp aici, nu? – întrebă el întorcându-se spre mine.

Am ezitat înainte de a răspunde.

— Călătoresc mult pentru muncă.

Lilia dădu din cap în tăcere.

— Când călătorești… voi dormi la școală?

— A vrut să știe.

L-am observat tremurând și m-am grăbit la termostatul de lângă ușă. Am pornit încălzirea, deși era septembrie, deja începea să se răcească la Londra.

— Veți fi internat pe tot parcursul cursului și veți veni acasă în vacanță.

Ea a dat din nou din cap în tăcere, gânditoare.

— Atunci ar fi bine să nu despachetez. Cursul începe în câteva zile, nu?

Am dat din cap și o mică parte din mine s-a simțit vinovată pentru că am trimis-o la școală atât de curând. Nici nu aveam de gând să-l las să petreacă timp cu mine în prealabil sau să-i dau câteva zile să se adapteze la schimbare. Dar exact de asta îmi era cel mai frică: să petrec timpul cu ea.

Nu i-ar lipsi nimic. Îmi jurasem mie însumi din momentul în care i-am descoperit existența, dar nu eram tată.

— Îi voi spune lui Hannah să te ducă în camera ta. „El va avea grijă de tine și te va pune să mănânci orice vei cere", i-am explicat, chiar când a apărut servitoarea.

ștergându-și mâinile pe șorț.

— Domnule Lenox! domnișoară Lenox! – a spus Hannah cu un zâmbet larg. Ea era cea care poseda toată bucuria acelui loc. crescusem mare copil, iar când l-am rugat să vină cu mine la Primrose Hill, nici nu a ezitat.

Lilia s-a întors spre ea și i-a scăpat un mic zâmbet. am înțeles-o.

Hannah a avut acest efect asupra oamenilor. Era ca un desen animat: cu câteva kilograme în plus, ochi mici și un zâmbet zâmbitor. Avea deja peste cincizeci de ani, dar asta nu a împiedicat-o să-și facă treaba perfect.

— Bună, spuse Lilia.

— Ați dori să mâncați ceva, domnule Lenox?

Am văzut că fata ridică privirea de parcă mi-ar fi cerut permisiunea.

— Sunt sigur că Liliei îi este foame. Du-o la bucătărie și pregătește

ce vrea. Voi mânca ceva la birou.

Hannah a zâmbit, deşi s-a uitat ciudat la mine.

Mi-am luat rămas bun de la amândoi şi m-am dus la birou. M-am aşezat pe scaunul meu mare de piele în spatele mesei uriaşe din lemn de tec şi am pornit computerul.

În centrul ecranului a apărut o notificare care m-a surprins. Fiecare scrisoare avea o tipologie şi un fundal, imitau tăieturi din reviste. Era o singură propoziţie:

EŞTI mort, L enox.

MULŢUMIRI

Cred că acestea sunt cele mai grele mulţumiri pe care o să le scriu. Nu pentru că nu am foarte multe de mulţumit multor oameni, ci pentru că mă emoţionez gândindu-mă că am ajuns să cred că nu voi reuşi niciodată să ajung la ultima pagină a unei alte cărţi a mea.

Bănuiesc că aţi auzit cu toţii de celebrul „blocul scriitorului". În ultimii ani, cred că am spus acele cuvinte de nenumărate ori, dar niciodată nu le-am înţeles la fel de bine ca înainte de a începe acest roman. Am crezut că am ajuns la fund şi că nu voi mai putea crea o poveste care să-ţi placă sau să o iubeşti. Dacă nu m-am simţit când am scris, cum aveam să te fac să o faci?

În ultimele luni m-am gândit mult la ce este important şi ce nu. Mi-am dat seama că mintea poate fi foarte periculoasă, mai ales când este întoarsă împotriva noastră înşine. Am descoperit că a cere ajutor atunci când nu suntem bine este curajos şi că a şti să spunem nu, uneori, este modalitatea de a putea spune da la multe lucruri mai târziu.

Am multe de învăţat, dar cel puţin ştiu că nu voi fi singur. Cei dintre voi care mă citiţi cu entuziasm sunteţi motivul pentru care am decis să continui să fac ceea ce îmi place cel mai mult să fac. Atâta timp cât există un cititor care caută una dintre cărţile mele, orice altceva va merita. Mai ales când eu

Spui printre lacrimi că cărţile mele v-au ajutat sau chiar v-au salvat vieţile. Înţeleg puterea pe care o au cuvintele şi o poveste de a ne ajuta să facem abstracţie de la propria noastră realitate.

Nu ştiu cât va dura acest vis sau cât voi putea să scriu în continuare, dar deocamdată am câştigat. Am învins un uriaş care mi-a stat în cale şi a ieşit mai puternic pentru a putea înfrunta pe alţii pe viitor, dar nu aş fi reuşit să o fac fără ajutorul şi sprijinul următoarelor persoane:

Mulţumesc editorilor mei, Rosa şi Ada. Vă mulţumesc că m-aţi înţeles

5 5 5 5

când a trebuit să mă întorc, că m-aţi susţinut crezând în mine şi în talentul

7 5 5 5

meu.

Mulţumesc Convitei, José şi Nataliei pentru că s-au luptat şi au primit tot ce este mai bun pentru cărţile mele. V-aţi susţinut necondiţionat în aceste

1 5 5 5 5

luni şi aţi devenit prieteni adevăraţi.

Pentru echipa Penguin, în general, faci o treabă minunată. Sunt în continuare uimit de tot ceea ce faci şi de modul în care lucrezi ca o echipă pentru a obţine tot ce este mai bun din fiecare carte şi autor.

Mulţumesc lui Joaquín. Nu poate fi uşor să trăieşti cu un Gemeni ca mine care scrie şi poveşti la fel de nebuneşti ca şi personalitatea mea. Te iubesc şi îţi mulţumesc că ai fost acolo când am avut cea mai mare nevoie de tine.

Mulţumesc familiei mele, care sunt fanii mei numărul unu. Este grozav să văd entuziasmul de care dai dovadă cu fiecare dintre realizările mele de parcă ar fi ale tale, pentru că în parte şi ele sunt.

Mulţumesc cititorilor mei zero, surorii mele Belen, vărului meu Bar, Sandrei şi bloggeritei mele preferate, Belen. L-aţi citit cu mare entuziasm şi m-aţi ajutat să dau cărţii cea mai bună formă. Mulţumesc!

Mulţumesc familiei mele din Bali: Neri, Germân, Romy, Belen şi, bineînţeles, câinelui nostru adoptat, Batu. Ai inspirat această poveste şi ai făcut-o să devină realitate. Esenţa ta este în fiecare dintre aceste pagini.

Şi mulţumesc ţie, cititor. Vă datorez cea mai sinceră recunoştinţă. Vă mulţumim că aţi continuat aici, că v-aţi entuziasmat de fiecare pagină, că aţi stat la coadă, pentru recomandă cărţile, pentru că plângi de entuziasm şi pentru că simţi fiecare cuvânt ca şi cum ai fi protagonista poveştii. Nu te îndoi, eşti!

Există povești de dragoste fără bilet dus-întors
Aflați în BALI, noua saga a MERCEDES RON

„Treizeci de apusuri au fost suficiente pentru a mă face să mă îndrăgostesc nebunește de tine".

Nikki a crescut pe o mică insulă din Bali. Alex a aterizat în acea oază care fugea din Londra. Este medic veterinar și predă cursuri de yoga. Este pilot de avion și trăiește înconjurat de lux.

Au doar treizeci de zile pentru a fi împreună, așa că niciunul dintre ei nu se așteaptă la vâltoarea de sentimente și jumătate de adevăr care îi va face pe Alex și Nikki să trăiască o dragoste pentru care niciunul dintre ei nu este pregătit.

De ce fuge Alex? Care este motivul real al temerilor lui Nikki? Poți trăi o iubire cu o dată de expirare? Sau există povești de dragoste care nu au bilet dus-întors?

Mercedes Ron a visat mereu să scrie. A început să încarce primele sale povești pe Watptad, unde peste 50 de milioane de cititori au fost atrași de cărțile sale și a făcut saltul în librării în 2017 cu ajutorul lui Montena cu saga Culpables (*Culpa Mia, Culpa Tuya* și *Culpa Nuestra*), o fenomen editorial care a fost tradus în mai mult de zece limbi și va avea propriul film. Succesul ei a fost urmat de saga Enfrentados (*Marfil y Ebano*) și Dfmelo (*Dmelo bajito, Dimelo en secreto, Dmelo con kisses*), care au consolidat-o pe autoare ca referință în literatura romantică de tineret cu peste un milion de exemplare vândute.

Penguin

Random House Grupo Editorial
Prima ediţie: mai 2023
© 22023, Mercedes Ron
© 22023, Penguin Random House Grupo Editorial, SAU Travessera de Grăcia, 47 – 49.08021 Barcelona
Design coperta: Penguin Random House Grupo Editorial / Maria Soler Ilustraţie de copertă: e iStock Photos
Penguin Random House Grupo Editorial sprijină protecţia drepturilor de autor. Dreptul de autor stimulează creativitatea, apără diversitatea *în* domeniul ideilor şi cunoaşterii, promovează libera exprimare şi favorizează o cultură vie. Vă mulţumim că aţi achiziţionat o ediţie autorizată a acestei cărţi şi că respectaţi legile *privind drepturile de autor* prin faptul că nu reproduc sau nu distribuiţi nicio parte a acestei lucrări pe niciun mediu fără permisiune. Procedând astfel, îi susţineţi pe autori şi îi permiteţi PRHGE să continue să publice cărţi pentru toţi cititorii. Accesaţi CEDRO (Centrul Spaniol pentru Drepturile Reprografice, http://www.cedro.org) Dacă trebuie să reproduci orice fragment din această lucrare.
ISBN: 978 – 84 – 19169 – 41 – 9
Compus în: leeendigital.com
Facebook: Penguinebooks Facebook: suntem infiniţi Twitter: somosinfinitos Instagram: somosinfintoslibros Youtube: penguinlibros Spotify: penguinlibros
«Para viajar lejos no hay mejor nave que un libro.»
Emily Dickinson
Gracias por tu lectura de este libro
En Penguinlibros. dub encontrarâs las mejores recomandaciones de lectura.
Unele a nuestra comunidad y viaţa con nosotros.

Penguinlibros. dub
Penguin
Random House Grupo Editorial
I$_3$EI [e) Penguinlibros

Index
30 de apusuri care te fac să te îndrăgostești cuvânt înainte
1. Alex
2. Nikki
3. Alex
4. Nate
5. Nikki
6. Maggie
7. Alex
8. Nikki
9. Nikki
10. Alex
11. Nikki
12. Maggie
13. Nikki
14. Alex
15. Nikki
16. Nikki
17. Alex
18. Nikki
19. Alex
20. Nate
21. Nikki
22. Alex
23. Nikki
24. Alex
25. Nikki
26. Alex
27. Nate
28. Alex
29. Nikki
30. Alex
31. Nikki
32. Alex
33. Nikki Epilog.
Alex Mulţumiri
Despre această carte
Despre Mercedes Ron credite